ବିଜୟ ନାୟକ

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼

ଆଦ୍ୟ-ଆଷାଢ଼

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼

ବିଜୟ ନାୟକ

ଲୀଜେଣ୍ଡ୍

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼
(କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ସଂକଳନ)

ଲେଖକ :
ବିଜୟ ନାୟକ

ଲ୍ୟାଜର ସେଟିଂ, ମୁଦ୍ରଣ ଓ ପ୍ରକାଶନ :
ଲିଜେଣ୍ଡ୍
ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପ୍ରଚ୍ଛଦ :
ଅଶୋକ ମହାନ୍ତି

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ :
୧୯୯୩

ମୂଲ୍ୟ :
ସତେଇଶ ଟଙ୍କା

ADYA ASHADHA
(A Collection of Short Stories)

Author:
Bijay Nayak

Printed and Published by:
Legend, Bhubaneswar

Cover Design:
Ashok Mohanty

First Edition:
1993

Price:
RUPEES TWENTYSEVEN ONLY

କୋଉଁ କାଳରୁ ସା’ତା
ତାଳପତ୍ରର ପୋଥି ଉପରେ
ପାଟବସ୍ତ୍ରର ଆସ୍ତରଣ
ଯୋଉଠି ସବୁ ବିଜ୍ଞାନ
ରୂପାଂତରିତ ହୁଏ ବିଶ୍ୱାସରେ
ସେଇ
ଆମର ଇଷ୍ଟଦେବ ‘ବାସୁଦେବ’ଙ୍କୁ ॥

ଲେଖକ

କୃତଜ୍ଞତା

ଝଂକାର, ନବଲିପି, ଗୋକର୍ଣ୍ଣିକା, କଥା,
ଆସଂତାକାଲି, ବିଶେଷଖବର; ନୂତନ ପରିବାର,
ଚଂଦ୍ରଭାଗା,ଧରିତ୍ରୀ, ସମ୍ବାଦ ଆଦି ପତ୍ର ପତ୍ରିକାର
ସହୃଦୟ ସଂପାଦକମାନଂକୁ,

ପ୍ରଚ୍ଛଦଶିଳ୍ପୀ ସୁହୃଦ ଅଶୋକ ମହାଂତିଂକୁ,

ଏବଂ

ଲିଜେଣ୍ଡ ପବ୍ଲିକେଶନ୍‌ସ, ଭୁବନେଶ୍ୱରର ପୁରୋଧା
ଅଗ୍ରଜ ପ୍ରତିମ ସରଳ ଦାସଂକୁ ।।

ଲେଖକ

କୋଉ ଗପ କେତେ ପୃଷ୍ଠାରେ

ଗୋଟିଏ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଦୁର୍ଘଟଣା / ୯, କୁଆ / ୧୫, ମନ୍ତ୍ରୀକଜା / ୧୯, ନିଷିଦ୍ଧ ଜନ୍ମର ଗଜଲ / ୨୪, ଥୁଣ୍ଟାଗଛ / ୩୧, ଦୂରପାହାଡ଼ / ୩୭, ଦର୍ଦ୍ଦୁର / ୪୫, କୋଲାବ ଉପତ୍ୟକାର କାହାଣୀ / ୪୮, ସକାଳର ଜହ୍ନ / ୫୩, ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଉପାଖ୍ୟାନ / ୬୧, ତୃପ୍ତିନାମ୍ନା କୌଣସି ଜଣେ ଝିଅ ସଂପର୍କରେ /୬୫, ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟାହ୍ନ / ୭୦, ଭୋକ / ୭୫, ନିଜ ସିଂହାସନ / ୮୧, ମହାଶୂନ୍ୟରେ ଗୋଟେ ଘରର ନକ୍ସା / ୮୮, ମାଲ୍ୟବଂତର ମହାରାଜା / ୯୧, ପାଠିକା / ୯୫, ଏକ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅତନ୍ତ୍ରର ନିଜ ସହ ବାତ୍‌ଚିତ୍ / ୯୯, ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ / ୧୦୪ ॥

।। ଗୋଟିଏ ରୋମାଣ୍ଟିକ ଦୁର୍ଘଟଣା ।।

ରେଣୁଦିଦି, କୌଣସି ଗ୍ରାମ୍ୟବ୍ୟାଙ୍କରେ କିରାଣୀ ଥିବା ତା' ଛାତ୍ର ବୟସର ଜନୈକ ସୁଶ୍ରୀ ଯୁବକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ସହ ଅକସ୍ମାତ୍ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା ତ କ'ଣ ବେଦ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ହୋ ନଗ୍ରଜନେ, ତମେ ଏମିତି ଅକଥା ଓକାଳୁଚ ରେଣୁଦିଦି ବିରୁଦ୍ଧରେ ?

ରେଣୁଦିଦିକି ତମେ ଚିହ୍ନିଚ ? କେବେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଚ ତା' ବିଷୟରେ ?

ତମେ ରେଣୁଦିଦିକି ହୁଏତ ଚିହ୍ନିଚ ତମ ସହରର ଗୋଟିଏ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ଭାବରେ, ଯିଏ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ଉଠି ତା' ଛୋଟ କ୍ୱାର୍ଟର୍ସଟିରେ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ଦାନ୍ତ ବ୍ରସ୍ କରେ, ଷ୍ଟୋଭ୍‌ରେ ଚା' ବନେଇ ପିଏ ଓ ତା'ପରେ ଅଧଘଣ୍ଟେ ଜାକ ବାଥ୍‌ରୁମ୍ ଭିତରେ ପଶି ସାବୁନ୍‌ରେ ଦେହମାଜି ଚକ୍ ଚକ୍ କରି ବାହାରକୁ ବାହାରେ ; ତା'ପରେ ଡ୍ରେସିଂ ଟେବୁଲ ଆଗରେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଠିଆ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଏ, ଓଠରେ ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍ ଲଗାଏ, ମୁହଁରେ କିଛି ପ୍ରସାଧନ ବୋଳିହୁଏ, ପୂର୍ବ ରାତିରେ ଆଇରନ୍ କରି ରଖିଥିବା ଶାଢ଼ୀମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଚଏସ୍ କରି ପିନ୍ଧେ ଓ ତା'ପରେ ଯେକୌଣସି କର୍ମଜୀବୀ ମହିଳା ପରି କାନ୍ଧରେ ଭେନିଟି ବ୍ୟାଗ୍ ଝୁଲାଇ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଏ ।

ତମେ ବି ଆହୁରି ଦେଖିଥିବ ରେଣୁଦିଦିକି କୌଣସି ସାହିତ୍ୟସଭାରେ ସେ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ କବିତା ପଢ଼ିଲା ବେଳେ ବା ତମ ସହରର ସୌଖୀନ ନାଟ୍ୟସଂସ୍ଥା ତରଫରୁ ଆୟୋଜିତ କୌଣସି ଉଦ୍ଭଟ ନାଟକରେ ନାୟିକା

ଭୂମିକାରେ ଠିଆ ହେଲାବେଳେ ବା କୌଣସି ସଙ୍ଗୀତ ଆସରରେ ତା' କଣ୍ଠରୁ ସ୍ନିଗ୍ଧ ରାଗିଣୀର ବର୍ଷା ଝରି ପଡୁଥିଲାବେଳେ।

ହୁଏତ ତମେ ଆହୁରି ବି ଜାଣିଥିବ ଯେ, ରେଣୁଦିଦିର ସେଇ ଛୋଟ କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସଟିରେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କର ପାଦ ପଡ଼େ। ଫ୍ରେଞ୍ଚକଟ୍ ଦାଢ଼ିରଖି ନିଜକୁ କବି ମଣୁଥିବା କୌଣସି କୌଣସି ଯୁବକ ରେଣୁଦିଦିଙ୍କ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ରେ ବସି କାଫ୍‌କା, କାମ୍ୟୁ ବା ସାର୍ତ୍ର ଆଦିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲମ୍ବା ଭାଷଣ ମାରି ଫେରନ୍ତି ଚା' ପିଇ। ଦୁଇପୃଷ୍ଠିଆ କୌଣସି ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦକ ବି ଯା'ନ୍ତି ରେଣୁଦିଦିର କ୍ୱାର୍ଟରସକୁ କବିତାଟିଏ ମାଗିବା ପାଇଁ। କେତେବେଳେ ଡ୍ରାମାବାଲା ତ କେତେବେଳେ ଗୀତବାଲା, କେତେବେଳେ ପୁଣି ସହରର ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ - ଏନ୍.ଏ.ସି. ଚେୟାରମ୍ୟାନ୍ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସ୍ଥାନୀୟ ଡାକ୍ତର, ସ୍ଥାନୀୟ କଲେଜର ବିଜ୍ଞ ସାହିତ୍ୟ ଅଧ୍ୟାପକ ଓ କୌଣସି ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଦୈନିକ ପତ୍ରର ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। କିଏ ଥଣ୍ଡା ବା ଉଷ୍ମ ପାନୀୟ ବା କିଏ ସ୍ନାକ୍‌ସରେ ଆପ୍ୟାୟିତ ହୋଇ ଫେରନ୍ତି ରେଣୁଦିଦିର କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସରୁ।

ବାସ୍ ଏତିକି ତ ତମେ ଜାଣିଚ ରେଣୁଦିଦି ସମ୍ପର୍କରେ। ତା' ଛଡ଼ା ରେଣୁଦିଦି ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି ଜାଣିଛ ବୋଲି ତମେ ଛାତିରେ ହାତଦେଇ କହିପାରିବ ହୋ ନଗ୍ରଜନେ!

ଚାକିରୀ, ଡ୍ରାମା, ଗୀତ, କବିତା, ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍ ମଖା ଓଠ, ପ୍ରସାଧନବୋଳା ମୁହଁ ଏବଂ ଏରିଷ୍ଟୋକ୍ରେଟିକ୍ ଶାଢ଼ୀପିନ୍ଧାର ଅନ୍ତରାଳରେ ଗୋଟିଏ ରେଣୁଦିଦି ଅଛି, ଯିଏ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ତ୍ରୁଟି କବଳିତ କୌଣସି ଷ୍ଟ୍ରୀଟ୍‌ଲାଇଟ୍ ପରି ଜଳେ, ଲିଭେ ଓ ପୁଣି ଜଳେ... ସେ ରେଣୁଦିଦିକି ତମେ କେବେ ଚିହ୍ନିଚ?

ରାତିର ବୟସ ବଢ଼ିବାପରେ ଯେତେବେଳେ ତମର ଏଇ ପ୍ରିୟସହର କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ପରି ଶୋଇଯାଏ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ, ସେତେବେଳେ ରେଣୁଦିଦିତା' ଘରର କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସେ, ନିଦୁଆ ଆଖିରେ ଅକାଶକୁ ଚାହେଁ, ତାରାମାନଙ୍କୁ ଗଣିବାର ଅପଚେଷ୍ଟା କରେ, ଆଉ ଜହ୍ନ ଦେଖି ନିଜ ଭିତରେ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହଉ ହଉ ହଠାତ୍ ନୀରବ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଘରର କବାଟ ଝର୍କା ବନ୍ଦ କରି ଲୋଟିପଡ଼େ ବିଛଣାରେ ଓ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦେ ଫ୍ରକ୍ ପିନ୍ଧା ଝିଅଟେ ପରି। ଆଉ ରେଣୁଦିଦିର ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଡର ବର୍ଷାରତୁକୁ। ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରାବଣ, ମେଘର ଘୁଙ୍ଗୁର ବାନ୍ଧି ନାଚେ, ପବନ ଗୀତ ଗାଏ

ଉଚାଟ କଣ୍ଠରେ, ରେଣୁଦିଦିର ଆପାଦମସ୍ତକ ପାଲଟିଯାଏ କଦମ୍ବର ଫୁଲଟିଏ। ଛାତି ଦୁଲୁକି ଉଠେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବ୍ଦରେ। ରେଣୁଦିଦି ଖାଲି ଢଳିଯାଏ ସଳିତାଟିଏ ପରି ଓ ଉଷ୍ମ ମହମ ପରି ବିଗଳିତ ହୋଇଯାଏ ତା'ର ଦେହ ଓ ମନ!

ତିନିକୋଠରୀ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସରେ ଏକା ଏକା ରହି ଆସୁଥିବା ଗୋଟେ ଝିଅର ନାଆଁ ରେଣୁଦିଦି। ତମେ ତାକୁ ସତରେ କଣ ଚିହ୍ନିଚ? କେବେ ବୁଝିଛ ରେଣୁଦିଦି କାହିଁକି ଏକା ରହେ? କାହିଁକି ସେ ବାହା ହୋଇନି ଏ ଯାଏଁ?

ରେଣୁଦିଦି କ'ଣ ଅସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ସିଲେକ୍‌ସନ୍‌ରେ କାଟ୍ ଖାଇଗଲା? ହାୟ... ପଇଁତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ବୟସରେ, ଯେ କୌଣସି ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତୀୟ ଚିତ୍ରାଭିନେତ୍ରୀ ପରି ସୁନ୍ଦରୀ ରେଣୁଦିଦିକି କ'ଣ ପାଇଁ ବର ମିଳିଲାନି, ହୋ ନଗ୍ରଜନେ, ଜାଣିଚ? ତମ ଅଭିଜାତ ସହରରେ ସ୍କୁଟର୍, ଫ୍ରିଜ୍ ଓ ଟି.ଭି.ସହ ତଉଲି ହବାର ସମ୍ବଳ ନ ଥିଲା ସ୍ୱଳ୍ପବେତନଭୋଗୀ ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ରେଣୁଦିଦିର। ତା' ବାପା ନା ଅଫିସର ନା କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର! ତା' ଭାଇ ନା ଡାକ୍ତର ନା ଇଞ୍ଜିନିୟର!

ରେଣୁଦିଦିର ବାପା ଗୋଟିଏ ବଳଦରେ ବଦଳି କରି ଦେଢ଼ଏକର ଜମି ଚଷୁଥିବା ନିପଟ ଚାଷୀଟିଏ! ରେଣୁଦିଦିକି ପଢ଼େଇବାର ତ କ୍ଷମତା ନ ଥିଲା ତା'ର, ସେ କୋଉଠି କୋଉ ବର ବା ଖୋଜିଥା'ନ୍ତା? ରେଣୁଦିଦି ଆଇ.ଏ. ପାସ୍ କରିଥିଲା ତା' ମାମୁଁଙ୍କ ପାଖରେ ରହି। ଆଇ.ଏ.ରେ ଫାଷ୍ଟ କ୍ଲାସ୍ ପାଇଲେ କ'ଣ ହେବ, ତା'ର ବି.ଏ. ପଢ଼ିବା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହେଲାନି। ବିଚରା କିରାଣୀ ମାମୁଁ କେତେ ବା ଆର୍ଥିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିଥା'ନ୍ତା। ଆଇ.ଏ.ପାସ୍ କରିବାର ତିନିବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ବି.ଏ. ଓ ତା'ପରେ କରେସ୍‌ପଣ୍ଡେନ୍‌ସ୍ କୋର୍ସରେ ବି.ଏଡ୍.।

ବି.ଏ.ବି.ଏଡ୍. ଡିଗ୍ରୀ ଥିଲେ କୋଉଠି ବା ଚାକିରୀ ମିଳିଯାଇଥା'ନ୍ତା ରେଣୁଦିଦିଙ୍କି? ଗାଁର ଲେଖାଯୋଖା ଜଙ୍କା ପୁରୁଖା କଂଗ୍ରେସ ନେତା ଅନାଦି ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ସହ କେତେଥର ସେ ନ ଦୌଡ଼ିଛି ମନ୍ତ୍ରୀ ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ.ଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସକୁ? ଝିଅ ହୋଇ ବି କେତେଲୋକଙ୍କୁ କେତେ ନେହୁରା ନ ହୋଇଛି? ଯାହାହେଉ, ଶେଷରେ ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ହେଲା ରେଣୁଦିଦିର!

ରେଣୁଦିଦିର ଦରମା ଟଙ୍କାରେ ଘରର ଋଣ ଶୁଝାହେଲା, ସାନଭାଇକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଗଲା, କିନ୍ତୁ ଭାଇ ବା କୋଉ ମଣିଷ ହେଲା! ପାଞ୍ଚଥରରେ

ମେଟ୍ରିକ ଡେଇଁ ପାରିଲାନି। ଦିନେ ରାଗି ଘରୁ ପଳେଇଲା କଲିକତା। କଲିକତାର ଆଖପାଖରେ କୋଉ ଚଟକଳରେ ସେ କାମ କଲା। ମଝିରେ ମଝିରେ ଚିଠି ଓ ଟଙ୍କା ପଠାଉଥିଲା ଘର ଠିକଣାରେ। ବାପା କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗତ ହେବା ପରଠାରୁ ତା'ର ଆଉ ଘର ସହ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ। କଲିକତାରେ କୋଉ ବଙ୍ଗାଳୀ ଝିଅକୁ ବାହାହେଇ ସେ ରହିଯାଇଚି ସେଇଠି।

ଏକା ଏକା ଚାଲିବାକୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅଡୁଆ ଲାଗୁଥିଲା ରେଣୁଦିଦିକି। ତା'ପରେ ନିଃସଙ୍ଗ ନିଃସହାୟତା ଭିତରେ ବଞ୍ଚିବା ଅଭ୍ୟାସରେ ପଡ଼ିଗଲା ରେଣୁଦିଦିର। କିନ୍ତୁ ଆମ ସମାଜରେ ଗୋଟେ ଝିଅ ଏକା ଏକା ବଞ୍ଚିବା କେଡ଼େ ଦୁର୍ବିସହ, ତାହା କ'ଣ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ହୋ ନଗ୍ରଜନେ! ଏଠି କ'ଣ ମାଂସଲୋଭୀ କୁକୁରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମ୍।

ମିଛ ନ ମଣିବ ହୋ ନଗ୍ରଜନେ, ତୁମ୍ଭ ସଭ୍ୟ ସହରର ପହିଲା ନମ୍ବର ନାଗରିକ ଅନତିବୟସ୍କ ଏନ୍.ଏ.ସି. ଚେୟାରମ୍ୟାନ ଏକଦା ରେଣୁଦିଦିଙ୍କି ଏକାନ୍ତରେ ପାଇ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ କରିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ରେଣୁଦିଦିର କ୍ରୁର କଟାକ୍ଷ ଯୋଗୁଁ ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ରେଣୁଦିଦିର କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଭରସି ନ ଥିଲା।

ରେଣୁଦିଦି ଚାହିଁଥିଲେ ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ କରିପାରିଥା'ନ୍ତା ନିଜ ଜୀବନକୁ। ପୁରୀ ବା କୋଣାର୍କର କୌଣସି ଲଜ୍‌ରେ ସେ ନିର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ରହିପାରିଥା'ନ୍ତା, ଚେୟାରମ୍ୟାନ ମହୋଦୟଙ୍କ ସହ। ସି' ବିଚ୍‌ରେ ବୁଲିଥା'ନ୍ତା, ଜହ୍ନ ଦେଖିଥା'ନ୍ତା, ସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଉଷ୍ମତାରେ ଭିଜିଥା'ନ୍ତା। ଝାଉଁବଣର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସଙ୍ଗୀତରେ ଆତ୍ମହରା ହୋଇଥା'ନ୍ତା। ତା'ର ଶାଢ଼ୀ, କସ୍‌ମେଟିକ୍‌ସ ବା ଗହଣାର ଅଭାବ ରହି ନ ଥା'ନ୍ତା। ସବୁ ପାପ ସେଇ ସମୁଦ୍ରକୁ ସଁପି ଦେଇ ସେ ଫେରି ଆସିଥା'ନ୍ତା ତା' ସ୍କୁଲକୁ। ସ୍କୁଲରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଭଲ ଦିଦି ଓ ସତୀର୍ଥମାନଙ୍କର ଭଲ କଲିଗ୍ ହୋଇପାରିଥା'ନ୍ତା। 'ଆଉ କାନ୍ଥର ବି କାନ ଅଛି' ନ୍ୟାୟରେ ଯଦି କୌଣସି ଦୁଃସମ୍ବାଦ ତମ ସହରରେ ପହଞ୍ଚୁଥା'ନ୍ତା, ହୋ ଭୀରୁ ନଗ୍ରଜନେ, ରେଣୁଦିଦିର ବଳିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କ ହେତୁ ତମେ ସମସ୍ତେ କାନରେ ହାତ ଦେଇ ଚୁପ୍ ରହିଥା'ନ୍ତ।

ଆଉ ତୁମ ହାଇସ୍କୁଲର ଧର୍ମପ୍ରାଣ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ମହାଶୟ ଯେ ରେଣୁଦିଦିଙ୍କ ପ୍ରତି ଲାଳାୟିତ ନ ଥିଲେ, ତା'ବି କହିହେବ ନାହିଁ। ଯୁବସୁଲଭ

ଇଙ୍ଗିତ ମାଧମରେ ରେଣୁଦିଦିଙ୍କି ଏକାଧିକବାର ପ୍ରଣୟଭିକ୍ଷା କରି ବି ସେ ହୋଇଥିଲେ ଭଗ୍ନ ମନୋରଥ।

ରେଣୁଦିଦି ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରଣୟରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥିଲେ, ତା'ର ଛୁଟିର ଅଭାବ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା କି ସ୍କୁଲରେ ପ୍ରତିପତ୍ତିର ଅଭାବ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତା। ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ନିଜର ଯୌନଲାଳସା ମେଣ୍ଟେଇ ପାରିଥା'ନ୍ତା ରେଣୁଦିଦି। ଅନ୍ୟ ସହରରୁ ପିଲ୍ କିଣି ଓ ତା'କୁ ଦୈନିକ ସେବନ କରି ସେ ନିଜର ସତୀତ୍ୱ ଜାହିର କରିପାରିଥା'ନ୍ତା। ଆଉ ଦୈବାତ୍ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟିଥିଲେ, ଡି.ପି.ଆଇ. ଅଫିସ ଯିବା ବାହାନାରେ ସେ କଟକ ବା ଭୁବନେଶ୍ୱରର କୌଣସି କ୍ଲିନିକ୍‌କୁ ଯାଇ, କୁକୁର ଉପରକୁ ରୁଟି ଫିଙ୍ଗିଲା ପରି ଡାକ୍ତର ହାତକୁ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ନୋଟ କେତୋଟି ଫିଙ୍ଗି ଟେବୁଲ ଉପରେ ଚିତ୍‌ହୋଇ ଶୋଇପାରିଥା'ନ୍ତା ଓ ସତୀ ହୋଇ ଫେରିଆସିଥା'ନ୍ତା ନିଜ ସହରକୁ। ଆଉ ନଗ୍ରଜନେ ହୋ, ତୁମେ ଏସବୁ ଅଘଟଣର ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ ବି ପାଇ ନ ଥା'ନ୍ତ!

ରେଣୁଦିଦି କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ଚାହୁଁଥିଲା। ହେଲେ, ସେ ମହାର୍ଘ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ତାକୁ କିଏ ବା ଦେଉଥା'ନ୍ତା!

ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ଯେ ତା'ର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସବୁକୁ ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇପାରିବ ରେଣୁଦିଦି ଉପରେ, ଏ ବିଶ୍ୱାସ କାହିଁକି କେଜାଣି ରେଣୁଦିଦି ମନରେ ଗୋଟେ ବହଳ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଥିଲା ବେଶ୍ ଅନେକ ଦିନରୁ।

କେବେ ଓ କୋଉଠି ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ସହ ପ୍ରଥମେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା, ହୁଏତ ମନେ ନ ଥିବ ରେଣୁଦିଦିର। ହୋଇପାରେ କୋଉ ସାହିତ୍ୟସଭାରେ ବା ଡ୍ରାମା ରିହର୍‌ସାଲ୍ ସମୟରେ। ସେତେବେଳେ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ଏ ସହରରେ ଗୋଟେ କଲେଜରେ ପଢୁଥିଲା। ବେଳେବେଳେ ସେ ରେଣୁଦିଦିର କ୍ୱାର୍ଟର୍‌ସକୁ ଆସେ, ଚା' ପିଏ, ଗପ କରେ। ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତିକୁ ଦେଖିଲେ କାହିଁକି କେଜାଣି ରେଣୁଦିଦି ଭିତରେ ଗୋଟେ କେମିତି କେମିତିକା ଭାବ ଉତୁରି ପଡ଼େ।

ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ଏ ସହର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା ପରେ ବି ସମ୍ପର୍କର ସେତୁଟିଏ ଲମ୍ବିଥାଏ ତା' ସହରକୁ। ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କରେ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ

ମହାନ୍ତିର ସ୍ମୃତିରେ ଗୋଟାପଣେ ଭିଜିଯାଏ ରେଣୁଦିଦି ! ଭାବେ, ଅଜବ୍ ଏ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି । ମ୍ୟାଥ୍‌ମାଟିକ୍ସ ପରୀକ୍ଷା ପୂର୍ବରାତିରେ କାଫ୍‌କା ପଢ଼ିବସିବ ଓ ଫିଜିକ୍ସ ପରୀକ୍ଷା ପୂର୍ବଦିନ ଆରମ୍ଭ କରିବ କବିତା ଲେଖା । ଆଉ ଅଜବ୍ ବି ତା'ର ଖିଆଲ୍ ! କେତେବେଳେ କହିବ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରୀ କରିବି ତ କେତେବେଳେ କହିବ ବନ୍ଧୁକ ଧରି ରାତେରାତ୍ ଗୁଳି କରିଦେବି ସବୁ ରାଜନୀତିବାଲାଙ୍କୁ । ପୁଣି କେତେବେଳେ ଲେଖିବ ବ୍ୟାଙ୍କ ଭଲ ଲାଗୁଚି ତ କେତେବେଳେ ଲେଖିବ ପ୍ରେସ୍ କରି ମ୍ୟାଗାଜିନଟେ ଏଡ଼ିଟ୍ କରିବି ।

ଏମିତିକା ଅଜବ୍ ପିଲାକୁ ନେଇ କ'ଣ ବସା ବାନ୍ଧିହୁଏ ? ରେଣୁଦିଦି ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ଫିଙ୍ଗିଦିଏ ନିଜ ଉପରକୁ ବେଳେବେଳେ । ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୋଟେ ପାପବୋଧରେ ଜୁଡୁବୁଡୁ ହୋଇଯାଏ ତା'ର ମନ । ବୟସରେ କେତେ ସାନ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ! ତଥାପି ରେଣୁଦିଦିର ମନେହୁଏ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ଯେମିତି ତା' ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ନିରାପଦ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ।

ସେଇ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମହାନ୍ତି ଯୋଉଦିନ ଏ ସହରକୁ ବୁଲି ଆସିଥିଲା, ରେଣୁଦିଦି ସହ ତା'ର କ'ଣ ସବୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଥିଲା ରାତିର ବିଳମ୍ବିତ ପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ତା' ପରଦିନ ସକାଳୁ ରେଣୁଦିଦି କ୍ୱାର୍ଟର୍ସରେ ବଡ଼ ତାଲାଟିଏ ଝୁଲୁଥିବାର ତୁମ୍ଭେ ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିଥିବ ହୋ ନଗ୍ରଜନେ !

□ □ □

॥ କୁଆ ॥

ସକାଳୁ ଉଠି ସ୍ନାନାଦି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ କଲାବେଳକୁ ମୋର କର୍ମ-ନିପୁଣା ସ୍ତ୍ରୀ ମୋ ପାଇଁ କପେ ଚା' ଏବଂ ମୋ ସହ ପ୍ରତ୍ୟହ ଖାଇବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ମୋର ଏକମାତ୍ର କୁନିଝିଅ ରାନୁ ପାଇଁ କପେ କ୍ଷୀର ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ କିଛି ବିସ୍କିଟ୍ ଆଣି ଟି'ପୟ ଉପରେ ଥୋଇ ଦେଇଥିଲେ। ମୁଁ ଆସି ଟି'ପୟ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ରାନୁ ଆସି ତା'ର ଆସନ ମାଡ଼ି ବସିଥିଲା। ଉଭୟ ଚା'ପର୍ବ ଶେଷ କଲୁ। ପ୍ରତିଦିନ ପରି ରାନୁର ପୁଷ୍ପକୋମଳ ଗଣ୍ଡଦେଶରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ମୁଁ ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲି। ରାନୁ ହସିହସି ମୋ ଆଡେ ଧାଇଁ ଆସିଲା ଏବଂ ନିତ୍ୟ ନିୟମିତ ଢ଼ଙ୍ଗରେ ମୋ ଆଡ଼େ ହାତ ହଲାଇ 'ଡ୍ୟାଡ଼ି ବାୟ' ବୋଲି କହିଲା। ମୁଁ ଟିକିଏ ହାତ ହଲାଇ ଚାଲିଗଲି ମୋର ଦୈନନ୍ଦିନ ବ୍ୟବସାୟ — ସାମ୍ବାଦିକତା କର୍ମରେ।

ପ୍ରେସ୍ କ୍ଲବ୍‌କୁ ଯିବା ବାଟରେ କେହି କଥା ହେଉଥିବାର ଶୁଣିଲି ଯେ ହାଇୱେ ଉପରେ ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ। ଠିକ୍ ସୈନିକ ସ୍କୁଲ ଛକରେ। ସ୍କୁଟର ବୁଲାଇଲି, ଆଜି ସକାଳର ପ୍ରଥମ ସମ୍ବାଦ ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ। ଅବଶ୍ୟ ସାମ୍ବାଦିକ ଜୀବନରେ ଏସବୁ ଘଟଣା ନୂଆ ନୁହେଁ।

ସୈନିକ ସ୍କୁଲ ଛକରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲି ସତକୁ ସତ ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ। ରକ୍ତାକ୍ତ ଶବଟିଏ ପଡ଼ିଛି ରାସ୍ତା ମଝିରେ। ଅଥଚ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ହେଲେ ବି ଯାନ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ନାହିଁ। ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ ପରେ କୌଣସି ଯାନଚାଳକ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଫେରାର ହୋଇଯାଇଛି, ଏଥିରେ ମୋର

ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ।

ବିକୃତ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଶବଟି। ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହୁଏତ ଚକ ମାଡ଼ିଯାଇଛି। ଚିହ୍ନା ପଡୁନାହିଁ କିଛି। ସେଥିରେ ପୁଣି ମାଛି ଭଣ ଭଣ। ପିଚ୍‌ରାସ୍ତା ଉପରେ ରକ୍ତ ପଡ଼ି ଶୁଖିଯାଇଛି। ସାମାନ୍ୟ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥାଏ। ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ ନିଶ୍ଚୟ ରାତିରୁ ହୋଇଛି - ମୁଁ ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତାକଲି।

ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ କିଛି କିଛି ଲୋକ ଜମୁଥିଲେ ଏବଂ କେହି କେହି କୌଣସି ବେପରୱା ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ। ‘‘ହୁଏତ ଲୋକଟି ରସୁଲଗଡ଼ରୁ ପିଆପିଇ କରି ଫେରୁଥିବା ବେଳେ ଗାଡ଼ି ଆଗରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି’’- କେହି କେହି କହୁଥିବାର ଶୁଣିଲି। କେହି ପୁଣି କହୁଥିଲେ, ‘‘ରାତି ସମୟରେ ହାଇୱେ ଉପରେ ମଦ୍ୟପ ଟ୍ରକ୍ ଡ୍ରାଇଭରମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ଉତ୍ପାତ ନା, ଯିବା ପାଇଁ ଭୟ ଲାଗୁଛି।’’

ସାଇକେଲରେ ଯାଉଥିବା କେହି କେହି ହିପ୍‌ପୀଯୁବକ ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ପଚାରୁଥିଲେ,‘‘ଏହା ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ ନା ମର୍ଡ଼ର? ହୁଏତ ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ ନାଁରେ ମର୍ଡ଼ର କରାଯାଇ ପାରିଥାଏ। ଆଜିକାଲି କଟକ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଅବସ୍ଥା ବମ୍ବେ ବା କଲିକତା ଆଦି ମେଟ୍ରୋପଲିଟାନ୍ ସହରକୁ ବି ବଳିଗଲାଣି।’’ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର କେହି ଉତ୍ତର ଦେଉ ନ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ କେହି କେହି ଶୁଣୁଥିଲେ ଆଉ କେହି କେହି ସେଥିପ୍ରତି ଆଦୌ କର୍ଣ୍ଣପାତ କରୁ ନ ଥିଲେ।

ମୋଟର ସାଇକେଲ୍ ବା ସ୍କୁଟରରେ ଯାଉଥିବା କେହି ଭଦ୍ରଲୋକ ଟିକିଏ ବ୍ରେକ୍ ଦେଇ ପଚାରୁଥିଲେ,‘‘ଏ ଆକ୍‌ସିଡ଼େଣ୍ଟ କ’ଣ ଫ୍ରେସ୍?’’

କ୍ୱଚିତ କେହି ପଚାରୁଥିଲେ,‘‘ଏ ଲୋକଟି ଭୁବନେଶ୍ୱରର ନା ଅନ୍ୟ କେଉଁଠିକାର? ଏହାର ଘର ଲୋକ ଖବର ପାଇଲେଣି କି?’’

କେହି କେହି ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଚିଡ଼ି ଉଠୁଥିଲେ ପୋଲିସ୍‌ବାଲାଙ୍କ ଉପରେ। ‘‘ପୋଲିସ କ’ଣ ଏ ଯାବତ୍ ଏ ସମ୍ବାଦ ପାଇ ନାହାନ୍ତି? କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶବ ଏମିତି ପଡ଼ି ରହିଥିବ ରାସ୍ତା ମଝିରେ?’’ ଏ ଉକ୍ତି ସହ ଯୋଗଦେଇ ନେତା ଢଙ୍ଗରେ କେହିକେହି ଶାସନ କଳର ଅପାରଗତା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲୁ ନ ଥିଲେ।

ନୀରବରେ ଠିଆ ହୋଇ ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲି ଏବଂ ଦେଖୁଥିଲି। ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଗହଳି କମି ଆସୁଥିଲା। ହାଇୱେ ଉପରେ ଗତିଶୀଳ ଯାନମାନେ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ରେକ୍ ଦେଇ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ। ଯାତ୍ରୀମାନେ ଯାନ ଭିତରୁ କୌତୁହଳ ସହ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ପୁଣି ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଉଥିଲେ।

ମୁଁ ସାମାନ୍ୟ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇଯାଇଥିଲି ନିଛକ କବିଟିଏ ପରି। ଅବଶ୍ୟ ଏହା ସାମ୍ବାଦିକର କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧ ନୁହେଁ। ଇତ୍ୟବସରରେ ସେଠି ପୋଲିସବାଲାଟିଏ ଟହଲୁଥିବାର ଦେଖିଲି। ଏ ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ କେତେବେଳର ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କଲି ତାଙ୍କୁ। ଆକ୍ସିଡ଼େଣ୍ଟ ଗତ କାଲିର ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସେ। ଏହାର ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ କିଛି ସମୟ ପରେ ହେବ ଏବଂ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ସାହେବ ଏହାର ତଦନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ସେ ବିନା ପ୍ରଶ୍ନରେ ମୋତେ ଜଣାଇଲେ।

ଶବଟିର ପ୍ୟାଣ୍ଟ ବା ସାର୍ଟ ପକେଟ୍‌ରୁ କୌଣସି ଦରକାରୀ କାଗଜ ପତ୍ର ବା ଟଙ୍କା ପଇସା ମିଳିଛି କି ବୋଲି ମୁଁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ ପୋଲିସବାଲା ଜଣକ ସାମାନ୍ୟ ବିବ୍ରତ ହେବା ପରି ଆଚରଣ କଲେ। ମୁଁ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବାରୁ ସେ କହିଲେ ଯେ ସେପରି କୌଣସି କାଗଜ ପତ୍ର ମିଳି ନାହିଁ। କେବଳ ଗୋଟିଏ ଫାଙ୍କା ପର୍ସ ମିଳିଚି।ପୋଲିସବାଲାଟି ସହ ମୋର ବାକ୍ୟାଳାପ ବେଳେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରାୟ କେହି ନଥିଲେ। ଯିଏ ଯେମନ୍ତେ ଦୃଶ୍ୟଟି ଦେଖୁଥିଲେ ଓ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ।

ଦିନର ବୟସ ବହୁତ ବଢି ଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ଫେରି ଆସିଲି ମୋର କ୍ୱାର୍ଟର୍ସକୁ ରିପୋର୍ଟ ଲେଖିବା ପାଇଁ।

କ୍ୱାର୍ଟର୍ସ ସାମନାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଅନେକ କୁଆଙ୍କର କାଁ କାଁ ଶବ୍ଦରେ ମୋ କାନ ଅତଡ଼ା ପଡ଼ିଗଲା। ମୋ କ୍ୱାର୍ଟର୍ସ ତଥା ଅନ୍ୟ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର୍ସ ସାମନା ଗଛରେ କୁଆମାନେ ଧାଡ଼ି ଧରି ବସି ଯୁଗପତ୍ ରଡ଼ି ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲେ। ମୁଁ ମନେ ମନେ ଭାବିଲି କିଛି ଗୋଟେ ଘଟିଛି ନିଶ୍ଚୟ।

ରାନୁ ଆସି ଠିଆ ହୋଇ ସାରିଥିଲା ମୋ ନିକଟରେ। ତା' ମୁହଁରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀର ଚିହ୍ନ ବେଶ୍ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା। ସେ ମୋତେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, "ଡ୍ୟାଡ଼ି, ଆଜି କୁଆମାନେ କାହିଁକି ଏମିତି କାଁ କାଁ ହେଉଛନ୍ତି?" ମୁଁ ହଠାତ୍ ତା'

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲି ନାହିଁ। ତା’ ପିଠିରେ ହାତ ବୁଲାଉ ବୁଲାଉ ମୁଁ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲି କୁଆମାନଙ୍କର ଏ ଅବୁଝା ଶବ୍ଦାବଳୀର କାରଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ। ହଠାତ୍ ଆବିଷ୍କାର କଲି ଯେ ମୋ କ୍ୱାର୍ଟରସ ସାମନା ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ତାର ଉପରେ ମୃତ କୁଆଟିଏ ଝୁଲୁଚି। ମୁଁ ଚମକି ଉଠିଲି ନିଜ ଭିତରେ। ଏଠି ବି ଗୋଟେ ଆକ୍ସିଡେ଼ଣ୍ଟ !

ରାନୁ ପୁଣି ମୋତେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, ‘‘ଡ଼୍ୟାଡ଼ି କୁହ, କାହିଁକି ଏ କୁଆମାନେ ଏମିତି କାଁ କାଁ ହେଉଚନ୍ତି ଅନେକ ସମୟ ହେଲା ?’’

ହାତ ଠାରି ରାନୁକୁ ଦେଖାଇଦେଲି ମୃତ କୁଆଟିକୁ ଏବଂ ହାଲ୍କା ଭାବରେ କହିଲି, ‘‘କୁଆଟିଏ ମରିଯାଇଚି ତ, ତେଣୁ କୁଆମାନେ ଏମିତି କାଁ କାଁ ହେଉଚନ୍ତି।’’

ରାନୁ ପୁଣି ମୋତେ ପଚାରିଲା, ‘‘କୁଆମାନେ କ’ଣ କାନ୍ଦୁଚନ୍ତି ଡ଼୍ୟାଡ଼ି ?’’ ମୁଁ ଆଉଥରେ ଚମକି ଉଠିଲି ନିଜ ଭିତରେ। ସଂକ୍ଷେପରେ ରାନୁକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲି, ‘‘ହଁ।’’

ରାନୁ ମୋତେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା। ମୁଁ ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲି ଭୟରେ ନା ସମ୍ବେଦନଶୀଳତାରେ !

ମୁଁ ରାନୁକୁ ମୋର ଛାତି ଉପରକୁ ଟେକି ନେଲି। ମୋର ହୃତ୍‌କମ୍ପନ ବଢ଼ି ଯାଉଥିଲା। ରାନୁର ବି। ମୁଁ ମନେ ମନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲି, ‘ହେ ପ୍ରଭୁ,ମୋତେ ଏବଂ ରାନୁ ମା’କୁ ଆର ଜନ୍ମରେ କୁଆ କରି ଜନ୍ମ ଦିଅ’। ଘର ଭିତରୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଡ଼ାକ ଛାଡୁଥିଲେ, ‘କୁଆମାନଙ୍କୁ ଦେଖି କ’ଣ ଏମିତି ବାପ ଝିଅ କଥା ହଉଚ ? ଖାଇବ ଆସ। ଢେ଼ଲା ଫିଙ୍ଗି କୁଆମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼େଇ ଦେଇ ପାରୁନ। ସକାଳ ପ୍ରହରୁ ଏ ସତ୍ୟାନାଶିଆ କୁଆଗୁଡ଼ାକ ବାସ କରେଇ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି’। ମୁଁ ସମ୍ବିତ୍ ଫେରି ପାଇଲି। କ’ଣ ଏମିତି ଗୁଡ଼ାଏ ଭାବି ଯାଉଛି ମୁଁ, ରାଜଧାନୀର ନାମଜାଦା ସାମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ରାୟ... ?

□ □ □

॥ ମନ୍ତ୍ରୀକଳା ॥

ସକାଳୁ ସଞ୍ଜଯାଏ କିଲଟ୍‌ରୀରେ କାଗଜ ଚୁଷିଚୁଷି ଝାଳନାଳ ଆଣ୍ଟୁଏ ହୋଇ ବିବାହ-ସ୍ମୃତି ବିଜଡ଼ିତ ଦରଭଂଗା ସାଇକେଲଟି ଠେଲି ଠେଲି ସନାତନ ମହାନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସହର ଉପକଣ୍ଠସ୍ଥିତ ନିଜ ପୈତୃକ ବାସଭବନରେ ପଦାର୍ପଣ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଈଷତ୍ ଧଳା ପଡ଼ି ଆସିଥିବା ପାଚିଲା ବାଳରେ ସିଂଦୂର ମୋଞ୍ଚାଏ ପିନ୍ଧି ଗାଲରେ ଗୁଣ୍ଡି ମିଶାପାନ ଜାକିଥିବା ନିଜର ସହଧର୍ମିଣୀ ଲବଂଗ ଦେବୀ ବାବୁଲିର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ଏକ ଯଥାସମ୍ଭବ ଦୀର୍ଘ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇ କହନ୍ତି ; ବାବୁଲିଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

ସନାତନ ମହାନ୍ତିଙ୍କର ଅଗ୍ରସନ୍ତାନ ଜନପ୍ରିୟ ଯୁବନେତା ବିକ୍ରମ କେଶରୀ ମହାନ୍ତି, ଡାକ ନାଁ ବାବୁଲି ।

ବାବୁଲି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମେଟ୍ରିକ୍ ପାଶ୍ କରି ନପାରିଲା; ସନାତନଙ୍କ ମନରେ ଅବଶ୍ୟ ପିତୃସୁଲଭ ଅସନ୍ତୋଷ ଦେଖା ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ତତ୍କାଳୀନ ଟିପ୍ପଣୀକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯେଉଁଦିନ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସହକର୍ମୀ ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ପରିପୁଅ ଏମ୍.ଏ. ପାଶ୍ କରି ସାରିବା ପରେ ମଧ ଚାକିରୀଟିଏ ନପାଇ ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ.ମାନଙ୍କ କ୍ୱାର୍ଟର୍‌କୁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଡଜନେ ସରିକି ଚପଲ ଛିଡ଼ାଇଲାଣି, ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ଭିତରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କଲେ ଏବଂ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ଟିପ୍ପଣୀକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ବାବୁଲିର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ପରୋକ୍ଷରେ ହେଲେ ବି ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଲେ ।

ବାବୁଲିର ତୃତୀୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟଜନିତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆଦୌ

ଅନୁଭବ କରି ନଥିଲେ ସନାତନ। ଚତୁର୍ଥ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବାବୁଲି କଂପାଟମେଣ୍ଟାଲ୍ କ୍ୟାଣ୍ଡିଡ଼େଟ ଭାବରେ ପାଶ୍‌ଟାଏ ହାସଲ କଲା ବେଳକୁ ସନାତନ ଆଉ ମିଠେଇ ବାଣ୍ଟିବାର କୌଣସି ଅବକାଶ ନଥିଲା, କାରଣ ସେତେବେଳକୁ ବାବୁଲି ସହରର ଜଣେ ଜଣାଶୁଣା ଯୁବନେତା ଭାବେ ବେଶ୍ ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିସାରିଥିଲା।

ମେଟ୍ରିକ୍ ପାଶ୍‌ପରେ କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇବା ପାଇଁ ବାବୁଲିକୁ ଯଥାଖର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା। ବାବୁଲି ପରି ସମମାର୍କଧାରୀ ଯୁବକମାନେ ଦିବା କଲେଜରେ ସ୍ଥାନ ନପାଇ ସାଂଧ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀକୁ ବିତାଡ଼ିତ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଳେ, ବାବୁଲି ସ୍ଥାନୀୟ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରେସର୍ ହେତୁ ଦିବା କଲେଜରେ ସିଟ୍ ପାଇବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କଲା ଏବଂ ଛାତ୍ରସଂସଦ ନିର୍ବାଚନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା କରି ହାରିଯାଇଥିଲେ ବି ଶାସକଦଳର ଟାଣୁଆ ଯୁବନେତା ଭାବରେ କଲେଜ ପରିସରରେ ତା'ର କାଟ୍‌ତି କିଛି କମ୍ ନଥିଲା। ଏପରିକି କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପକମାନଙ୍କୁ ଗାଳିଗୁଲଜ କରିବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଭୋଟ ଦେଇନଥିବା ସନ୍ଦେହରେ ବିପକ୍ଷ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ହଷ୍ଟେଲ୍‌ର ରୁମ୍ ରୁମ୍ ବୁଲି ମାଡ଼ମାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନାନାଦି ବିଶୃଙ୍ଖଳା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାବୁଲି ଲିପ୍ତ ରହୁଥିବାର ଅଭିଯୋଗ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ଜରିଆରେ ଅନେକ ସମୟରେ ସନାତନଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଥିଲା। କିନ୍ତୁ ସନାତନ ଏଥିରେ ମର୍ମାହତ ନହୋଇ ବରଂ ପୁଅର ସାହସିକତାକୁ ତାରିଫ କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ କୌଣସି ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସୂତ୍ରରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ କଲେଜର ସମସ୍ତ ଗଣ୍ଡଗୋଳର ମୂଳରେ ଥାଇବି ବାବୁଲି ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭୟଭୀତ। ସନାତନ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କୁ ସିଧାସିଧି ଜଣାଇ ଦେଲେ ଯେ ଏସବୁ ବାବୁଲିର ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ।

ଅନ୍ୟ ଏକ କିଲ୍‌ଟରୀ ଫେରନ୍ତା ସମୟରେ ଲବଂଗ ଦେବୀ ବାବୁଲିର ଜବରଦସ୍ତ ଚାନ୍ଦା ଆଦାୟ ବ୍ୟାପାର ଏବଂ ତଜ୍ଜନିତ ଥାନାଗମନ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଏକ ଟିପ୍‌ପଣୀ ପେଶ୍ କରିଥିଲେ ସନାତନଙ୍କ ନିକଟରେ। ସନାତନ ଏଥିରେ ବି ମର୍ମାହତ ନ ହୋଇ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତରେ ହସିଥିଲେ ଏବଂ ଯଥାସମ୍ଭବ ସହାନୁଭୂତି ଭିଜା ଗଳାରେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇଥିଲେ ଯେ ଗାନ୍ଧୀ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ଆଦି ଯେତେସବୁ ନେତା ଜେଲ୍ ଗଲା ପରେ ହିଁ ରାଜନୀତି ସିଡ଼ିରେ ଉପରକୁ ଉଠିଛନ୍ତି। ତେଣୁ ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ଧୃତହେବା ବା ଥାନାକୁ ପ୍ରେରିତ ହେବା ଯେ ଏକ ଅସମ୍ମାନଜନକ କାର୍ଯ୍ୟ ତା' ନୁହେଁ। ସନାତନଙ୍କର ଏଇ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞୋଚିତ

ବ୍ୟବହାରରେ ଲବଂଗ ଦେବୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନହେଲେ ବି ସେଦିନ କୌଣସି କାରଣରୁ ନୀରବ ରହିଥିଲେ ।

ଅଗତ୍ୟା ସଦ୍ୟ ଅଫିସ୍ ଫେରନ୍ତା ସନାତନଙ୍କୁ ଲୁଗା ବଦଳେଇବାର ଅବସର ନ ଦେଇ ଲବଂଗ ଦେବୀ ଦୈନନ୍ଦିନ ଢ଼ାଂଚ଼ାରେ ଏକ ସୁଦୀର୍ଘ ଟିପ୍ପଣୀ ବାଢ଼ିଲେ । ଟିପ୍ପଣୀଟି ଥିଲା ଏହିପରି- ବାବୁଲିର ସାଂଗମାନଂକ ଠାରୁ ପ୍ରକାଶ ଯେ ବାବୁଲି ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ହେବ ଆଉ କଲେଜ ଯାଉନାହିଁ। ଅଥଚ଼ ସକାଳ ପ୍ରହରୁ ଗୁଡ଼ାଏ ଚେ଼ଂଗଡ଼ା ଟୋକାଂକ ସହ କେଉଁ ପାର୍ଟି ମିଟିଂକୁ ବାହାରି ଯାଇଛି। ଫେରିବା ଡେ଼ରି ହେବ ବୋଲି ବି କହିଯାଇଛି। ବାବୁଲି ସାଂଗର ମର୍ଦ୍ଧରାଜ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଏଥର ଇଂଜିନିୟରିଂ ପଢ଼ିବ ବୋଲି ମର୍ଦ୍ଧରାଜ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଠାରୁ ସେ ଶୁଣିଚ଼ନ୍ତି। ନାୟକବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଆଉ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ବଡ଼ ଡ଼ାକ୍ତର ହୋଇ ବାହାରିବ। ଦନେଇ ବାରିକ୍ ପୁଅ ଓ.ଏ.ଏସ୍.ପାଇଚ଼ି। ସେପରି ସ୍ଥଳେ ବାବୁଲି ଆଇ.ଏ.ଟା ବି ଡେ଼ଇଁ ନପାରିବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହ୍ୟ ଏକ ଘଟଣା।

ଟିପ୍ପଣୀଟି ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ ସନାତନ କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ। ଦାଣ୍ଡପିଣ୍ଡାରେ ଆରାମ ଚଉକି ଉପରେ ବସି ଥଣ୍ଡା ପବନ ସେବନ କରିବାକୁ ବାହାରି ଗଲେ।

ଥଣ୍ଡାପବନ ବାଜି ସନାତନଙ୍କ କ୍ଲାନ୍ତ ଅବସନ୍ନ ଦେହକୁ ପାତଳ ନିଦ ଗ୍ରାସିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିଲେ ବି ସେ ଚେ଼ତା ନ ହରାଇ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ଟିପ୍ପଣୀ ଏବଂ ବାବୁଲିର ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଚିଂତାମଗ୍ନ ହେଲେ।

ତାଙ୍କ ଭାବନାର ସାରାଂଶ ଥିଲା ଏହି ଯେ ବାବୁଲି ଦିନେ ନା ଦିନେ ମନ୍ତ୍ରୀହେବ। ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଶାରଦ ବାଇକୋଳି ଖଡ଼ିରତ୍ନଙ୍କ ଗଣନା ଭୁଲ ହେବ ବା କିପରି ? ଏବେ ବି ସନାତନଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟ ମନେ ଅଛି ଖଡ଼ିରତ୍ନଙ୍କ ଉକ୍ତି। ବାବୁଲିର କୋଷ୍ଠି ତିଆରି କରି ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ପିଲାଟି ରାଜରେଖାଂକିତ ରାଶି ନେଇ ଜନ୍ମ ହେଇଚ଼ି। ଦିନେ ନା ଦିନେ ରାଜଗାଦିରେ ବସିବ। ସନାତନଙ୍କ କୂଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିବ, ସତକୁ ସତ ବାବୁଲିର ଏଇ ବୟସରୁ ରାଜନୀତି ପ୍ରତି ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ। ସେ କାହିଁକି ବା ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ନ ପାରିବ ? ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବାଲାଗି କୌଣସି ସର୍ବନିମ୍ନ ଯୋଗ୍ୟତା ନ ଥିବାରୁ ବାଚୁଲି ଆଇ.ଏ.ପାଶ୍ ନ କଲେ ବି କୌଣସି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ। ବାବୁଲି ମନ୍ତ୍ରୀ ହେଲାପରେ

ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ବାବୁଙ୍କ ଇଂଜିନିୟର ପୁଅ ନିଜର ବଦଳି ପାଇଁ ଏଇ ଘରକୁ କେତେ ଥର ଦଉଡ଼ିବ। ନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଡ଼ାକ୍ତର ହେଲେ କ'ଣ ହେବ, ବାବୁଲି ଫୋନ୍‌ଟିଏ ମାରିଦେଲେ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଚାକିରି ହରାଇ ବସିବ। ଦନେଇ ବାରିକ ପୁଅ ଯେତେ ବଡ଼ ଅଫିସର ହେଲେ ବି, ବାବୁଲି ମନ୍ତ୍ରୀହେଲା ପରେ ସେ ବାବୁଲି ପାଇଁ ଟୁର୍ ଆରେଂଜମେଣ୍ଟ କରିବ ବା ସଭା ସଜାଇବ ଆଉ ଏ ତିନିଜଣ ଉଚ୍ଚ ଡ଼ିଗ୍ରୀଧାରୀ ଯୁବକ ସାରା ଜୀବନ ଚାକିରୀ କରି ଯାହା ଉପାର୍ଜନ କରି ନ ପାରିବେ, ବାବୁଲି ହୁଏତ ତାହା ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବ। ତେଣୁ ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ସଂଶୟଜନିତ ଟିପ୍ପଣୀ ମୂଲ୍ୟହୀନ ; ଅତଏବ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ।

ଭାବନାର ସ୍ରୋତ ଏବଂ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭବିଷ୍ୟତର ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ ସନାତନଙ୍କ ଆଖି ଲାଗି ଆସିଥିଲା। ଚପଲ ଶବ୍ଦରେ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖନ୍ତି ତ ସାମନାରେ ଟ୍ରାଉଜର ପଂଜାବୀ ପରିହିତ ବାବୁଲି ଉଭା। ବାବୁଲି ଟଳମଳ ହେଉଥିଲା କି ନିଦଭରା ଆଖିରେ ସେ ଏପରି ଦେଖୁଛନ୍ତି, ହଠାତ୍ କିଛି ଭାବିପାରିଲେ ନାହିଁ ସନାତନ। ବାବୁଲି ତା'କୋଠରିକୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ସନାତନ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ରୋଷେଇରେ ବ୍ୟସ୍ତଥିବା ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ଆକସ୍ମିକ ବିଷଣ୍ଣ ବଦନ ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ନ ହେଲେ ବି ହଠାତ୍ କିଛି ଭାବିପାରିଲେ ନାହିଁ। କ'ଣ ହୋଇଚି ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ, ଲବଂଗ ଦେବୀ ଡାଲଫୋଟକା ପରି ଏକ ମୃଦୁ ବିସ୍ଫୋରଣ ସହ କହିଲେ, ''ଗୁଣବନ୍ତ ପୁଅ ମଦଖାଇ ଟଳମଳ ହୋଇ ଫେରିଲେ। କହିଲେ କ'ଣ ନା ଖାଇବେ ନାହିଁ। ମିଟିଂରେ ଖାଇବା ହୋଇଯାଇଚି। ସକାଳୁ ଫେରେ ଭୋବନେଶ୍ୱର ଯିବେ। ସେଠି ବି ମିଟିଂ।''

ସନାତନ ଏଥିରେ ବି ବିଶେଷ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ। ଲବଂଗ ଦେବୀଙ୍କ ଗୁଣ୍ଡିପାନ ଜକା ବଥବତ ପ୍ରତୀୟମାନ ଗାଲରେ ଯୁବସୁଲଭ ଭଂଗୀରେ ଅଂଗୁଳି ସ୍ପର୍ଶ ପୂର୍ବକ କହିଲେ, ''ବାବୁଲି ବଉ, ମଦପି'ବାଟା ଆଜିକାଲି କ'ଣ ଦୋଷାବହ? ଆଗେ ସିନା ହାଡ଼ିବାଉରି ମଦ ପିଉଥିଲେ, ଆଜିକାଲି ପରା ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମ୍.ଏଲ୍.ଏ., ଅଫିସର- ସମସ୍ତେ ମଦର ଭକ୍ତ। ବୁଝିଲ, ଏସବୁ ଏରିଷ୍ଟୋକ୍ରାସି! ମନ୍ତ୍ରୀ ହବାର ପୂର୍ବାଭାସ ।

ରକ୍ଷଣଶୀଳତାର ଜୀବନ୍ତ ଆଗ୍ନେୟଗିରି ଲବଂଗ ଦେବୀ ସନାତନଙ୍କ

ମନ୍ତବ୍ୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ହୋଇ ଊନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଗ୍ରାମ୍ୟନାରୀ ପରି ଗାଳିବର୍ଷଣ ଆରମ୍ଭ କଲେ। କିନ୍ତୁ ଶ୍ରାବଣର ଝଡ଼ ସଦୃଶ ଏହି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଗାଳିର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ସନାତନଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁ ନଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି, ଗୋଡ଼ ବାଜିବା ହେତୁ ଶବ୍ଦଶୀଳ କଂସାପାତ୍ର ପରି, କିୟଦ୍‌କାଳ ଅନ୍ତେ ସ୍ୱତଃ ତୁନି ହୋଇଗଲେ।

ତହିଁ ପରଦିନ ସନାତନ କିଲ୍‌ଟରୀ ଯିବା ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ବାବୁଲି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯାତ୍ରା କରିସାରିଥିଲା।

ବାବୁଲିର ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରହଣି ସମୟର କୌଣସି ଏକ ସକାଳରେ ସନାତନ ବାବୁ ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାରେ ବସି ମୁହଁ ଆଗରେ ଦର୍ପଣ ଥୋଇ ତାଙ୍କ କିଲ୍‌ଟରୀ ଜୀବନ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ସା'ତା ରେଜର ସାହାଯ୍ୟରେ ଖେଳପଡ଼ିଆର ଘାସ ପରି ସ୍ୱଳ୍ପବର୍ଦ୍ଧିତ ଶ୍ମଶ୍ରୁକୁ ମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସମୟରେ, ହକର ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଫିଙ୍ଗିବାଜନିତ ଶବ୍ଦ ହେତୁ, ସେ ସେଥିରେ କ୍ଷାନ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ଖବରକାଗଜଟିକୁ ହସ୍ତଗତ କରି ତା'ର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ଯାହା ଦେଖିଲେ, ସେଥିରେ ସେ ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରିବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଥିଲା।

ସ୍ୱୟଂ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହ ଏକା ସଭାମଣ୍ଡପରେ ପୁଷ୍ପମାଲ୍ୟ ପରିଶୋଭିତ ଶ୍ୱେତବସନ ପରିହିତ ନିଜର ଅଗ୍ରସନ୍ତାନ ବାବୁଲି ଭାଷଣ ଦେଉଥିବାର ଫଟୋ ଦେଖି ମଧୁଶଯ୍ୟା ରାତିରେ ସନ୍ତର୍ପଣ ଭାବରେ ଓଢ଼ଣା ଖୋଲି ପ୍ରଥମକରି ଲବଙ୍ଗ ଦେବୀଙ୍କ ସୁଶୋଭିତ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଦର୍ଶନ କାଳର ସ୍ପନ୍ଦନ ନିଜ ଭିତରେ ପୁନଶ୍ଚ ଅନୁଭବ କଲେ ସନାତନ। ଯଥାସମ୍ଭବ ମୃଦୁକଂଠରେ ଲବଙ୍ଗ ଦେବୀଙ୍କୁ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲେ ଏବଂ ଲବଙ୍ଗ ଦେବୀ ନିକଟରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହ'ନ୍ତେ, ତାଙ୍କ ହାତକୁ କାଗଜଟି ବଢ଼ାଇଦେଇ କହିଲେ, ''ମୋ କଥାକୁ ପରା ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥିଲେ, ଦେଖ, ଏ ହେଉଚି ଆମ ବାବୁଲିର ମନ୍ତ୍ରୀହେବାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଲକ୍ଷଣ।''

□ □ □

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

।। ନିଷିଦ୍ଧ ଜହ୍ନର ଗଜଲ ।।

ଅଭୀପ୍‌ସାର ଯେ ବାହାହବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏନି, ତା' ନୁହେଁ। କିନ୍ତୁ ସହପାଠିନୀମାନେ ବାହାଘର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଲେ, ସେ ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ଫଁ ଫଁ ହୁଏ ବା ଓଲଟି ପ୍ରଶ୍ନ କରେ, ଏ ଯୁଗରେ ଝିଅମାନେ ବାହାହବା କ'ଣ ନିହାତି ଦର୍କାର? ଝିଅମାନେ ଇଣ୍ଡିପେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ରହିବା ସପକ୍ଷରେ ସେ ପ୍ରଗ୍ରେସିଭ୍ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିବାରେ ବାକ୍‌ପଟୁତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ସତ, ହେଲେ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କରେ ନିଜ ବାହାଘର ବିଷୟ ଚିନ୍ତାକରି ସେ ଅନେକ ସମୟରେ ଆତଙ୍କିତ ହୁଏ।

ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କଠାରୁ ମାସିକ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କା ଷ୍ଟାଇପେଣ୍ଡ ପାଇ ଭଞ୍ଜସାହିତ୍ୟରେ ଗବେଷଣା କରିବା ତା' ପାଇଁ କେବଳ ସମୟ ବିତେଇବାର ସହଜ ପନ୍ଥା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ। ଗବେଷଣା କରିବା ପାଇଁ ତା'ର କେବେ ଆଗ୍ରହ ନଥିଲା କି ଏବେ ବି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଏମ୍.ଏ. ପାସ୍ କରିସାରିବା ପରେ କୌଣସି ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବି ଅଧ୍ୟାପନା କରିବାର ସୁଯୋଗ ନ ପାଇ ଘରେ ବସି ବସି 'କ'ଣ କରୁଛ' ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନର ସହସ୍ରାଧିକ ଉତ୍ତର ଖୋଜିବା ଅପେକ୍ଷା ବାଣୀବିହାର ରିସର୍ଚ୍ଚ ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ରୁମ୍‌ଟିଏ ପାଇ ଗବେଷଣା କରିବାର ଅଭିନୟ କରିବା କ'ଣ ଶ୍ରେୟସ୍କର ନୁହେଁ? ତେଣୁ କ୍ୟାମ୍ପସ୍‌ରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଯିବା ଆସିବାର ପ୍ରବହମାନତା ଭିତରେ ଅଭୀପ୍‌ସା ଥାଏ ପ୍ରଚଞ୍ଚଳ, କୋଉ ଅମୁହାଁ ବେଣ୍ଟ ପୋଖରୀର ସ୍ଥିର ଜଳରାଶି ପରି।

ହଷ୍ଟେଲ ଭିତରେ ହାତରେ ରୋଷେଇ କରି ଖାଇବା, ପ୍ରତ୍ୟହ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ ଯାଇ ବୃଦ୍ଧ ଗାଇଡ୍‌ଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବା, ରିଡିଂ ରୁମରେ ମୋଟାମୋଟା

ବହି ଉପରେ ଜବରଦସ୍ତ ନଜର ଢ଼ାଳିବା, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଆଡ଼େ ବୁଲିଯିବା ଯେମିତି ତା'ର ଦୈନନ୍ଦିନ ଅଭ୍ୟାସ, ଶୋଇଲାବେଳେ ପ୍ରମଥ ବିଷୟରେ ଏଣୁତେଣୁ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଭାବିବା ସେମିତି ତା' ପାଇଁ ଏକ ରୁଟିନ୍‌ୱାର୍କ।

ଅବଶ୍ୟ ଆଜିକାଲି ପ୍ରମଥ ବିଷୟରେ ଭାବି ବସିଲେ ସେ ଆଗପରି ଏତେଟା ଶିହରିତ ହୁଏନି। କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରମଥକୁ ଭଲ ପାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ଥାର୍ଡ ଇଅର୍‌ରେ, ସେତେବେଳେ ତା'ର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପ୍ରମଥ ଚିନ୍ତାରେ ହିଁ ବିତୁଥିଲା। ପ୍ରମଥ ଆସୁଥିଲା ପ୍ରମତ୍ତ ମୋହ ଭିତରେ, କଲେଜର ଅଗଣିତ ମୁକୁଳିତ ସହକାରର ମଧୁ ମହକରେ, ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ କଦମ୍ୱର ଶିହରଣରେ, ଭିଜାମାଟିର ବାସ୍ନାରେ, ସାଳନ୍ଦୀର ସାବଲୀଳ ସ୍ରୋତରେ, ଜହ୍ନରାତିର ଆକର୍ଷଣରେ, ପିକ୍‌ନିକ୍‌ର ଉଷ୍ମତାରେ, ଶାରଦୀୟ ସକାଳର ଶିଶିରବିନ୍ଦୁ ପୁଣି ଖରାଛୁଟିର ଶୂନ୍ୟତା ଭିତରେ। ପ୍ରମଥକୁ ଦେଖିବା କ୍ଷଣି ଛାତିଭିତରେ ଫୁଟିଯାଉଥିଲା ବୋମାଟିଏ, ଧମନୀରେ ଜଳୁଥିଲା ରକ୍ତର ଫୁଲଝରି, ମହଣେ ଚମ୍ପାଫୁଲରେ ପୋତିହୋଇ ପଡୁଥିଲା ମନର ମୁହାଣ। ଆଉ ଯୋଉଦିନ ପ୍ରମଥ ନଥାଏ କଲେଜରେ, ଗହଳଚହଳ କ୍ୟାମ୍ପସ୍‌ଟା ମନେହୁଏ ଖରାଦିନର ପାଟବିଲପରି ନିଛାଟିଆ, ଖାଁ ଖାଁ।

ପ୍ରମଥ ପରି ଅମଣିଆ ପିଲାକୁ ମନେଇବା କ'ଣ ସହଜ କଥା? ପ୍ରମଥ ବିଷୟରେ କିଏ କ'ଣ ଭାବେ, ତାକୁ ନେଇ କିଏ କେତେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ - ସେସବୁ ସେ କିଛି ବୁଝେନା। ବହି ଭଲତ ସିଏ ଭଲ। ହେଲେ ଅଭୀପ୍ସା କୋଉ ଛାଡ଼ିବା ଝିଅ? ଲାଇବ୍ରେରୀ, ସେମିନାର, ପିକ୍‌ନିକ୍, ସ୍ପୋର୍ଟସ୍ - ସବୁଠି ସେ ପ୍ରମଥର ପିଛା କରିଥାଏ। ଶେଷରେ ସେ ଜିଣିଲା। ଚହଲେଇ ଦେଲା ପ୍ରମଥର ମନ। ବହିର ମପାଚୁପା ପୃଥିବୀଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ବିପୁଳ ପୃଥ୍ୱୀର ସଂଧାନ ପାଇଲା ପ୍ରମଥ। ତା' ପରଠୁଁ ସେ ନିତି ଆସେ ଲେଡ଼ିଜ୍ ହଷ୍ଟେଲକୁ, ଅଭୀପସାକୁ ଦେଖାକରିବା ପାଇଁ, କଥାହବା ପାଇଁ ତା'ସହ। ଈର୍ଷାରେ ଜଳିଯା'ନ୍ତି ସହପାଠିନୀମାନେ। ସ୍ୱପ୍ନରେ ବିଭୋର ହୋଇଯାଏ ଅଭୀପ୍ସା।

ସେଦିନର ପ୍ରୀତି ଓ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିନି ପ୍ରମଥ।

ଏବେ କିନ୍ତୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ ସେ। ମାଲ୍‌କାନାଗିରି ଷ୍ଟେଟ ବ୍ୟାଙ୍କରେ। ଅବଶ୍ୟ ମାସରେ ଗୋଟେଯୋଡ଼େ ଲଫାଫା ଫିଙ୍ଗିବାରେ ସେ କେବେ ବି କାର୍ପଣ୍ୟ କରେନି। ଆଉ ପ୍ରମଥର ପ୍ରତିଟି ଲଫାଫାରୁ

ଏବେ ବି ଅଜାଡ଼ି ହୋଇପଡ଼େ ଇକ୍ଷେଭାର ପଦ୍ମର ପ୍ରବଣତା, ଅୟୁତ ଅବ୍ଦ ବ୍ୟାପୀ ଯୁଗ୍ମ ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନମୟ ଇସ୍ତାହାର !

ହେଲେ, ପ୍ରମଥ ଆଉ କେତେଦିନ ବା ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିବ ? ଉଭୟଙ୍କୁ ତିରିଶ ଛୁଇଁଲାଣି । ଯୌବନର ରଙ୍ଗ ଫିକା ପଡ଼ିଆସୁଚି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ । ଏଇ ଅଳ୍ପଦିନ ତଳେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଉଥିବା ସମୟରେ ଦୁଇଟି ଧଳାକେଶ ଆବିଷ୍କାର କରି ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଅଭୀପ୍ସା । ଆଉ ପ୍ରମଥ ମୁଣ୍ଡର ଘଞ୍ଚ ଘନ କେଶରେ ବି ଅବକ୍ଷୟର ସ୍ପଷ୍ଟ କ୍ଷତଚିହ୍ନ । ତା’ଛଡ଼ା ପ୍ରମଥ ଚାରିବର୍ଷ ହେଲା ଚାକିରୀ କଲାଣି । ଅଫିସର ପ୍ରଲମ୍ବିତ ବ୍ୟସ୍ତତା ପରେ କ୍ୱାଟର୍ସରେ ରୋଷେଇ କରି ଖାଇବା ଅଥବା ହେଟେଲ୍‌କୁ ଧାଇଁବା ସତରେ କେଡ଼େ ଦୁର୍ବିସହ । ପ୍ରମଥ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିବ ମନେମନେ । ତା’ଛଡ଼ା ଏବେ ପ୍ରମଥର ବାପା ରିଟାୟାର୍ଡ କରିଛନ୍ତି । ତା’ର ରୁଗ୍‌ଣା ମା’ ଘରର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ଅସମର୍ଥା । ସାନ ଭଉଣୀର ଜିଦ୍ ଯେ ଭାଇର ବାହାଘର ପରେ ହିଁ ସେ ବାହାହବ । ଆଉ ତା’ର ସାନଭାଇ ବର୍ଷେହେଲା ବମ୍ବେରେ, କୌଣସି କମ୍ପାନୀର ଏକ୍‌ଜିକ୍ୟୁଟିଭ୍ ପୋଷ୍ଟରେ । ସେ ପରୋକ୍ଷରେ ସୂଚେଇ ଦେଲାଣି ପ୍ରମଥକୁ, ତା’ ପାଇଁ ଲାଇନ୍ କ୍ଲିଅର କରିବାକୁ ।

ପ୍ରମଥ ଅନେକବାର ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଲେଖିଲାଣି । ହେଲେ ଅଭୀପ୍ସା ସେସବୁକୁ ହଜମ କରି ନେଉଥିଲା । ଅଥଚ, ଗତକାଲି ସେ ପାଇଥିବା ଚିଠିରେ ପ୍ରମଥ ସ୍ପଷ୍ଟ ଲେଖିଚି, “ବାହାଘର ଯେମିତି ଏଥର ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ ନ ଡିଏଁ ।” ସେ କୁଆଡ଼େ ତା’ ବାପା ଓ ବୋଉଙ୍କୁ କନ୍‌ଭିନ୍‌ସ କରିସାରିଚି । କୌଣସି ମହିଳା କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପନା କରୁଥିବା ତା’ ବାପାଙ୍କର ପ୍ରାକ୍ତନ ସହକର୍ମୀଙ୍କ କନ୍ୟାର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଚି । ସାଫ୍ ମନା କରିଦେଇଚି, ତା’ ବୋଉ ଚାହୁଁଥିବା ଜଣେ ଚିଫ୍ ଇଞ୍ଜିନିୟରଙ୍କ (ଯିଏ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପ୍ଲଟ୍‌ଟିଏ ଦବାପାଇଁ ଆଗତୁରା ରାଜି ହୋଇଥିଲେ) ଏକମାତ୍ର ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅକୁ ବାହା ହବା ପାଇଁ ।

ଅଭୀପ୍ସା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ପ୍ରମଥ ତାକୁ କେବେ ବି ବିଟ୍ରେ କରିବ ନାହିଁ । ହେଲେ, ଅଭୀପ୍ସା ଯେ ପ୍ରମଥକୁ ବାହା ହବା ପାଇଁ ମନା କରିଦବ, ଏକଥା କ’ଣ ଭୁଲରେ ବି ଚିନ୍ତା କରିଥିବ ପ୍ରମଥ !

ଅଗତ୍ୟା ଅଭୀପ୍ସା ଭାବୁଥିଲା ଯେ ସେ ପ୍ରମଥକୁ ବାହାହବାକୁ

ମନା କରିଦେବା ହିଁ ଭଲ ହେବ। ଏମିତି ଭାବନାଟିଏ ତାକୁ ଗ୍ରାସ କଲା କ୍ଷଣି, ତା'ର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶୀତେଇ ଉଠୁଥିଲା ଏବଂ ତା'ର ମନ ଏକ ଅହେତୁକ ଆତଙ୍କରେ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇପଡୁଥିଲା। ତା'ର ସମସ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ ଯେ ଗୋଟେ ଧୂଳିଘର ଏବଂ ସେହି ଧୂଳିଘରକୁ ଯେ ଅଝଟିଆ ପିଲାଟିଏ ପରି ସେ ନିଜ ହାତରେ ଭାଙ୍ଗିଦବ, ଏହା ଥିଲା ଅଭୀପ୍ସା ପାଇଁ ଅଚିନ୍ତନୀୟ। ସିଏ ତ ଭାବିଥିଲା କୌଣସି ଏକ ଫଗୁଣର ଫଗୁବୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରମଥ ବରସାଜି ଆସିବ ତାଙ୍କ ଘରକୁ। କେତେ ଢୋଲଢ଼ମାଲ ବାଜିବ, ବାଣଫୁଟିବ, ଭୋଜିଭାତ ହବ। ନାଲିପାଟ ପିନ୍ଧି ଓଢ଼ଣା ପକାଇ ନଇଁନଇଁ ସିଏ ବେଦୀକୁ ଆସିବ ସଙ୍ଗିନୀମାନଙ୍କ ଗହଣରେ। ପ୍ରମଥ ହାତ ସହ ଯେତେବେଳେ ତା' ହାତକୁ ଯୋଡ଼ି ଦିଆଯିବ, ମୃଦୁ ଭୂମିକମ୍ପରେ ଦୁଲୁକି ଉଠିବ ତା'ର ଛାତି ଆଉ ଓଢ଼ଣାର ଅନ୍ତୁଆଳରୁ ଆଦିମତାର ସୌରଭକୁ ସେ ଆଘ୍ରାଣ କରୁଥିବ ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ।

କିନ୍ତୁ ସେହିପରି ମଧୁର ମୁହୂର୍ତ୍ତଟିଏ ହୁଏତ ଅଭୀପ୍ସା ପାଇଁ ଅପହଞ୍ଚ। ତେଣୁ ପ୍ରମଥ ଜୀବନକୁ ନେଇ ସେ ଏମିତି କେତେଦିନ ମିଛିମିଛିକିଆ ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ ମଜ୍ଜି ରହୁଥିବ!

ଏଇ ମାର୍ଚ୍ଚ କ'ଣ ଆଗାମୀ ଏମିତି କେତେ ମାର୍ଚ୍ଚ ପରେ ବି ସେ ବାହାହବା ପାଇଁ ହୁଏତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରିବନି। ଅନି ଅପାର ବାହାଘର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିର ହୋଇପାରି ନାହିଁ। କେତେ ବରପାତ୍ର, କେତେ ବରପିତା ଯେ ଅନିଅପାକୁ ଦେଖି ଫେରିଗଲେଣି, ତା'ର ହିସାବ ନାହିଁ। ବାପା ବର ଖୋଜି ଖୋଜି ନୟାନ୍ତ ହେଲେଣି। ମାଷ୍ଟର ଚାକିରୀରୁ ଅବସର ନେବାପରେ ତାଙ୍କର ଯତ୍‌ସାମାନ୍ୟ ଅବସରକାଳୀନ ଅର୍ଥ, ସବୁ ଏଇମିତିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଗଲାଣି। ଆଜିକାଲି ସେ ମୂକ ପାଲଟି ଯାଇଚନ୍ତି। ଦୁଇଟା ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅଙ୍କୁ ବାହା ନ କରାଇ ପାରିବାର ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାରେ ସେ ଅହରହ ସଢ଼ି ମରୁଚନ୍ତି। ସାଇପଡ଼ିଶା କାହାକୁ ମୁହଁ ଦେଖାଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି। ନିଜ ଲୁହ ନିଜ କାନିରେ ପୋଛିବା ଛଡ଼ା ବୋଉ ବା ଅଧିକ କ'ଣ କରିପାରିବ? ମଣ୍ଟୁ ତ ମଣିଷ ହେଲାନି। ବି.ଏ. ପାସ୍ କରି ଘରେ ବସିଚି। ସିଏ ତ ନିଜକୁ ରକ୍ଷାକରିବା ପାଇଁ ଅସମର୍ଥ। ଆଉ କାହା କଥା କ'ଣ ବା ବୁଝିବ?

ଅନିଅପା ସତରେ ନିହାତି ଦୁଃଖୀ ଝିଅଟେ। ବି.ଏ. ପାସ୍ କରିବାର ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ବି.ଏଡ୍. କଲା। ଚାକିରୀ କରିବା ପାଇଁ ଭାରି ଇଚ୍ଛା ତା'ର।

ହେଲେ, ଚାକିରୀ କୋଉଠି ବା ମିଳୁଚି? ସେ ଘରେ ବସି ବସି ଖାଲି ବୋର୍ ହଉଚି। ତା'ଛଡ଼ା ବରବାଲାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ସର୍ବତ୍ ଗ୍ଲାସ୍ ଥୋଇ ଥୋଇ ସେ ଦିକ୍‌ଦାର ହୋଇଗଲାଣି। ସିଏ ଆଉ କ'ଣ ବା କରିବ? ତା' ଭାଗ୍ୟ ତ ଖରାପ। କଲେଜରେ ପଢୁଥିଲାବେଳେ ସେ ବି ଗୋଟେ ପିଲାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲା। ହେଲେ ପିଲାଟି ଗୋଟେ ବଡ଼ ଚାକିରୀ ପାଇଗଲା ପରେ ଅନିଅପାକୁ ଠକିଦେଲା। କୋଉ ଗୋଟେ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରର ଝିଅକୁ ବାହାହୋଇ ଏବେ ବେଶ୍ ଭଲରେ ଅଛି।

ଅନିଅପା ଯେ ସେ ପିଲାକଥା ଭାବୁ ନ ଥିବ ବା ତା'ର ପ୍ରେମପତ୍ର ସବୁକୁ ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ ପଢୁ ନଥିବ, ତା' ନୁହେଁ। ହେଲେ ବୃନ୍ତରୁ ଥରେ ଝଡ଼ିପଡ଼ିଥିବା ଫୁଲକୁ ଆଉ ଯୋଖିହେବ ନା' ବହିଯାଇଥିବା ସ୍ରୋତର ଗୋଡ଼ଟାଣି ଅଟକାଇ ହବ!

ଅନିଅପା ବିଷୟରେ ଭାବିଲାକ୍ଷଣି ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଅଭୀପ୍ସାର ମନ। ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦରୀ ଅନିଅପା ଏବେ ପୂରା କଳାକାଠ ପଡ଼ିଯାଇଚି! ଓଃ... କେତେ ବୟସ୍କା ଦେଖାଯାଉଚି ସେ! ଆଜିକାଲି ପୁଣି ସେ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ନୀରବ। ଏଇ କେତେଦିନ ହବ ଅନିଅପା କେବେ ହସିବାର ସେ ଦେଖିନାହିଁ! କଲେଜ ବେଳର ସେଇ ହସକୁରୀ ଝିଅ ଅନିଅପା, ଆଜି ଶୀତରାତିରେ ଗୋଟେ କ୍ଷୟିଷ୍ଣୁ ଜହ୍ନପରି ଭାରି ଏକା ଏକା, ଉଦାସ।

ତଥାପି ଅନିଅପା ବଞ୍ଚିରହେ, ବଞ୍ଚିରହେ ଏଇଥି ପାଇଁ ଯେ, କାଳେ କେବେ ଅବେଳରେ ମଳୟ ବହିବ, କୋଇଲିର ଗୀତ ଓ ଆମ୍ରକଷିର ବାସ୍ନା ଭିତରେ କାଳେ କିଏ ତାକୁ ଆପଣେଇ ନବ! ଅନିଅପା ଭିତରେ ଅହରହ ଜଳୁଥିବା ଓ ଲିଭୁଥିବା ସେହି ସ୍ୱପ୍ନର ସତାଟିକୁ କ'ଣ ଜାଣିଜାଣି ଲିଭେଇ ଦେଇପାରିବ ଅଭୀପ୍ସା? ଅଭୀପ୍ସା ବାହା ହୋଇଗଲା ପରେ କ'ଣ ହବ ଅନିଅପାର ଭବିଷ୍ୟତ? ସେ କେମିତି ବଞ୍ଚିବ? କୋଉ ଝିଅ କେବେ କ'ଣ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ମାଇନସ୍ କରି ବଞ୍ଚିପାରେ! ତା' ଛଡ଼ା ବାପା ବୋଉ କ'ଣ ଅଭୀପ୍ସାର ବାହାଘରକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ? ସାଇପଡ଼ିଶା, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ସାଙ୍ଗସାଥୀ କ'ଣ କହିବେ? କ'ଣ ଭାବିବ ଅନିଅପା ନିଜେ? ସେ ସବୁକୁ କ'ଣ ଅଭୀପ୍ସା ସାମ୍ନା କରିପାରିବ? ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପ୍ରମଥ ସହ ବିଜଡ଼ିତ ସମସ୍ତ ସ୍ମୃତି ଓ ସମ୍ପର୍କକୁ କ'ଣ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ଛିନ୍ନ କରିହବ? ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନମାନେ ଯୁଗପତ୍ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ ଅଭୀପ୍ସାକୁ। କୋଉ ନିଶବ୍ଦ କେନ୍ଦରାର କରୁଣ ରାଗରେ

ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ତା'ର ମନ।

ଅଭୀପ୍ସା ଭାବୁଥିଲା ସେ ପ୍ରମଥକୁ ଭଲପାଇ ସତରେ କେତେ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ କରିଚି? ସାହିତ୍ୟର ଛାତ୍ରୀ ହୋଇ ବି ସେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରି ନ ଥିଲା ଯେ ଗୋଟେ ମଧବିତ୍ତ ପରିବାରର ଝିଅର ଏଠି ବାହାହବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ। ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ ବି ଏଠି ଅସୁମାରି କଟକଣା, ଅସଂଖ୍ୟ ଆକଟ!

ତଥାପି ଅଭୀପ୍ସା ନିଜ ମନକୁ ଦୃଢ଼କରିବା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଓ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଲା। ରୁମ୍‌ର ଝର୍କା ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଢ଼ାଳିଲା। ବାହାରେ ସନ୍ଧ୍ୟାର ସ୍ୱାଭାବିକ କୋଳାହଳ। ସମସ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକତା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେଦିନର ସନ୍ଧ୍ୟା କାହିଁକି କେଜାଣି ତାକୁ ଭାରି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ବୋଧ ହେଲା।

ଅନେକ ସମୟ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଏଣୁ ତେଣୁ ଭାବିଲା ପରେ ସେ ପ୍ରମଥ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲା। ତା'ର ହୃଦବୋଧ ହେଲା ଯେ, ପ୍ରମଥ ତାକୁ ବାହାହୋଇ ନ ପାରିବାର ଦୁଃଖରେ ସାମୟିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଇବ, କିନ୍ତୁ ନୂଆ ଜୀବନର ଅରୁଣିମା ଭିତରେ ସେ ଅତୀତକୁ ଭୁଲିଯିବ, ପିଲାଦିନର କୋଉ ପାଣିଚିଆ ସ୍ୱପ୍ନର ଝାପ୍‌ସା ସ୍ମୃତିପରି!

ତା'ପରେ ଅଭୀପ୍ସା ଲାଇଟ୍ ଜଳେଇଲା ଓ ରୁମ୍‌ର ଝର୍କା କବାଟ ବନ୍ଦକରି ଚିଠି ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲା। ଫର୍ଦ୍ଦଟିଏ କାଗଜ ଉପରେ କେତୋଟି ମାପଚୁପ୍ ଅକ୍ଷରକୁ ସଜାଇ ରଖିବା ପାଇଁ ବିତିଗଲା ଅନେକ ସମୟ। ଏହାଥିଲା ଅଭୀପ୍ସା ପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ସବୁଠୁଁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଅଥଚ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ବ୍ୟାପୀ ଶେଷପତ୍ର ଲେଖା!

ସେଦିନ ଆଉ ଅଭୀପ୍ସା ରୋଷେଇ କଲାନି। ଗ୍ଲାସଟିଏ ପାଣି ପିଇ ବିଛଣାରେ ଲୋଟିଗଲା। କିଛି ଲୁହ, କିଛି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଓ କିଛି ସ୍ମୃତିଚର୍ଯ୍ୟା ଭିତରେ ରାତି ସରିଗଲା, ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ।

ତା'ପରଦିନ ଡ଼ିପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ ଯିବା ବାଟରେ ପୋଷ୍ଟଅଫିସ୍‌କୁ ଗଲା ଓ ଲଫାପାଟିଏ କିଣି ସେଥିରେ ଚିଠିଟି ଭର୍ତ୍ତିକଲା। ତା'ପରେ ପୋଷ୍ଟଅଫିସ ବାରନ୍ଦାର ଡେସ୍କ କଡ଼ରେ ଠିଆହୋଇ ପ୍ରମଥର ଠିକଣା ଲେଖିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା। କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ତା'ର କ'ଣ ହେଲା ଯେ ତାକୁ ସବୁକିଛି ଅନ୍ଧାର ଦିଶିଲା ଓ ସେ କଚାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ପକ୍କା ବାରଣ୍ଡାରେ।

ତତ୍‌ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୃଶ୍ୟଟି ଥିଲା ଅତି ସ୍ୱାଭାବିକ। ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇପଡ଼ିଲେ। କେତେଜଣ ଝିଅ ଅଭୀପ୍‌ସାର ମୁହଁକୁ ପାଣି ଛାଟି, କାଗଜରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଞ୍ଚିଲେ। ଅଭୀପ୍‌ସାର ଚେତା ଫେରିଲା ପରେ ସେମାନେ ତାକୁ କ୍ୟାମ୍ପସ୍ ହସ୍‌ପିଟାଲ୍‌କୁ ନବାପାଇଁ ବାହାରିଲେ। କିନ୍ତୁ ଅଭୀପ୍‌ସା ମନା କରିବାରୁ ସେମାନେ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ରିସର୍ଚ୍ଚ ହଷ୍ଟେଲ୍ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଲେ।

ଏହି ଘଟଣାଟି ଘଟିବାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ କେତୋଟି ଭିତରେ ସାରା କ୍ୟାମ୍ପସ୍‌ରେ ବିଛୁରି ହୋଇପଡ଼ିଲା ଚାପା ଗୁଞ୍ଜରଣଟିଏ, ଯାହାର ସାରାଂଶ ଥିଲା, ଓଡ଼ିଆ ବା ସାଇକଲୋଜି ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ହେବ ରିସର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିବା ଗୋରୀ-ପାତେଳୀ ଝିଅଟି ଗୋଟେ କ୍ରନିକ୍ ହିଷ୍ଟ୍ରିୟା ପେସେଣ୍ଟ!

□ □ □

॥ ଥୁଣ୍ଟାଗଛ ॥

ଅଭିରାମବାବୁ ଟେବୁଲ ଛାଡ଼ିବା ବେଳକୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କ୍ଲର୍କ ବନ୍ଧୁମାନେ ପ୍ରାୟ ଅଫିସ ଛାଡ଼ି ସାରିଥିଲେ। ପକେଟରେ ସଂରକ୍ଷିତ ଶେଷ ପାନଟିକୁ କଳରେ ଜାକି ସେ ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଲେ। ସ୍କୁଟର ଚାବି ଖୋଲିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ଅଭିଜ୍ଞ ଆଖିରେ ପେଟ୍ରୋଲର ପରିମାଣ ମାପିନେଲେ ଓ ରିଜର୍ଭ ପକାଇ ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲେ।

ତାଙ୍କର ଅନୁମାନ ଅବଶ୍ୟ ଥିଲା ନିର୍ଭୁଲ। କ୍ୱାଟର୍‌ସରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ। କବାଟ ଫିଟାଉ ଫିଟାଉ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା କହିଲେ, “ଶୁଣିଲଣି, ଆମ ପ୍ରଭାସ ଆସିଚି। ତା'ର କ'ଣ କାଲି ବ୍ୟାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା ଅଛି।”

ଅଭିରାମବାବୁଙ୍କ ଓଠ ଉପରେ ଧାରୁଟିଏ ହସ ଚହଲିଗଲା। ଫାଇଲ ଚାଷ ପରି ଗଦ୍ୟମୟ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ହସ!

“ପ୍ରଭାସ କାହିଁ?” - ନିରୁଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଭାବରେ ପଚାରିଲେ ସେ।

“ବାଣୀବିହାର ହଷ୍ଟେଲକୁ ଯାଇଚି। ତା'ର କିଏ ସାଙ୍ଗ ଅଛି ସେଠି। ସଞ୍ଜପୂର୍ବରୁ ଫେରି ଆସିବ ବୋଲି କହିଚି” - ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ଉତ୍ତର ଦେଲେ।

ବେଡ୍‌ରୁମ୍ ଭିତରେ ଲୁଗା ବଦଳାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲେ ଅଭିରାମ ବାବୁ। ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ମାର୍କେଟ ଟିକିଏ ଯାଉନ, ମାଂସ କିଲେ ଆଣନ୍ତ। ଆମର ସିନା ଡାଲି ଭାଜିରେ ଚଳିଯାଉଚି, ହେଲେ ପିଲାଟା କେତେଦିନ ପରେ ଆସିଚି। ଭଉଣୀ ଭିଣୋଇ ଘରୁ ଆଦର ଟିକେ ନ ପାଇଲେ ସେ କ'ଣ ଭାବିବ?”

ଅଭିରାମ ବାବୁ ସାର୍ଟର ବୋତାମ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ କହିଲେ, ''ଟଙ୍କା ଦିଅ। ମୋତେ କ'ଣ ମାର୍କେଟ ଯିବାଲାଗି କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି? ସକାଳେ ପେଟ୍ରୋଲ ପକାଇବା ପାଇଁ କହିଲା ବେଳକୁ ପଇସା ବାହାରୁ ନ ଥିଲା। ଏବେ ଠିକ୍ ପଇସା ବାହାରିବ ଯେ!''

ଅଭିରାମ ବାବୁଙ୍କ ଶ୍ଳେଷବ୍ୟଞ୍ଜକ କଟୁକ୍ତିରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତା ହେଲେ ପ୍ରିୟମ୍ୱଦା। ମଧବୟସ୍କା ନାରୀସୁଲଭ ଢଙ୍ଗରେ କହିଲେ, ''ତମ ପଇସା କ'ଣ ମୁଁ ଖାଇ ଯାଉଛି। ପହିଲାରେ ଯାହା ଧରେଇଥିବ, ତା'ର ଦିଗୁଣ ନେଇ ସାରିଥିବ ମାସ ସରିଲା ବେଳକୁ। ବଜାର କରୁଛ ତମେ, ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛ ତମେ, ଆଉ ପଇସା ଖାଇ ଯାଉଛି ମୁଁ? ଆଉ କୋଉ ସହରୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପରି ଯଦି ମାସରେ ଚାରିଥର ସିନେମା ଦେଖୁଥା'ନ୍ତି କି ନିତିନିତି ବଜାର ବୁଲୁଥାନ୍ତି, ତମେ ତ ମତେ ରଖେଇ ବସେଇ ଦିଅନ୍ତନି!''

''ପଇସା ଯଦି କେହି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁନ, ତା'ହେଲେ ପଇସା ଯାଉଛି କୁଆଡ଼େ? ଏଇ ଦୁଇମାସ ଭିତରେ ଦି' ଦି' ଥର ଦରମା ବଢ଼ିଲାଣି। ଅଥଚ ମାସ ଶେଷକୁ ଯୋଉ ନିଅଣ୍ଟକୁ ସେଇ ନିଅଣ୍ଟ''- ଅଭିରାମ ବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଥିଲା ଦୃଢ଼ତାର ଆଭରଣ।

''ମଲା, ତମର ତ ସେଇ କିରାଣୀ ବୁଦ୍ଧି ଗଲାନି। ଦରମା ବଢ଼ିଲା ବେଳକୁ ସତେ ଯେମିତି ଦରଦାମ ବଢୁନି! ତମେ ତ ନିଜେ କହୁଛ ଚାଉଳ କେଜି ପାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ଧରିଲାଣି। ସୋରିଷ ତେଲ ତିରିଶ, ରସୁଣ ଚାଳିଶ.....ଦରମା ବଢ଼ିଗଲେ ତମର ଡିପୋଜିଟ୍ ବଢ଼ିଯା'ନ୍ତା ନା କ'ଣ?''-କ୍ରୋଧ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ ମିଶ୍ରିତ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ପ୍ରିୟମ୍ୱଦା।

ଦରଦାମ ବୃଦ୍ଧି ସମ୍ପର୍କିତ ଅକାଟ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ନିକଟରେ ସତେ ଅବା ହାର ମାନିବାକୁ ବାଧ ହେଉଥିଲେ ଅଭିରାମ ବାବୁ? ଅଫିସ୍‌ର ହୋହାଲ୍ଲା, ଫାଇଲ୍ ଭିତରେ ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଟୀକ୍‌କା ଟିପ୍‌ପଣୀର ଅର୍ଗଳି ଭିତରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇବା ବେଳକୁ ଘର ଭିତରେ ନିଅଣ୍ଟିଆ ବଜେଟ୍ ଓ ତଜ୍ଜନିତ ତର୍କବିତର୍କ। ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ଅଭିରାମବାବୁଙ୍କର!

ସେ ପିଲାମାନଙ୍କର ପଢ଼ାଘର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ। ଝୁନି ମୁନି ବା ବାପୁନ କେହି ନାହାନ୍ତି।ପ୍ରିୟମ୍ୱଦା ଥମଥମ ହୋଇ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌ରୁ ବାହାରିଗଲେଣି।

ହୁଏତ କିଚେନ୍‌କୁ ଯାଇଥିବେ ଚା' ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ। ଟେପ୍‌ରୁ ପାଣି ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ ସବୁଶବ୍ଦ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇଚି ସତେ ଯେମିତି। କିଚେନ୍‌ରୁ ଶୁଭୁ ନାହିଁ କିଛି।

ଅଭିରାମବାବୁ ଫେନ୍ ଦେଲେ ଏବଂ ତକିଆ ଉପରେ ନିଜକୁ ହାଲ୍‌କା କରି ବସିଲେ। ମନେ ମନେ ବିରକ୍ତ ହେଲେ ନିଜ ଉପରେ, ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କ ଉପରେ।

ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର ଏକା ଜିଦ୍ ଝୁନି ପ୍ଲସ୍ ଥ୍ରୀ ପଢ଼ିବ। ସେ ପଢ଼ିଲା ରମାଦେବୀରେ ସାଇକଲଜି ଅନର୍ସ ନେଇ। ମୁନିର ଫାର୍ଷ୍ଟ ଇଅର ପ୍ଲସ୍ ଟୁ, ବି.ଜେ.ବିରେ। ଆଜି ଶାଢ଼ୀ, କାଲି ସେଲ୍‌ଓ୍ୱାର ପଞ୍ଜାବୀ, କାଲି ବହିଖାତା, କୋଉଦିନ ସେମିନାର ଫି, ପୁଣି କୋଉଦିନ ପିକ୍‌ନିକ୍ ବା ଫର୍ମ ଫିଲ୍‌ଅପ୍ ପାଇଁ ମୋଟା ପଇସା। ସତେ ଯେମିତି ଏ ଝିଅମାନେ ପାଠପଢ଼ି ପୃଥିବୀଟାକୁ ଓଲଟାଇ ଦେବେ? କିନ୍ତୁ ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର ସେଇ ଗୋଟିଏ ଯୁକ୍ତି, ରମେଶବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ଏମ୍.ଏ. ପଢୁଚି, ମହାନ୍ତି ବାବୁଙ୍କ ଝିଅ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଚାକିରୀ ପାଇଲା। ତାଙ୍କ ଝିଅମାନେ ବି ବେଶି ପଢ଼ିବେ, ଭଲଘରେ ବାହାହେବେ ବା ଭଲ ଚାକିରୀରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେବେ। ଅଜବ ଯୁକ୍ତି ଏ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର! ତାଙ୍କର ହେଲା, ଆମର ହବ।

ବାପୁନ୍ ଯେକୌଣସି ମାମୁଲି ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିଥିଲେ କ'ଣ ହୋଇ ନଥା'ନ୍ତା? ନା....ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର ସେଇ ପୁରୁଣା ଖିଆଲ, ପୁଅ ପଢ଼ିବ କନ୍‌ଭେଣ୍ଟରେ। ତା'ର ୟୁନିଫର୍ମ, ସ୍କୁଲ ଫି, ଟ୍ୟୁସନ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି। ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ପୁଅ କିରାଣୀ ହବନି, ଅଫିସର ହବ। ବିରକ୍ତି ଭିତରେ ବି ମନେ ମନେ ହସିଲେ ଅଭିରାମବାବୁ। ଅଜବ ଖିଆଲ, ଅଜବ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖା! ହେଲେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ରାତି ଅଣ୍ଟିଲେତ?

ସେମିତି ବି ରଙ୍ଗୀନ୍ ଟିଭି କଥା? ସ୍କୁଟର୍ ଲୋନ୍ ନ ଶୁଝୁଣୁ, ଟିଭି ପାଇଁ ଜିଦ୍। ମାସକୁ ମାସ ଟିଭି ଇନ୍‌ଷ୍ଟଲମେଣ୍ଟ, କ୍ୟାସେଟ୍ ଦୋକାନରେ ବକୟା ପଇଠ, ଗ୍ୟାସ କିଣା...ଏଥିରେ ମାସ ଶେଷକୁ ପଇସା ଅଣ୍ଟନ୍ତା କିପରି? ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ! କହ୍ନେଇ ବାବୁଙ୍କର ଫ୍ରିଜ୍ ଅଛି, ତାଙ୍କର ନାହିଁ। ଏଇ କେତେଦିନ ହବ ତାଙ୍କୁ ଫ୍ରିଜ୍ ବ୍ୟାଧି ଘାରିଲାଣି।

ଟି'ପୟ ଉପରେ ଚା' ଥୋଇଦେଇଗଲେ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା।

ଅଭିରାମବାବୁ ଉଠିଲେ ବେଡ୍ ଉପରୁ ଓ ଅଧାଖୋଲା ସାର୍ଟର ବୋତାମ ଦେଲେ। ବାହାଘରର ଅଳ୍ପ ଦିନପରେ ଉଠାହୋଇଥିବା ତାଙ୍କର ଓ ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର ଯୋଡ଼ି ଫଟୋ। ତା' ଦେହରେ ଅଳନ୍ଧୁ ଜମିଗଲାଣି ଠିକ୍ ସେମାନଙ୍କ ବୟସ ଉପରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ପାତଳ ଆସ୍ତରଣ ପରି। ଫଟୋ ତଳ ପିରିଖରୁ ସାଇକେଲ ଚାବିଟି ଆଣିଲେ ଓ ଅନ୍ୟ ପିରିଖଟିରେ ସ୍କୁଟର୍ ଚାବିଟି ଝୁଲାଇଦେଲେ।

ଫେନ୍ ହାୱାରେ ଥଣ୍ଡା ହେଉଥିଲା ଚା'।

ଇତସ୍ତତଃ ଚାହୁଁଥିଲେ ଅଭିରାମବାବୁ, ପରିବା ବ୍ୟାଗ ଅନ୍ୱେଷଣରେ।

କିଚେନ୍‌ରୁ ବ୍ୟାଗ୍ ଆଣି ଅଭିରାମବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲେ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ଓ ଯଥାସମ୍ଭବ ନରମ ଗଳାରେ କହିଲେ, ''ଚା' ଟା ପି'ଦେଇ ଯାଅ''।

ଅଭିରାମବାବୁ କିଛି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ଓ ସାଇକେଲ ଚଢ଼ିଲେ।

* * * * *

ମାଂସ ଦୋକାନ ସାମନାରେ ଲମ୍ବା କ୍ୟୁ। ନିଶ ଫୁଲେଇ ବସିଚି ମାଂସ ବାଲା। ବରାଦ କରୁଚି ମାଂସ କଟାଳି ପିଲାଟିକୁ ''ହଁ ବାବୁଙ୍କର କିଲେ, ସେ ସାର୍‌ଙ୍କର ଦେଢ଼ କିଲୋ''.....ଫାଙ୍କା ପକେଟ୍‌ରେ ହାତ ପୂରାଇ ଅଭିରାମ ବାବୁ ଠିଆ ହେଲେ ମମିନ୍ ଦୋକାନ ସାମନାରେ, ପାର୍ଶ୍ୱ ଖୁଣ୍ଟରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା କାକୁସ୍ଥ ଛେଳି କେତୋଟିଙ୍କ ପରି। ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ମାଂସବାଲାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପଡ଼ିଗଲା ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ। ସେ ପକ୍‌କା ବେପାରୀ ଢ଼ାଞ୍ଚାରେ ମାଂସ କଟାଳି ପିଲାଟିକୁ କହିଲା, ''ବଡ଼ ସାର୍‌ଙ୍କର କିଲେ ଓଜନ କର। ପଛ ଫଡ଼ିଆ କାଟିବୁ। ଚର୍ବି ଦବୁନି''।

ପିଲାଟି ମାଂସ ଟୁକୁଡ଼ା ଟୁକୁଡ଼ା କରି ପତ୍ରରେ ଗୋଡ଼େଇଲା। ଅଭିରାମବାବୁଙ୍କର ରକ୍ତଚାପ ବଢୁଥିଲା, କମୁଥିଲା ମୋଟର ଗାଡ଼ିର ସ୍ପିଡ୍ କଣ୍ଟା ପରି। ସେ ପକେଟରେ ହାତ ପୂରାଇଲେ। ପକେଟ ଫାଙ୍କା। ସେ ଭାବିଲେ ଏତକ ବାକୀରେ ନେଇ ପହିଲା ପରେ ପଇସା ଦେବାକୁ କହିବେ।

ଯେତେହେଲେ ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ତ ଅଛି। ଅବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା କେଉଁଠୁ। କେଉଁଠି ତ ଦିନ ଅଧିକିଆ ଗରାଖ ନୁହେଁ ଯେ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଯିବେ। ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଅଛି। ମାଂସବାଲାଟି ଭାରି ଖାତର କରେ ତାଙ୍କୁ।

ପିଲାଟି ଏତେବେଳେ ମାଂସପୁଡ଼ିଆଟି ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା। ଅଭିରାମବାବୁଙ୍କର ଚିନ୍ତା ହଠାତ୍ ଅତୁଆ ତତୁଆ ହୋଇଗଲା। ଜିଭ ଖନି ମାରିଗଲା! ଯାହା ଭାବିଥିଲେ ସେ କିଛି କହିପାରିଲେନି। ହାତରେ ଧରିଥିବା ବେଗକୁ ନ ଖୋଲି, ଏଆଡ଼େ ସେଆଡ଼େ ଅନାଇ ହଠାତ୍ ପକେଟରେ ହାତ ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେଲେ ଓ ଶଙ୍କିତ ଭାବରେ କହିଲେ, ''ଆରେ, ପର୍ସଟା ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଲି।''

ମାଂସବାଲାଟି ତତ୍କ୍ଷଣାତ କହିଲା, ''ସାର କିଛି କଥା ନାହିଁ। ଆପଣଙ୍କ ମାଂସ ମୁଁ କାହାକୁ ଦେବିନି। ସ୍କୁଟରଟା ମାରି ଦିଅନ୍ତୁ ଟିକେ।''

ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସଟିଏ ଛାଡ଼ି ଅଭିରାମବାବୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଅପସରି ଆସିଲେ ମାଂସ ଦୋକାନ ସାମନାରୁ। ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ସାଇକେଲଟିର ଚାବି ଖୋଲି ସେ ମେନ୍‌ରୋଡ କ୍ରସ୍ କଲେ ଓ ଏକ ଗଳି ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଲେ। ଡାହାଣ ହାତରେ ସାଇକେଲ ହେଣ୍ଡଲ, ଅଭିରାମବାବୁ ଚାଲିଚନ୍ତି ଧିରେ ଧିରେ।

କାହିଁକି ସେ ଏତକମାତ୍ର ମାଂସବାଲାକୁ କହିବାକୁ ସାହାସ ପାଇଲେ ନାହିଁ? ହଠାତ୍ କ'ଣ ହେଲା ତାଙ୍କର? ସେ ଭ୍ରୂକୁଞ୍ଚନ କଲେ।

ପୁନଶ୍ଚ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ।

ଅନ୍ଧାରୁଆ ଗଳିରେ କିଛି ବାଟ ପାରିହେବା ପରେ ସେ ଠିଆ ହେଲେ ଓ ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ। ମାଂସବାଲା ତା' ଅନୁଚ୍ଚ ଡେସ୍କର ପାଦ ପାଖରେ ଥୋଇଥିବ ମାଂସ ପୁଡ଼ିଆଟି। ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଗହଳି କମି ଅସୁଥିବ ଦୋକାନ୍‌ରୁ। ସବୁମାଂସ ବିକ୍ରୀ ହୋଇଗଲା ପରେ ସେ ହୁଏତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗରାଖକୁ ମାଂସ ପୁଡ଼ିଆଟି ଦେଇଦବ ଓ ବିନା ପ୍ରଶ୍ନରେ କୈଫିୟତ୍ ଦେଇ କହିବ, ''ସାର୍, ଭଲ ମାଂସ, ଅମୁକ ବଡ଼ ବାବୁଙ୍କ ପାଇଁ ରଖିଥିଲି।''

ଭାତ ଡାଲି ପ୍ରସ୍ତୁତ ସରିଥିବ ପ୍ରିୟମ୍ବଦାଙ୍କର। ଗ୍ୟାସ୍ ଚୁଲିକୁ ପ୍ରେସ୍‌ର କୁକର। କେତେ ସମୟ ବା ଲାଗିଥିବ? ପ୍ରଭାସ ବାଣୀବିହାର ହଷ୍ଟେଲରୁ

ଫେରି ଗପୁଥିବ ଭଣଜା ଭାଣିଜୀଙ୍କ ସହ। ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ରହି ରହି ବାହାରକୁ ଚାହୁଁଥିବେ। ଝୁନି ବା ମୁନି କେହି ଗ୍ରାଇଣ୍ଡର୍‌ରେ ମସଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିବେ। ଆଉ ବାପୁନ କନ୍‌ଭେଣ୍ଟ ଷ୍ଟାଇଲ୍‌ରେ କହୁଥିବ, ‘‘ଅଂକ୍‌ଲ, ଆଇ ପ୍ରିଫର ମିଟ୍‌ଟୁ...ଟୁ...ଡାଲ୍, ଡୁୟୁ ?’’

ସ୍କୁଟର ଶବ୍ଦରେ ସଚେତନ ହେଲେ ଅଭିରାମ ବାବୁ। ସ୍କୁଟର ବନ୍ଦ ହେବାକ୍ଷଣି ତାଙ୍କ ଛାତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ବଢ଼ିଗଲା। କେହି ସହକର୍ମୀ ବନ୍ଧୁ ଭେଟିଗଲେ କି ଆଉ ?

ସ୍କୁଟର ଉପରୁ ଲେବର ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟର ସେକ୍‌ସନ ଅଫିସର ତକ୍ଷପାଣି ବାବୁ କଉତୁକିଆ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, ‘‘କିହୋ ଅଭିରାମ ବାବୁ, ଅନ୍ଧାର ଗଳିରେ କ’ଣ ଏକା ଏକା ସାଇକେଲ ଧରି ଚାଲିଛ ? କ’ଣ କିରାଣୀରୁ କବି ହୋଇଗଲଣି କି ?’’

କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ବିକଳ ହସଟିଏ ହସିଲେ ଅଭିରାମ ବାବୁ।

‘‘ଭାଇ, ମାଂସ ଟିକିଏ ପାଇଁ ଗୃହିଣୀଙ୍କ ବରାଦ୍ ହେଲା। ଉଚ୍ଛୁର ହେଲାଣି। କ୍ୟାପିଟାଲ୍‌ର ତ ମାଂସ ମାର୍କେଟ୍ କଥା ଜାଣିଚ। ହୁଏତ ସରିଯିବ ଚାଲିଲି,’’ ବୋଲି କହି ଗିଅର୍ ପକାଇଲେ ତକ୍ଷପାଣି ବାବୁ।

ଅଭିରାମ ବାବୁ କିନ୍ତୁ ସେଇ ଈଷତ୍ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଗଳି ଭିତରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଥୁଣ୍ଟା ବରଗଛଟେ ପରି।

□ □ □

॥ ଦୂରପାହାଡ଼ ॥

କଲିକତା ଯିବ ବୋଲି ମକୁର ଗୋଡ଼ ତଳେ ଲାଗୁ ନଥିଲା। ବହୁଦିନ ହେବ ଦେଖିଆସୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନଟିଏ ସାକାର ହବାର ବିଭୋରତାରେ ସେ ହଜି ଯାଉଥିଲା ଯେମିତି।

କଲିକତା ଯିବା ପାଇଁ ସେ କେତେ ଅଝଟ ନକରିଚି ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ? ବୋଉ କାନି ଧରି କେତେଥର ନ କାନ୍ଦିଚି? ହେଲେ ବାପାଙ୍କର ଚଢ଼ାଗଳାରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର, "ପଢ଼ା ମଝିରେ କ'ଣ କଲିକତା ଯିବୁ? ମେଟ୍ରିକ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇସାର, ଖରାଛୁଟିରେ କଲିକତା ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବୁ।" ତଥାପି ବାପା କଲିକତା ଯିବାଦିନ ସେ କାନ୍ଦେ, ରାଗରେ ତମତମ ହୁଏ, କିଛି ବୁଝେ ନାହିଁ, ତା'ର ଏକାଜିଦ୍ ସେ କଲିକତା ଯିବ। ବାପା କିନ୍ତୁ ନଛୋଡ଼ବନ୍ଧା। ଶେଷରେ ବାପା ଯିବାବେଳେ କାନ୍ଦିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି କହି ବୋଉ ବହୁତ ବୁଝାଏ। ବାପା ହାତରେ ଗୁଞ୍ଜି ଦିଅନ୍ତି ପାଞ୍ଚ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍। ଅଇଲା ସନକୁ ଆସିଲାବେଳେ ନୂଆ ପୋଷାକପତ୍ର ଆଣିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବି ଅଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି। ମକୁ ବୋଧ ହୋଇଯାଏ।

ବାପା ପୁଣିଥରେ ଆସିଲାବେଳକୁ ବିତି ଯାଇଥାଏ ବର୍ଷଟିଏ। ମକୁର ସେଇ ପୁରୁଣା ଅଝଟ ଓ ବାପାଙ୍କର ସେଇ ପୁରୁଣା ପ୍ରବୋଧନା!

ଏଥର ମେଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ସରିବା ଦିନଠୁଁ କିନ୍ତୁ କଲିକତା ଯିବା କାଳିସୀ ଲାଗିଚି ମକୁକୁ। ହେଲେ ଏକାଏକା ସେ କେମିତି ବା କଲିକତା ଯାଇପାରନ୍ତା? କାହିଁ କେତେବାଟ କଲିକତା ମହାନଗରୀ! କାହିଁ କେତେବଡ଼

ସେ ଜାଗାଟା ! ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ସେ କେତେଥର ଶୁଣିଚି, ପଚାଶଟା କଟକ ବି ପଶିଯିବ କଲିକତାର ବିରାଟ ଆଁ ଭିତରେ। ପୁଣି ସେଠିକା ଲୋକେ ଓଡ଼ିଆ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ। ଓଡ଼ିଆରେ କଥାହେଲେ କୁଆଡ଼େ ଟାହି ଟାପରା କରନ୍ତି। ନାକ ଟେକନ୍ତି। ଶାଳେ ଓଡ଼େ ବୋଲି କହନ୍ତି। ଏକା ଯିବାଲାଗି ତେଣୁ ସାହସ ହେଉ ନଥିଲା ମକୁର। ବୋଉ ବା କୋଉ ଏକା ଛାଡ଼ନ୍ତା !

ବିଲେଇ ଭାଗ୍ୟକୁ ଶିକା ଛିଡ଼ିଲା ପରି ଏଥର ଖରାଟିଆକୁ ରାମକକାଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଥିଲା ଗାଁରେ। ସେ ବି କଲିକତାରେ ଚାକିରି କରନ୍ତି। ପୁଣି ବାପାଙ୍କ ବସା ପାଖରେ କୁଆଡ଼େ ତାଙ୍କ ବସା। ମକୁ ତେଣୁ ବୋଉକୁ ସାଫ୍ ବତେଇଦେଲା, ସେ ଏଥର ନିଶ୍ଚେ କଲିକତା ଯିବ। ରାମକକାଙ୍କୁ କହିଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବେ। ଆଉ ସେ ବେଶ୍ ସୁବିଧାରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ।

ବୋଉ ବି ଏଥିରେ ହଁ ଭରିଲା। ରାମକକାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ବୋଉ ଡ଼କେଇଚି ବୋଲି କହି ଆସିଲା ମକୁ। ରାମକକା ବି ଆସିଲେ। ବୋଉ କହିବା ଆନୁସାରେ ମକୁକୁ କଲିକତା ନେଇଯିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ବି ନେଲେ।

ମକୁ ମନେ ମନେ ଦିନ ଗଣୁଥାଏ, ରାମକକାଙ୍କର କେବେ ଛୁଟି ପୂରିବ ଆଉ ସେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କଲିକତା ଯିବ। ବୋଉ ବି ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥାଏ ବିଭିନ୍ନ କାମରେ- ଚୁଡ଼ା ଭାଜିବା, ବଡ଼ି ପାରିବା, କରମଂଗା ଆଚାର ବନେଇବା ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି।

କଲିକତା ଯିବା ଦିନ ସକାଳେ ସବୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ବନ୍ଧାହୋଇ ବାପା କଲିକତାରୁ ଆଣିଥିବା ଗୋଟେ ମସ୍ତବଡ଼ ଝୋଲାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଗଲା। ମକୁ ବି ସେ ଝୋଲା ଭିତରେ ଚଡ୍ଢିଆଟାଏ ଓ ହଳେ ପେଣ୍ଟସାର୍ଟ ଭର୍ତ୍ତି କଲା। ନ'ଟା ବେଳକୁ ମକୁର ଗାଧୁଆପାଧୁଆ ଶେଷ ତ ବୋଉର ରୋଷେଇ ବାସ ରେଡ଼ି। ମକୁ ପେଟରେ ଜମା ଭୋକ ନଥାଏ। ତଥାପି ବୋଉର ତାଗିଦା ଅନୁଯାୟୀ ବଳେଇ ବଳେଇ ସେ ଗଣ୍ଡେ ଭାତ ଖାଇଦେଲା। ସପ୍ତମରେ ପଢୁଥିବା ସାନଭାଇ ବିଲୁ ହଠାତ୍ ବାହାରିଲା କଲିକତା ଯିବା ପାଇଁ। ତା' ଦେଖାଦେଖିରେ ସାନ ଭଉଣୀ ଲୁନି। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଝେଇଲା। ଗାଁର ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ୀମାନେ ଆସି କଲିକତାର ଡକେଇତି, ଗାଡ଼ିଘୋଡ଼ା ଭୂତପ୍ରେତ ଆଦି ବିଷୟରେ ନାନାଦି ମନଗଢ଼ା କଥାମାନ କହି ପିଲାଦ୍ୱୟଙ୍କୁ କୌଣସି

ମତେ ଅକ୍ତିଆରକୁ ଆଣିଲେ ।

ବଉଳାଙ୍ଗ ଛକରୁ ଇସ୍ତ୍ରୀକରି ଆଣିଥିବା ହାଫ୍ ପେଣ୍ଟ ଓ ସାର୍ଟ ଅତି ଯତ୍ନ ସହକାରେ ପିନ୍ଧିଲା ମକୁ । ସାର୍ଟ କଲରରେ ଟିକିଏ ପାଉଡ଼ର ପକେଇଦେଲା । ଦୁଇତିନି ବା ତତୋଧିକ ଥର ଆଇନା ଦେଖି ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇଲା । ଆପାତତଃ ଛୋଟ ହେଉଥିବା ଚପଲଟି ପିନ୍ଧି ଅଗଣାରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଲା ।

ଇତିମଧ୍ୟରେ ରାମକକା ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଛୁଆପିଲା ମରଦ ମାଇପେ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ଜମା ହୋଇଗଲେଣି । ବାଉରୀ ସାହିର ନଛୁଜେନା ପୂର୍ବ ବରାଦି ଅନୁସାରେ ରିକ୍ସା ଧରି ବି ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଜିନିଷପତ୍ର ସହ ରାମକକା ଓ ସେ ରିକ୍ସାରେ ବସିଲେ । ଗାଁର ମୁରବୀ କେତେଜଣ ରାମକକାଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇଦେବା ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲେ, ‘‘ମକୁ ପିଲା ଲୋକ, ପୁଣି ଭାରି ଚଗଲା । ତା’ ଉପରେ ସବୁବେଳେ କଡ଼ା ନଜର ରଖିଥିବୁ । ଟେ’ସନ୍‌ରେ ଗାଡ଼ି ରହିଲେ ତାକୁ ଜମା ବାହାରକୁ ଛାଡ଼ିବୁ ନାହିଁ ।’’ ରାମକକା ମୁରୁକି ହସିଲେ, ମୁରବୀମାନଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହେଲାପରି । ଆଉ କେତେଙ୍କ ମାଇପେ ମକୁକୁ ବାରମ୍ବାର କହୁଥା’ନ୍ତି, ‘‘ଖବରଦାର୍, ଗାଡ଼ିରେ ଚଗଲାମି କରିବୁ ନାହିଁ । ରାମକକା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସବୁବେଳେ ଥିବୁ ।’’ ବୋଉ ବି ସେମିତି କେତେ କ’ଣ କହୁଥାଏ ମକୁ କାନରେ ।

ତେବେ ମକୁ ଓ ତା’ର ରାମକକାଙ୍କୁ ଏହିପରି ବିଦାୟ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ଜ୍ଞାପିତ ହେବା ପରେ ନଛୁ ଜେନା ରିକ୍ସା ଗଡ଼େଇଲା ।

ରିକ୍ସା ବଉଳାଙ୍ଗ ଛକ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଦିନ ବହୁତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବଉଳାଙ୍ଗ ଛକରେ କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କଲାପରେ କୟାଁଗୋଲା-ଯାଜପୁର ରୋଡ଼୍ ବସ୍ ଆସିଲା ଓ ସେମାନେ ବସ୍ ଚଢ଼ିଲେ । ଯାଜପୁର ରୋଡ଼୍ ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ବସ୍ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ଅପରାହ୍ଣ । ବୈଶାଖ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତେଜ କମି ଯାଇଥିଲେ ବି ଗରମ ପବନର ପ୍ରକୋପ କମି ନଥାଏ । ଝାଳେଇ ଯାଉଥାଏ ଦେହ । ମୁହଁ ପୋଡ଼ିଗଲା ପରି ଲାଗୁଥାଏ ।

ମକୁକୁ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ବସାଇ ରାମକକା ବୁକିଂ କାଉଣ୍ଟର୍ ସାମନା କ୍ୟୁରେ ଠିଆ ହେଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଟିକେଟ୍ ନେଇ ଫେରିଲେ ଓ ତା’ପରେ ଦୁହେଁ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫର୍ମ ଭିତରେ ପଶିଲେ । ହାଓଡ଼ା ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍

ଆସିବା ଡ଼େରି ଥାଏ। ସିମେଣ୍ଟ ଚଉକୀ ଉପରେ ବସି ମକୁ ଚାହିଁଥାଏ ରେଳଧାରଣାକୁ। ଦୂରରେ ରେଳଧାରଣା ସବୁ ମିଶିଗଲା ପରି ଲାଗୁଥା'ନ୍ତି। ଝଲମଲ ହେଉଥାଏ ଖରା। କେମିତି ଗୋଟେ ଅଜଣା ଅନୁଭୂତିରେ ଦୁଲୁକି ଉଠୁଥାଏ ମକୁର ଛାତି

ପଇଡ଼, ବାଦାମ, ଦହିବରା, ଶୁନ୍‌ପାଂପୁଡ଼ି ଆଦି ପାନାହାରର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଭିତରେ ଦିନର ଆୟୁଷ କ୍ଷୟ ହେଉଥାଏ ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ। ତା'ପରେ ସ୍କୁଲ୍‌ର ଛୁଟି ଘଣ୍ଟା ପରି ଷ୍ଟେସନ୍‌ର ଘଣ୍ଟି ବାଜିଲା। କିଛି ବୁଝିହେଉ ନଥିବା ଭାଷାରେ କ'ଣ ସବୁ ଘୋଷଣା କରାଗଲା। ଦୋଳଯାତ୍ରା ପରି କୋଳାହଳ ସଂଚରିଗଲା ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ସାରା। ଏବଂ ତା'ପରେ ବୁଢ଼ୀମା କାହାଣୀର କୋଉ ରାଜାନଅରର ଉଞ୍ଚା ପାଚେରୀ ପରି ଷ୍ଟେସନ୍‌କୁ ଆବୋରି ଠିଆ ହୋଇଗଲା ଟ୍ରେନ୍।

ଦୁଇହାତରେ ଦୁଇଟି ଝୁଲା ଧରି ଟ୍ରେନ୍‌ର ଡ଼ବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କରି ଅଧା ଦୌଡ଼ୁଥା'ନ୍ତି ରାମକକା। ପଛେ ପଛେ ମକୁ। ଅନ୍‌ରିଜର୍ଭଡ଼ କଂପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଯୋଉ ଭିଡ଼। ଯାହାହେଉ ଟ୍ରେନ୍ ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ମକୁ ଓ ରାମକକା ଡ଼ବା ଭିତରକୁ ପଶି ଦୁଇଟି ସ୍ଥାନ ମାଡ଼ି ବସିଲେ।

ଗଛବୃଛ, ନଈନାଳ ସବୁକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଟ୍ରେନ୍ ଆଗକୁ ଧାଉଁଥିଲାବେଳେ ଭାବନାତିଶଯ୍ୟରେ ନାଚି ଉଠୁଥିଲା ମକୁର ମନ। ତା' ସ୍ୱପ୍ନର କଲିକତା ଯେମିତି ଏବେ ହାତ ପାହାନ୍ତାରେ। କଲିକତା ମହାନଗରୀର କଳ୍ପନା ପ୍ରସୂତ ଦୃଶ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟାନ୍ତର ସବୁ ଭାସି ଉଠୁଥା'ନ୍ତି ଆଖି ଆଗରେ। କୋଉ ଛବି ବହିରେ ଦେଖିଥିବା ହାବଡ଼ା ପୋଲ, କୋଉ ମେଳା ମଉଛବର ଜନଗହଳି, କାଳ୍ପନିକ ଦୋକାନ ବଜାର ଓ କୋଠାବାଡ଼ି ଆଦି ଚରକୀ ପରି ଘୂରୁଥିଲେ ମକୁର ମଗଜରେ।

ମକୁ ଭାବୁଥାଏ ମନେ ମନେ, ଲମ୍ୱା ଖରାଛୁଟି ପଡ଼ିଚି। ସେ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ବିତେଇଦବ କଲିକତାରେ। ହାବଡ଼ା ପୋଲ, ଦମ୍‌ଦମା ଘାଟୀ, ଅଲ୍ଲୀପୁର ଜୁ ସବୁ ଦେଖିବ। ଟ୍ରାମ୍ ଚଢ଼ିବ। ନିତିନିତି କଲିକତି ମିଠେଇ ଖାଇବ। ଆଉ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କଲିକତାରୁ କିଣାଯିବ, ସେ ବିଷୟରେ ବି ଲମ୍ୱା ଲିଷ୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥାଏ ମକୁ। ପେଣ୍ଟସାର୍ଟ ଜମା, ବ୍ୟାନିୟନ୍, ବୁଟ୍, ଚଷମା, ଆଟାଚୀ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି। ତା' ସାଙ୍ଗକୁ କିଣିଥିବ ଗୋଟେ ଦାମୀ ସେଣ୍ଟ୍। ଗାଁକୁ ଫେରିବାଦିନ ସେ ନୂଆ ପେଣ୍ଟସାର୍ଟ ଉପରେ ଏତେ

ସେଣ୍ଟ୍ ସ୍ପ୍ରେ କରିଥିବ ଯେ, ବଉଳାଙ୍କ ଛକରୁ ଗାଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାସ୍ତାଘାଟ ଯେମିତି ମହକି ଯାଉଥିବ।

ସୁରିଆ, ମଧୁ, ନାରଣା ଆଦି ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନେ ପାଖକୁ ଆସିଲା କ୍ଷଣି ସେ ତାଙ୍କୁ କଲିକତା ବିଷୟରେ କେତେ କ'ଣ ବଖାଣିବ। ସେମାନେ ଯେମିତି ଚାହିଁରହିବେ ତାଟକା ହୋଇ। ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ବି ଗୋଟିଗୋଟି କରି ତାଙ୍କୁ ଦେଖାଇବ। ସତେ ଯେମିତି ସେ ଖରିଦ୍ କରି ଆଣିଚ଼ି ସାରା କଲିକତାଟାକୁ !

କ'ଣ ଗୋଟେ କୋଳାହଳରେ ମକୁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା। ବଡ଼ ଷ୍ଟେସନ୍‌ଟେ ବୋଧେ। ଟ୍ରେନ୍ ଠିଆହେଲା। ରାମକକା କହିଲେ, "ଏଟା ବାଲେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନ୍। ଗାଡ଼ି ଏଠି ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ରହିବ। ମୁଁ ପୁରି ଆଳୁଦମ୍ ଧରି ଆସୁଚ଼ି। ତୁ ଏଇଠି ବସିଥା। ଜିନିଷପତ୍ର ଉପରେ ନଜର ରଖ।"

ବାଲେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନ୍‌ର ପୁରି ଆଳୁଦମ୍ ହିଁ ଥିଲା ସେଦିନ ରାତ୍ରିଭୋଜନର ଉପାଦାନ। ଟ୍ରେନ୍‌ର ଶେଷ ହୁଇସିଲ୍ ବେଳକୁ ଖିଆ ସରିଥାଏ। ରାମକକା ବିଡ଼ି ଧରିଲେ। ଡ଼ବା ଭିତରର ମୃଦୁ କୋଳାହଳ କମି ଆସୁଥାଏ। ବଢୁଥାଏ ଟ୍ରେନ୍‌ର ଗତି। ଟ୍ରେନ୍ ଭିତରୁ ବାହାର ପୃଥିବୀ ଦିଶୁଥାଏ ଅସ୍ପଷ୍ଟ, ନିଦ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଢୋଳେଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାନ୍ତି। ରାମକକାଙ୍କ ବିଡ଼ି ଲିଭିଲାଣି ଅନେକ ବେଳୁ। ଟ୍ରେନ୍‌ର ସ୍ୱାଭାବିକ ଗର୍ଜନ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଶୁଭୁଥାଏ ସମବେତ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ିର ସ୍ୱରଲିପି।

ତା'ପରେ ମକୁର ଯୋଉଠି ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା ତା'ର ଦୃଶ୍ୟ ଥିଲା ଅନନ୍ୟ ସାଧାରଣ। ରାମକକାଙ୍କ ସହ ସେ ଟ୍ରେନ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା ଓ ତାଙ୍କ ହାତ ଧରି ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଧସେଇ ଚାଲିଲା। ତା'ପରେ କେତୋଟି ପାହାଚ ଚଢ଼ି ସେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରଟିଏ ପାରିହୋଇ ସାମ୍ନାରେ ଯାହା ଦେଖିଲା, ତାହା ଯେ 'ହାବୁଡ଼ା' ପୋଲ ଏଥିରେ ମକୁର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ।

ସକାଳ ହେବାକୁ ହୁଏତ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକି ଥାଏ। ରାସ୍ତାରେ ମାଳମାଳ ଗାଡ଼ିମୋଟର। ଆଲୋକର ବନ୍ୟା। ମକୁ ଭାବିଲା କଲିକତାରେ ରାତି ନାହିଁ ବୋଲି ଯାହା କୁହାଯାଏ, ତାହା ସତ। ଅଦୂରରେ ଯାଉଥିବା ଦୁଇଡ଼ବା ବିଶିଷ୍ଟ ଅଣଓସାରିଆ ଟ୍ରେନ୍‌ଟି ଆଡ଼େ ହାତ ଦେଖାଇ ରାମକକା ମକୁକୁ କହିଲେ, "ଏଇ ଦେଖ ଟ୍ରାମ୍।" କଲିକତାରେ ସେ ଟ୍ରାମ୍ ମକୁକୁ

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

ଲାଗୁଥିଲା ନନ୍ଦନକାନନର ଟୟ୍ ଟ୍ରେନ୍‌ପରି।

ସେମାନେ ଗୋଟେ ବସ୍‌ରେ ଚଢ଼ି ଯୋଉଠି ଓହ୍ଲାଇଲେ, ତାହା ଥିଲା ଆଉ ଏକ ଷ୍ଟେସନ୍।

ନାଲିବତୀରେ ଜଳୁଥିଲା ଓ ଲିଭୁଥିଲା ଷ୍ଟେସନ୍‌ଟିର ନାଁ। ମକୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ପଢ଼ି ଜାଣିଲା ଯେ ସେଇଟି ସିଆଲ୍‌ଦା ଷ୍ଟେସନ୍। ରାମକକା ସେଠୁ ବି ଟିକେଟ୍ କିଣିଲେ ଓ ସେ ଦୁହେଁ ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ବସିଲେ। ଭୋ'ରର ଫର୍ଚ୍ଚା ଆଲୁଅରେ ଯୋଉଁ ଷ୍ଟେସନ୍‌ଟିରେ ଗାଡ଼ି ରହିଲା, ସେଇଠି ଓହ୍ଲେଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ରାମକକା। ଓହ୍ଲେଇପଡ଼ି ମକୁ ଦେଖେତ ଷ୍ଟେସନ୍‌ଟି ଯାଜପୁର ରୋଡ୍ ଠାରୁ ବି ସାନ। କଲିକତାର ଏ କୋଉ ଅପନ୍ତରା ଅଞ୍ଚଳ, ନିଜ ଭିତରେ କହି ହେଉଥିଲା ମକୁ। ସେ କିନ୍ତୁ ରାମକକାଙ୍କୁ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ। ନୀରବରେ ରାମକକାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲା।

ଗଳିକନ୍ଦି ଛକମୋଡ଼ ପାରି ହୋଇ ରାମକକା ଯୋଉ ଘର ସାମନାରେ ଠିଆ ହେଲେ, ତାହା ଥିଲା ଏକ ନୂଆଁଣିଆ ଖପ୍ରାଲି ଘର।

ରାମକକାଙ୍କ ସହ ସେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲା। ଭିତରେ ଛୋଟ ଅଗଣା। ଅଗଣାର ଚାରିପାଖରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କୋଠରି। ରାମକକା ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କୋଠରିର ଦ୍ୱାରପାଖରେ ପହଞ୍ଚି, ଏକ ସଙ୍ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରୁ ଚାବି ବାହାର କଲେ ଓ ଦ୍ୱାର ଫିଟେଇଲେ। ''ତୋ ବାପାଙ୍କର ନାଇଟ୍ ସିଫ୍ଟ ଥିଲା। ସେ ଏଇ ଆସିଯିବେ,'' ବୋଲି କହି ରାମକକା ଚାଲିଗଲେ। ଛୋଟ କୋଠରିଟି ଭିତରେ ଏକାଏକା ବସି ରହିଲା ମକୁ।

ଏତେ ଛୋଟ ଘରେ ବାପା କେମିତି ରହନ୍ତି? ଏତେ ଅପରିଷ୍କାର ଜାଗାରେ ଚଳନ୍ତି କିପରି? ଏମିତି କେତୋଟି ନୀରବ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଇହଡ଼ି ଲାଗୁଥିଲେ ମକୁ ଭିତରେ। ତଥାପି ସେ ନିଦୁଆ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ବାପାଙ୍କ ଆସିବାକୁ। ବର୍ଷକ ତଳେ ବାପାଙ୍କର ଗାଁରୁ ଆସିବା ଦିନର ଚେହେରାଟି ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଥାଏ ମକୁର। ଗୋରା ଚେହେରା। କଡ଼ା ଇସ୍ତ୍ରୀକରା କଇଁଫୁଲିଆ ଧୋତି ପଞ୍ଜାବୀ। ଦାମୀ ଚପଲ। ମକୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଭାବେ, ତା' ବାପାଙ୍କ ପରି ଏତେ ଦାମୀ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧୁଥିବା ଲୋକ ତାଙ୍କ ଗାଁରେ ଆଉ କିଏ ବା ଅଛି? କିଏ ବା ଏତେ ପଇସା ରୋଜଗାର କରେ ତାଙ୍କ ପରି। କିଏ ବା ତାଙ୍କ ପରି ଏମିତି ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରେ। ଗାଁରେ ରହୁଥିବା

ବେଳେ ବାପା ତ ଦିନରେ ଦଶଥର ଚା' ପିଅନ୍ତି। ପୁଣି ନିତି ମାଛମାଂସ। ଆଉ ସାରା ଗାଁରେ ତ ତାଙ୍କ ଘର ନିଆରା। କାହାର ବା ଏମିତି ଘରତଳି ପକ୍କା ହୋଇଚି, କୋଟୀକମକରା ଜାଉଁଳି କବାଟ ଲାଗିଚି ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆରରେ ?

ଦ୍ୱାରରେ ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା। ବାପା ? ଚମକି ପଡ଼ିଲା ମକୁ। ମାଟିଆ ହାଫ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ, ମଇଳା ଗଞ୍ଜି, ନିଦୁଆ ଆଖି, କଳାଦୁଶୁଥିବା ମୁହଁ ଏମିତି ବେଶରେ ସେ କେବେ ବି ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖି ନଥିଲା! ସେ ଯନ୍ତ୍ରପରି ଉଠି ଠିଆହେଲା ଓ ବାପାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲା। ମକୁକୁ ଦେଖି ବାପାଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସଖୁସିଆ ଭାବଟିଏ ଚରି ଯାଉଥିଲା ଯେମିତି।

ତା'ପରେ ବାପାଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ମକୁ ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ ବଦଳାଇଲା ଓ ଅଗଣାର ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ଥିବା ଟେପ୍ ପାଖରେ ଯାଇ ଗାଧୋଇ ଆସିଲା। ମକୁ ଗାଧୋଇ ସାରିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟେ ମାଟି ସରାରେ କିଛି ମିଠା ଥୁଆ ହୋଇଥାଏ। ବାପା କାହାକୁ ବଜାର ପଠାଇ ମିଠା ଅଣେଇଥିଲେ ବୋଧହୁଏ। ବାପା ପ୍ରଥମ ମିଠାଟି ମକୁକୁ ଖୋଇ ଦେଲେ ଓ ଅନ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଖାଇବା ପାଇଁ କହିଲେ। ମକୁ ଦୁଇ ତିନିଟି ମିଠା ଖାଇ ହାତ ଧୋଇଲା।

ଗାଁ, ଘର, ବିକୁ, କୁନି, ପରୀକ୍ଷା ଆଦି ବିଷୟରେ ବାପାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଯଥାସମ୍ଭବ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଲା ମକୁ। ତା'ପରେ ଘରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ସପ ପାରିଦେଇ ବାପା କହିଲେ, ''ମକୁ, କାଲି ରାତିସାରା ଅନିଦ୍ରା ହୋଇଥିବୁ। ଗାଡ଼ି ଥକ୍କା। ଏବେ ଶୋଇଯା। କାଲିଠୁ କଲିକତାରେ ବୁଲାବୁଲି କରିବୁ।''

ମକୁ କିନ୍ତୁ ଅକସ୍ମାତ୍ କହି ଉଠିଲା, ''ନା ବାପା, ଆଜି ମୁଁ ଗାଁକୁ ଫେରିଯିବି।''

ଏ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଉତ୍ତରର ଆଦି ଅନ୍ତ ପାଉନଥିଲେ ମକୁର ବାପା। ମକୁର ପିଠି ଥାପୁଡ଼େଇ ସେ କହିଲେ, ''ଆରେ ତୁ ଏତେ ବାଟ କଷ୍ଟ କରି ଆସିଚୁ। କିଛି ନଦେଖିଲେ ବି ଅଲିପୁର ଜୁ ନଦେଖି ଫେରିଯିବୁ ? ସେଠି ପରା ଚମରୀ ଗାଈ, ସିଂହ, ଧଳାହାତୀ, କଂଗାରୁ- ଏମିତି କେତେ କିସମର ପଶୁପକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି।''

''ନନ୍ଦନକାନନରେ ସେ ସବୁ ଅଛନ୍ତି ବାପା। ଗତ ପୂଜା ଛୁଟିରେ ଆମେ ସ୍କୁଲରୁ ସେଠାକୁ ପିକ୍‌ନିକ୍ କରି ଯାଇଥିଲୁ'' - ମକୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା।

ଆହୁରି ଅବାକ୍ ହେଲେ ମକୁର ବାପା ।

ସେ ପୁଣି ଗେହ୍ଲାକଲା ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ‘‘ଆରେ ମକୁ, ତୁ କଲିକତାରୁ ନୂଆ ପ୍ୟାଣ୍ଟସାର୍ଟ, ବ୍ୟାନିୟନ୍, ଜୋତା, କିଛି ନ କିଣି ଦିନକରେ ଗାଁକୁ ଫେରିଯିବୁ। ଏବେ ପରା ଖରା ଛୁଟି।

ମକୁର ଉତ୍ତର କିନ୍ତୁ ଥିଲା ପୂର୍ବବତ୍ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ, ‘‘ସେ ସବୁତ ଆମ ବଉଳାଙ୍କ ଛକରେ ବି ମିଳୁଛି।’’

□ □ □

॥ ଦର୍ଦ୍ଦୁର ॥

ନୈମିଷାରଣ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଥିଲା ଏକ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଜଳାଶୟ। ଏହି ଜଳାଶୟ ଥିଲା ଅଗଣିତ ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କର ଏକ ନିରାପଦ ଜନପଦ। ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ବା ସାୟାହ୍ନର ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଯେତେବେଳେ ସମଗ୍ର ବନଭୂଇଁ ରକ୍ତ ରଂଜିତ ହେଉଥିଲା, ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କର କଳରବରେ ଜଳାଶୟ ନାମ୍ନୀ ଜନପଦଟି ଅବଶ୍ୟ ହେଉଥିଲା ମୁଖରିତ। ଏହି ଜନପଦରେ ରାଜୁତି କରୁଥିଲେ ଅହିରାଜ ପଦଧାରୀ ଏକ ସର୍ପ। ଅହିରାଜଙ୍କର ପରାକ୍ରମ ଏବଂ କଠୋର ନୀତି ନୈପୁଣ୍ୟ ହେତୁ ତାଙ୍କୁ ଯେ କେବଳ ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ମାନ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତା' ନୁହେଁ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସରୀସୃପଗଣ ମଧ୍ୟ ଯଥାମାନ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ।

ଅହିରାଜଙ୍କର ପରାକ୍ରମୀ ଜିହ୍ୱାଥିଲା ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କ ନିରାପତ୍ତାର ଅଭୟ ଛତ୍ର। କିନ୍ତୁ ଏହି ଛତ୍ର ଯେ ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଭୀତିର କାରଣ ନ ଥିଲା ତା' ବି ନୁହେଁ। ବପୁଷ୍ମାନ ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କର କୋମଳ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣରେ ଥିଲା ଅହିରାଜଙ୍କର ଅପାର ଆନନ୍ଦ।

ରକ୍ଷକଙ୍କର ଏହି ଭକ୍ଷକନୀତି ନିରାପଦ ଜନପଦରେ ଅସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଅରାଜକତାର କାରଣ ହେଲା। ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ସମବେତ ଭାବରେ ବିପ୍ଳବ ଘୋଷଣା କଲେ। 'ଦୁର୍ବାର' ଏବଂ 'ଦୁର୍ବିନୀତ' ନାମକ ତରୁଣଦ୍ୱୟ ପୁରୋଭାଗରେ ରହି ଏହି ଅଭିନବ କ୍ରାନ୍ତିର ନେତୃତ୍ୱ ବହନ କଲେ।

ଜଳାଶୟ ଜନପଦର ବିପ୍ଳବଜନିତ ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଅରାଜକତା ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କର ଧ୍ୟାନଭଗ୍ନ କଲା। ସେ ଧରାବତରଣ କରି ଅରାଜକତାର କାରଣ ପୁଚ୍ଛା କଲେ। ଦୁର୍ବାର ଓ ଦୁର୍ବିନୀତ ନେତୃଦ୍ୱୟଙ୍କ ସହ ଅଗଣିତ ଦର୍ଦ୍ଦୁର ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ

ଅହିରାଜଙ୍କ ଭକ୍ଷକନୀତି ବିପକ୍ଷରେ ଯଥାସମ୍ଭବ ଦୀର୍ଘ ଟିପ୍ପଣୀ ଦେଇ ସାମ୍ୟବାଦୀ-ପ୍ରଜାତନ୍ତ୍ର ଶାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କ ହୃଦୟ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଗଲା। ସେ ସମାଧିସ୍ଥ ହେଲେ। ପଲକ ମାତ୍ରକେ ଅହିରାଜ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଗଲେ। ପ୍ରଜାପିତା ନବକ୍ରାନ୍ତିର ସୂତ୍ରଧର ଦୁର୍ବାର ଉପରେ ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ତା'ର ମସ୍ତକରେ ହସ୍ତ ସଂଚାଳନ କରନ୍ତେ, ଦୁର୍ବାର ସର୍ପରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା। ଦୁର୍ବାରକୁ ଅହିରାଜ ପଦରେ ଅଭିଷିକ୍ତ କରାଇ, ପ୍ରଜାପିତା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ। ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ ଦୁର୍ବିନୀତଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କଲେ ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜ।

ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ଯଥାରୀତି ନବରାଜୁତିର ମହୋତ୍ସବ ପାଳନ କଲେ। ଜଳାଶୟ-ଜନପଦ ହର୍ଷଧ୍ୱନିରେ ପ୍ରକଂପିତ ହେଲା। ନୈମିଷାରଣ୍ୟର ପର୍ବତମାଳା, ବୃକ୍ଷରାଜି ଏବଂ ଶ୍ୱାପଦ ସରୀସୃପ କ୍ଷଣକପାଇଁ ହେଲେ ବି ସତେ ଅବା ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ।

ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ଉଲ୍ଲାସରେ କାଳାତିପାତ କଲେ।

କିଛି କାଳ ଅନ୍ତେ ସେମାନେ ଉପଲବ୍ଧି କଲେ ଯେ ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ। ତାଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ-ସହଯୋଗର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ। ଦୁର୍ବିନୀତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ପଚରାଯିବାରୁ ସେ କହିଲେ ଯେ ଅହିରାଜ ସଂପ୍ରତି ସମଗ୍ର ନୈମିଷାରଣ୍ୟରେ ଏହି ପ୍ରଜାଶାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ। ତେଣୁ ସାଧାରଣଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସମୟ ନାହିଁ। ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ଏତାଦୃଶ ଉତ୍ତରରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ଥିଲେ ବି କୌଣସି କାରଣରୁ ନୀରବ ରହିଲେ।

ଇତ୍ୟବସରେ ନୈମିଷାରଣ୍ୟର ତୁଂଗଶୈଳସାନୁମାଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଉନ୍ନତ ମେଘଖଣ୍ଡ ବର୍ଷଣର ପର୍ବ ସଂଜାତ କରି ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କ ଶୃଙ୍ଗାରୀ ଉନ୍ମାଦନାର କାରକ ହୋଇସାରିଥିଲେ ଏକାଧିକ ବାର।

ଅକସ୍ମାତ୍ କଶ୍ଚିତଦିବସେ ଜଳାଶୟ ଜନପଦରେ ଏକ ଦୁଃସମ୍ବାଦ ତଡ଼ିତ ବେଗରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲା। ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜ ସୁକୋମଳ ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କୁ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ଉଦରସ୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଅବଗତ ହୋଇଗଲେ। ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ଏଥିରେ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ଦୁର୍ବିନୀତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଗୁହାରି କଲେ। ଦୁର୍ବିନୀତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ଯେକୌଣସି ଆଖ୍ୟାୟିକାର

ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ ଋଷିପରି ଅବିଚଳିତ ଭାବରେ କହିଲେ ‘‘ମାଂସସେବନ ଅବଶ୍ୟ ରାଜଭୋଗ୍ୟ।’’ ଏଇ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଉତ୍ତର ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣଙ୍କୁ ଶତବୃଶ୍ଚିକ ଦଂଶନର ଆଘାତ ଦେଲା। ସେମାନେ ମେଳି ବାନ୍ଧିଲେ ଓ ସଭା ସମିତିର ଆୟୋଜନ କଲେ। ଦୁର୍ବିନୀତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ କିନ୍ତୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯେ ଜନପଦ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ସଭାସମିତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ଅହିରାଜଙ୍କର ଏହା ଥିଲା ଅଲଂଘ୍ୟ ଘୋଷଣାନାମା। ଜନପଦର କ୍ଷିପ୍ର ପ୍ରଗତିପାଇଁ ନିର୍ବିବାଦ ଜୀବନ ଯାପନ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣମାନ୍ୟତା ଲୋଡ଼ା ତଥା ତାହା ଅଲଂଘନୀୟ ବୋଲି ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଜାମଣ୍ଡଳୀକୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ।

କେତେକ ଦର୍ଦ୍ଦୁର ପ୍ରତିବେଶୀ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଜନପଦକୁ ପଳାୟନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୋଇ ଅହିରାଜଙ୍କ ଗୁପ୍ତଚରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧୃତ ହେଲେ।

ଏ ବିସମ୍ବାଦ ଦର୍ଦ୍ଦୁରମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ଭୀତତ୍ରସ୍ତ କରିଦେଲା। ସେମାନେ ଅନନ୍ୟଗତି ହୋଇ ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କୁ ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ। ପ୍ରଜାପିତା ଅବିଳମ୍ବେ ପୁନଶ୍ଚ ଧରାବତରଣ କଲେ।

ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କ ଆଗମନରେ ଦର୍ଦ୍ଦୁରଗଣ ତଥା ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜ ଓ ଦୁର୍ବିନୀତ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ସମୀପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲେ। ସର୍ବଜ୍ଞ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କୁ କୌଣସି କଥା ଅଗୋଚର ରହିଲା ନାହିଁ। ସେ ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜଙ୍କ ପ୍ରତି ତୀର୍ଯ୍ୟକ ଦୃକ୍‌ପାତ କଲେ। ଦୁର୍ବାର ଅହିରାଜ ମସ୍ତକ ଅବନତ କରି ଅନୁଚ୍ଚ କଂଠରେ କହିଲେ, ସର୍ପରେ ଜାତ କଲୁ ମୋତେ, ସ୍ୱଭାବ ଛାଡ଼ିବି କେମନ୍ତେ ?

ବେଦବର ନିର୍ବାକ ହୋଇଗଲେ। ସମ୍ଭବତଃ, ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରର ଉପାଦାନ ସେ ଖୋଜି ପାଉନଥିଲେ।

□ □ □

॥ କୋଲାବ ଉପତ୍ୟକାର କାହାଣୀ ॥

କୋଲାବ ପାଣି ମାଡ଼ିଆସିବ ।

ଉଁଚା ଉଁଚା ପାହାଡ଼ର ମଥାନ ଛୁଇଁବ ସେ ପାଣି । ସେଇ ମହହ୍ରଦ ପାଣି ଟାଙ୍ଗରା ଭୂଇଁରେ ଆଣିବ ସବୁଜ ବିପ୍ଳବ । ତଦୁତ୍ପନ୍ନ ବିଜୁଳିରେ କଳ ଚାଲିବ । ସହର ହବ ଆଲୋକିତ ।

ପାହାଡ଼ ପାଦର ନୁଆଁଣିଆ ପତରଛିଆ କୁଟୀର ମାଳାର ଆଦିବାସୀ ପଲ୍ଲୀ ଭିତରକୁ ଘନେଇ ଆସୁଚି ସେଇ ନୂଆ ବିପ୍ଳବର ନୂଆ ଅନ୍ଧାର ।

କନ୍ଧପଲ୍ଲୀ ଭୀତତ୍ରସ୍ତ । ସର୍କାରୀ ଲୋକେ ନୋଟିସ ଜାରିକଲେଣି । ଢେଙ୍ଗୁରା ପିଟିଲେଣି । ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଅ । ବର୍ଷାରତୁ ପୂର୍ବରୁ ଚାଲିଯାଅ । ମାଡ଼ି ଆସିବ ପାଣି । ପର୍ବତ ପ୍ରମାଣର ପାଣି ।

କୋରାପୁଟରୁ ବାବୁ କେତେଜଣ ଜିପ୍ ଚଢ଼ି ଗାଁରେ ବୁଲିଗଲେଣି । ତାଙ୍କର ସେଇ ତାଗିଦ୍ - ଗାଁ ଛାଡ଼ ସହଳ । ସର୍କାରୀ ଟଙ୍କା ପାଇସାରିଚ ।

ଭୀମା ମୁଣ୍ଡା, ରଙ୍କୁଣା ସୋରେନ୍, ପରଦେଶୀ ନାଇକ, ରୋହିତନ ମୁର୍ମୁ, ମଙ୍ଗୁଳୁ ହୋ - ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଟୁପୁର ଟାପର ! ଗାଁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହବ । ଜଙ୍ଗଲ ଏକମାତ୍ର ଭରସା । ବର୍ଷାରତୁ ପୂର୍ବରୁ କୁଡ଼ିଆ ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର ।

ଛିଣ୍ଡାକଂଥା, ମଶିଣା, ଚିତ୍ରିତ ହାଣ୍ଡିଆଟିକା, ତୀର, ମହୁଲ ଆଉ ମାଣ୍ଡିଆର ପୁଟୁଳି - ସବୁ ବନ୍ଧା ଚାଲିଚି । ଗାଁ ଛାଡ଼ିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ପର୍ବ...

ପାହାଡ଼ ପାଦର ନିଛାଟିଆ କନ୍ଧପଲ୍ଲୀରୁ ନିଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ - ଘରକରଣା

ସହ ମରଦ ମାଇପେ ଧାଡ଼ି ବାନ୍ଧିବେ। ଏଇ ଯାଯାବରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଥାନରୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କିଛି ବିଚିତ୍ର କଥା ନୁହେଁ। ଆଇନ କାନୁନ ବା ବିକାଶର ଦ୍ୱାହିଦେଇ ଏମାନଙ୍କୁ ଅତି ସହଜରେ ଠେଲି ଦେଇହୁଏ ଅପନ୍ତରା ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ। ଏମାନଙ୍କର କୋଉ ବିଷଦାନ୍ତ ଅଛି ଯେ ଏମାନେ ପ୍ରତିବାଦର ଫଣା ଟେକିବେ ?

ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିବାଦର ଫଣା ଟେକିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିଲା ସିଆନ ହାଁସଦା।

ପଚିଶ ବର୍ଷର ଭେଣ୍ଡିଆ ସିଆନ! କୃଷ୍ଣକାୟ, ହୃଷ୍ଟପୃଷ୍ଟ ଚେହେରା। କଲେଜରେ ପାଠ ପଢ଼େ ସେ। ଖରା ଛୁଟି ଅବସରରେ ଗାଁରେ ତା'ର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରହଣି।

ସିଆନ ସିଧାସଳଖ ଗାଁ ମୁଖିଆକୁ ଜଣେଇଦେଲା - ଆମେ କେହି ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଯିବାନି! ଜମି ଏକରକୁ ଷାଠିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା ସରକାରୀ ରେଟ୍। କିନ୍ତୁ କଂପେନସେସନ୍ ଦେବାବେଳକୁ ଏକର ପିଛା ଛ' ହଜାର। ସେଥିରୁ ଅଫିସର ଟାଉଟରଙ୍କ କମିଶନ କଟି କଟି ପାଞ୍ଚ ହଜାର। ପୁଷ୍-ପରବ, ଚଇତ-ପରବ, ନୂଆଖାଇ, ଦିଆଲିରେ ମହୁଲ ପି' ତ ସବୁ ଉଡ଼େଇ ଦେଲେଣି। ଘର କରିବ କେମିତି ? ସରକାର ଘର ତୋଳେଇ ଦଉନି ? ଡିଙ୍ଗୁରା କେତେ ପିଟାଯାଉଚି ପିଟାଯାଉ ; ଆମେ ଗାଁ ନ ଛାଡ଼ିଲେ ହେଲା।

ଗାଁ ମୁଖିଆ ପରଦେଶୀ ନାଇକ ସିଆନ ମୁହଁକୁ ବଲବଲ କରି ଚାହିଁଲା। ସିଆନ କଥାର ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ ବୁଝିଲା ନାହିଁ।

ସିଆନ ଫେରିଆସିଲା ମୁଖିଆ ଘରୁ।

ପାହାଡ଼ ଆରପାଖରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲୁଚିଗଲାଣି କେତେବେଳୁ। କଅଁଳ ଅନ୍ଧାର ମାଡ଼ିଆସୁଚି କଅଁଳା ବାଛୁରୀ ପରି।

ସିଆନ୍ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ଆଡ଼କୁ ମୁହେଁଇଲା। ପାହାଡ଼ ଖୋଲରୁ ଦପଦପ୍ ଦେଖାଯାଉଚି ବିଜୁଳି ଆଲୁଅ। ସୁନାବେଡ଼ା ସହରର ଆଲୁଅ। ମିଗ୍‌ସଭ୍ୟତାର ଦୀପତଳ କନ୍ଧ ପଲ୍ଲୀରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତ ବହଳ ଅନ୍ଧାର। ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ସିଆନ୍ କେଉଁ ଅଜଣା ନିଆଁର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲା, ଯେମିତି!

'ପ୍ରତିବାଦ ନ କଲେ ବଞ୍ଚିହୁଏନି' ସିଆନ୍ ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲା। ଶିଶୁଟି ନ ରଡ଼ିଲେ ମା' କ୍ଷୀର ଦେବାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବି ବିରଳ। ଆଦିବାସୀ ପଲ୍ଲୀର

ମୂକ କନ୍ଧମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଭାଷା ନଫିଟିଲେ, ଏମାନେ ଏମିତି ସଢୁଥିବେ ସବୁଦିନ। ଏମାନଙ୍କ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଠିଆହବ ନୂଆ ସଭ୍ୟତାର ଇମାରତ। କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ପେଟ ସବୁଦିନେ ଗର୍ଜୁଥିବ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ସମୁଦ୍ର ପରି। କେହି ବୁଝିବେନି ସମୁଦ୍ରର ସେ କ୍ଷୁଧା।

ଯେତେବେଳେ ଯୋଉଠି କଳକାରଖାନା ଗଢ଼ାଯିବ, ଯୋଉଠି ଯୋଉ ବନ୍ଧବାଢ଼ ତିଆରି ହବ, ଶୀକାର ହେବେ ଏଇ କନ୍ଧମାନେ। ପ୍ରଗତିର ପୂଜାବେଦୀରେ ଏମାନେ ବଳି ପଡ଼ିବେ ନୀରିହ ଛାଗଳ ପରି। ଆଉ କେତେଦିନ ଚାଲିବ ଏ ପ୍ରହସନ (?) ସିଆନ୍ ସତେ ଅବା ପ୍ରଶ୍ନବାଣ କ୍ଷେପୁଥିଲା ନିଜ ଉପରକୁ।

ସୁନାବେଡ଼ାରେ ମିଗ୍ କାରଖାନା ବସେଇଲ, ଘଉଡ଼େଇ ଦେଇ ଜଙ୍ଗଲୀମାନଙ୍କୁ। ଜମି ନେଇ, ବାଡ଼ି ନେଇ, ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ପଥର ବୁହାଇଲ, ନିଯୁକ୍ତିର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବି ଦେଲ। ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସବୁ ରହିଗଲା ଯୋଜନାର ନଥି ଭିତରେ। ବିକାଶର ନିଷିଦ୍ଧ-ଫଳ ତାଙ୍କୁ ଛୁଆଁଇଦେଲ ନାହିଁ, ଚଖାଇବା ତ ଦୂରର କଥା।

ଦାମନଯୋଡ଼ିରେ ନାଲକୋ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲ। ଥାନୀ ହେଲେ ବେଥାନୀ।

ପୁଣି ହାତକୁ ନେଲ କୋଲାବ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ। ଶଳେ, ପୁଣି ତଡ଼ିବାକୁ ବସିଚ ଏ ଅନ୍ଧ କନ୍ଧମାନଙ୍କୁ। ଡେଭଲପମେଣ୍ଟ ନାଁରେ ଯୋଉ ଡିସ୍‌ପ୍ଲେସ୍‌ମେଣ୍ଟ ହଉଚି, ସେ ବିଷୟ କିଛି ଚିନ୍ତା କରିଚ? କଳକାରଖାନା ବସେଇ, ନଦୀ ବନ୍ଧ ଗଢ଼ି, କହୁଚ କ'ଣ ନା ଆମେ ପ୍ରଗତିର ଅଶ୍ୱ ଛୁଟେଇଚୁ। ଭାବିଚ ଥରେ, କେତେଜଣ ବସି ପାରିବେ ସେ ଅଶ୍ୱ ପିଠିରେ। ସେ ଅଶ୍ୱ ପିଠିରେ ବସ ତମେ ଶଳେ, ଧୋବ ଧୋବଲିଆ ବାବୁ କେତେଜଣ। କିନ୍ତୁ ଆମେ କନ୍ଧମାନେ ସେଇ ପ୍ରଗତି ଅଶ୍ୱର ଟାପୁ ତଳେ ଚାପିହେଇ ମରୁ। ଭାବିଚ କେବେ ଆମମାନଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା!

ନାଁ... ଆତସବାଜି ପରି ବିସ୍ଫୋରିତ ହେଲା ସିଆନ୍‌ର କଣ୍ଠସ୍ୱର। ଶାନ୍ତ ଆଦିବାସୀ ପଲ୍ଲୀ ଚିହିଁକି ଉଠିଲା। ନୂଆଁଣିଆ କୁଡ଼ିଆ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ବୟସ୍କମାନେ, ନିଷ୍ପ୍ରଭ ବତୀମାଳା ଧରି। ବୋଧହୁଏ ଅଶ୍ରୁତପୂର୍ବ ଏଇ କର୍କଶ ସ୍ୱରର କାରଣ ଜାଣିବା ପାଇଁ।

ସିଆନ୍ ଗର୍ଜୁଥାଏ ଅଶାନ୍ତ ସମୁଦ୍ର ପରି- ତମେ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ

କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଏବଂ କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ସବୁ ସମୟ ପାଇଁ ବୋକା ବନେଇ ପାରିବ ; କିନ୍ତୁ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ସବୁ ସମୟ ପାଇଁ ବୋକା ବନେଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ଗୋଟାଏ ବେପରୁଆ ମଣିଷ ପରି ଗାଁ ଭିତରେ ପଶିଲା ସିଆନ୍ ଏବଂ ନିସ୍ତବ୍ଧ ବତୀମାଳା ଧରି ବିସ୍ମିତ ଭାବରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ବୟସ୍କମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି କହିଲା, ଆମେ କେହି ଗାଁ ଛାଡ଼ିବା ନାହିଁ। କେତେ ନୋଟିସ୍ ଲାଗୁଚି, ଲାଗୁ ; କେତେ ଡେଙ୍ଗୁରା ବାଜୁଚି, ବାଜୁ। ଚିରି ଫୋପାଡ଼ି ଦବା ନୋଟିସ। ଫଟେଇ ଦବା ଡେଙ୍ଗୁରା। ସର୍କାରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ତୀରମାରି ଘାଇଲା କରିବା। ନିଆଁ ଲଗେଇଦବା ସର୍କାରୀ ଗାଡ଼ିରେ।

ଆମେ ବିସ୍ରା ମୁଣ୍ଡା, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ନାୟକର ଉତ୍ତର ପୁରୁଷ। ଆମେ ଡରିବା କାହାକୁ ?

ସିଆନ୍‌ର ଅବୋଧ୍ୟ ଶବ୍ଦାବଳିରେ ଆହୁରି ଚକିତ ହେଲେ ବୟସ୍କମାନେ। ପରସ୍ପରକୁ କେବଳ ଚାହାଁଚାହିଁ ହେଲେ। ନିର୍ବିକ ନୀରବ ସମସ୍ତେ।

ଏଇ ଅଭୂତପୂର୍ବ ଘଟଣାଟି ନିରୁଦ୍‌ବିଘ୍ନ ଭାବରେ ଘଟି ଯାଇଥିବା ବେଳେ ଗାଁର ଅଶୀତିବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ଗାଁ-ମୁଖିଆ କାନରେ କିଛି କହୁଥିବାର ଦୃଶ୍ୟଟିକୁ ସମବେତ ଜନତା ଉତ୍‌କଣ୍ଠାର ସହ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ। ପ୍ରାଗୈତିହାସିକ ଇଙ୍ଗିତ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ କିଛି ଜ୍ଞାତ କରାଇଲେ।

ତଦ୍‌ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣାଟି ଥିଲା ଏହିପରି -

[illegible] ଢେଣ୍ଡିଆ ଏବଂ ବୟସ୍କ ମିଶି ସିଆନ୍‌କୁ କାବୁ କଲେ ଓ ଚିତ୍ କରି ଶୁଆଇ ଦେଲେ ଭୂଇଁ ଉପରେ। ସିଆନ୍ ଛାଟିପିଟି ହେଉଥିଲେ ବି ସେଥିପ୍ରତି ତିଳେ ହେଲେ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନଥିଲା କାହାର।

କିୟଦ୍‌କାଳ ଅନ୍ତେ ବନଭୂଇଁ ପ୍ରକମ୍ପିତ କରି ବାଜିଉଠିଲା ଡ଼ିଙ୍ଗଡ଼ିଙ୍ଗା। ଅଶୀତିବର୍ଷ ବୟସ୍କ ସେଇ ବୃଦ୍ଧ ସିଆନ୍‌ର ବାଳଧରି ବେଶ୍ କିଛିକ୍ଷଣ ଝିଙ୍କିଲେ। ତିଳେ ହେଲେ କର୍ଣ୍ଣପାତ କଲା ନାହିଁ ସିଆନ୍ ଉକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତି ପ୍ରତି। କିଛି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅବୋଧ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ସେ ସିଆନ୍‌ର ନାକରେ କୈଁତେବ ଚେରପତ୍ରର ରସ ନିଗାଡ଼ିଲେ। ଅତ୍ୟୁଚ୍ଚ ଚିତ୍କାର କରି ସିଆନ୍ ଚୁପ୍ ହୋଇଗଲା।

ଡିଙ୍ଗଡ଼ିଙ୍ଗା ବାଜଣା ବନ୍ଦ ହେଲା ।

ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ଜନତାଙ୍କ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ବୃଦ୍ଧ କହିଲେ, ''ସକାଳକୁ ଆଉ ଭୂତ ନଥିବ ସିଆନ୍ ମୁଣ୍ଡରେ । ସେ ଆଉ ବକ୍‌ବକ୍ କରିବନି ।''

ତା'ପରେ ଗାଁ-ମୁଖିଆ ଜାହିର କରିବା ଢଙ୍ଗରେ କହିଲା, ରାତିରେ ସମସ୍ତେ କାମ ସାର, ସୂରୁଯ ନଉଁଣୁ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯିବା ।

□ □ □

॥ ସକାଳର ଜହ୍ନ ॥

କଲେଜଟିଏ ଥିବ। ପାଞ୍ଚ ସାତ ବର୍ଷର। ସହରଠାରୁ ଦୂରରେ। କଲେଜ କହିଲେ ଥିବ ଛୋଟ କୋଠାଘରଟିଏ, ଯାହା ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଥିବ କାଠର କାନ୍ଥରେ। ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ଆସନ ଓ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଥିବ କଲେଜ ଦପ୍ତର। ଲମ୍ବା ଦାଣ୍ଡିଆ ଆଜବେଷ୍ଟସ ଛପର କୋଠରୀମାନଙ୍କରେ ଚାଲୁଥିବ କ୍ଲାସ। କଲେଜକୁ ଲାଗିଥିବ ଛୋଟ ପଡ଼ିଆଟିଏ। କଲେଜ କ୍ୟାମ୍ପସରେ ଥିବ ଦୁଇ ଚାରୋଟି ବଉଳ ଗଛ ଓ ସ୍ୱଳ୍ପ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଝାଉଁଗଛ କେତୋଟି। କଲେଜ ସାମନାରେ ଲମ୍ବିଥିବ ନାଲିମାଟିର ରାସ୍ତାଟିଏ। ରାସ୍ତାକଡ଼ ଝାଟିମାଟି ଘର ଦୁଇଟିରୁ ଚହଟୁଥିବ ଚା' ଗନ୍ଧ ବା ବରା ପକୋଡ଼ିର କ୍ଷୁଧାକାରୀ ବାସ୍ନା। କ୍ୟାବିନ୍ କେତୋଟିରେ ସଜା ହୋଇଥିବ ଖିଲି ପାନର ସରଞ୍ଜାମ, ସିଗାରେଟ ପ୍ୟାକେଟ୍, କାଚବମ ଭର୍ତ୍ତି ମିକ୍ସଚର, ମଳି ଜମିଆସିଥିବା କେତୋଟି ଡଟ୍‌ପେନ ଇତ୍ୟାଦି।

ସେଇ କଲେଜରେ ଅଧାପକ ପଦ ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତି ବିଜ୍ଞାପନ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବ ଖବରକାଗଜମାନଙ୍କରେ। ଏମ୍.ଏ. ପାସ୍ କରି ସାରିବାର ଛ'ମାସ ପରେ ମଧ୍ୟ ବାଣୀବିହାର କ୍ୟାମ୍ପସରେ ପ୍ରତ୍ୟହ ଟହଲ ମାରୁଥିବା ଯୁବକର ଦୃଷ୍ଟିକି ଆସିଥିବ ବିଜ୍ଞାପନଟି। ଧାର୍ଯ୍ୟ ତାରିଖର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଅଧାପକ ପଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିବ ଯୁବକଟି। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଡ଼ାକରା ପାଇଥିବ ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ। କଲେଜରେ ଯେ ତାକୁ ଚାକିରୀ ମିଳିଯିବ ଏ ବିଶ୍ୱାସ କଦାପି ନ ଥିବ ତା'ର। ବହୁ ଦ୍ୱିଧା ଭିତରେ ସେ ଯାଇଥିବ ସାକ୍ଷାତକାରର ସାମନା ହବା ପାଇଁ। ସାକ୍ଷାତକାର ସମୟରେ ଖଦୀ ପିନ୍ଧା

ଗ୍ରାମ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀମାନଙ୍କର ଅନେକ ଅସଙ୍ଗତ ପ୍ରଶ୍ନର ସେ ଯଥା ସମ୍ଭବ ମାର୍ଜିତ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିବ।

ତା'ପରେ ସେ ଫେରି ଆସିଥିବ ବାଣୀବିହାର ହଷ୍ଟେଲକୁ। ମାଗାଜିନ ଭିତରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜିଥିବ। ପୃଥିବୀର ବଡ଼ନଦୀ, ଜାପାନ ଦେଶର ମୁଦ୍ରାର ନାମ, ଫରାସୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ବିପ୍ଳବର ତାରିଖ ଇତ୍ୟାଦି ଘୋଷିଥିବ। ଖବରକାଗଜର ବିଜ୍ଞାପନ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ ପଢ଼ିଥିବ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଥିବ କଲେଜ ବିଷୟରେ।

ହଠାଦ୍ ସିଏ ଚିଠିଟିଏ ପାଇବ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହବ ନିଯୁକ୍ତି ପତ୍ରଟି ଦେଖି। ଚାରିଶହ ଟଙ୍କା ମାସିକ ବେତନରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରଠାରୁ ଦେଢ଼ ଶହ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏଇ କଲେଜରେ ଜଏନ କରିବ କି ନା, ହଠାତ୍ ସେ ସ୍ଥିର କରିପାରିବ ନାହିଁ। ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବ। କେତେକ କହିବେ ଫୁଲିସନେସ। କେତେକ ବି କହିବେ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ, ଷ୍ଟପ୍ ଗ୍ୟାପ୍ ଆରେଞ୍ଜମେଣ୍ଟ।

ବାଣୀବିହାର କ୍ୟାମ୍ପସ୍ ଆଉ ଜମା ଭଲ ଲାଗୁ ନଥିବ ଯୁବକଟିକୁ। ଅଚିହ୍ନା ମୁହଁମାନଙ୍କର ଭିଡ଼ ଭିତରେ ସେ ହଜିଯାଉଥିବ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ। ବାଣୀବିହାରର ମିନି ବଜାର, ରମାଦେବୀ କଲେଜ ସାମନା ମାର୍କେଟ କଂପ୍ଲେକ୍ସ, ସବୁକିଛି ମନେ ହଉଥିବ ବିଷମୟ। ଏପରିକି ଲେଡ଼ିଜ୍ ହଷ୍ଟେଲ ଆଡ଼େ ଆଖି ପହଁରେଇବାକୁ ବି ଇଚ୍ଛା ହଉ ନ ଥିବ। ଏମିତି ଦ୍ୱନ୍ଦ ଭିତରେ ଆଉଟୁ ପାଉଟୁ ହେଉ ହେଉ କୌଣସି ଏକ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସକାଳରେ ବେଡ଼ିଂ ପତ୍ର ସହ ସେ ବାଣୀବିହାର ଛାଡ଼ିଦେବ।

ସେଦିନ ସେ କଲେଜରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଦୁଇ ଚାରିଟି ପିରିୟଡ଼ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବ। ଲେକ୍ଚରରସ୍ କମନରୁମ୍‌ରେ ବେଡ଼ିଂ ପତ୍ର ଥୋଇ ସେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବାକୁ ଯାଇଥିବ ଓ ଜଏନିଂ ରିପୋର୍ଟ ଦେଇଥିବ। କୌଣସି ଅଧ୍ୟାପକ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ନିକଟରେ ସପ୍ତାହବ୍ୟାପୀ ଆଡ଼ଜଷ୍ଟ କରି ରହିସାରିବା ପରେ, ସେ ନିଜ ପାଇଁ ଘରଟେ ଠିକ୍ କରିଥିବ। ସେ ଯୋଉ ଘରେ ରହୁଥିବ, ତାହା କଲେଜଠାରୁ ଦୁଇ କିଲୋମିଟର ଦୂର ଗୋଟିଏ ଗାଁ ଭିତରେ। ଘରର ମାଲିକ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଦୁଇଜଣ। ତାଙ୍କର ପୁଅ ବୋହୂମାନେ ପ୍ରବାସରେ ରହୁଥିବେ। ମାସିକ ପଇଁତିରିଶ ଟଙ୍କା ଭଡ଼ାରେ ଦାଣ୍ଡ ପାଖ ଘରଟି ମିଳିଥିବ ତାଙ୍କୁ।

ସେ ଠିକ୍ ସମୟରେ କଲେଜ ଆସୁଥିବ ଓ ଆଗ୍ରହ ସହକାରେ କ୍ଲାସ୍ ନଉଥିବ। ଅଳ୍ପ ଦିନ ଭିତରେ ପିଲାମାନେ ତାକୁ ଆଦରି ଯିବେ। ନୋଟ ମାଗିବେ, ବହି ପାଇଁ କହିବେ ଓ ଘରକୁ ଯାଇ ସଞ୍ଜେ ବା ସକାଳେ ବୁଝାବୁଝି କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ। ତା'ପରେ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଅନେକ ଲୋକ ତାକୁ ଚିହ୍ନିଯିବେ। ବଜାର ଘାଟରେ ସାର୍ ବୋଲି କହି ନମସ୍କାର କରିବେ। କୌଣସି ଗ୍ରାମ୍ୟ କ୍ଲବର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ବା ସ୍ଥାନୀୟ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ବିଦ୍ୟାଳୟର ପୁରସ୍କାର ବିତରଣୀ ସଭାକୁ ବକ୍ତା ହୋଇ ଯିବାଲାଗି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବେ। ବାହା ବ୍ରତରେ ଭୋଜିକୁ ଡାକିବେ।

କଲେଜ ଭିତରେ ବା ବାହାରେ ଯୁବକଟିର ଖ୍ୟାତି ଯେତିକି ବଢୁଥିବ ସେତିକି ଅଧିକ ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ହେଉଥିବେ ସତୀର୍ଥ ଅଧ୍ୟାପକଗଣ। ଯୁବକଟିର ଅଧ୍ୟାପନାର ଢଙ୍ଗ, ଆଳାପ ଆଲୋଚନାର ମର୍ମ, ଘରୋଇ ଉଦ୍ୟମରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଡିଗ୍ରୀ ପ୍ରାପ୍ତ, କଲେଜଟିର ଅଧିକାଂଶ ଅଧ୍ୟାପକଙ୍କର ହେଉଥିବ ଗାତ୍ରଦାହର କାରଣ। ତଥାପି ସେମାନେ ନୀରବ ରହୁଥିବେ ଓ ଯୁବକଟିକୁ ଆଦର କରିବାର ଛଳନା କରୁଥିବେ।

ଦିନେ ଏମିତି ଏକ ଘଟଣା ଘଟିବ ଯେ କ୍ଲାସ ଭିତରେ ଅକସ୍ମାତ୍ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇଯିବ ଯୁବକଟି। ସେଦିନ ନୂଆ ଝିଅଟିଏ କ୍ଲାସରେ ବସିଥିବ। ଅନ୍ୟୂନ ପାଞ୍ଚଫୁଟ ଉଚ୍ଚତା ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋରା ଝିଅଟେ। ଶ୍ରାବଣର ନଈ ପରି ଭରା ଦେହ। ଆଖିରେ ନୀଳଢେଉ, ଓଠରେ ରକ୍ତ ଗୋଧୂଳି। କ୍ଲାସରୁ ଫେରି ଯୁବକଟିକୁ ଲାଗିବ ଯେମିତି କଲେଜ ସାରା ବିଚ୍ଛୁରି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ସେଇ ଝିଅଟି, ଝାଉଁ ବଣର ଜହ୍ନ ରାତି ପରି।

ଝିଅଟି ବି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହୁଥିବ କ୍ଲାସରେ। ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯୁବକଟି ଉପରକୁ ଉଦ୍ଧତ ଦୃଷ୍ଟି ଫିଙ୍ଗି, କ୍ଷଣାନ୍ତରେ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖି ଯାଉଥିବ ତା' ଖାତାରେ, ପ୍ରବୀଣା ଛାତ୍ରୀଟି ପରି।

ସେଦିନ କଲେଜରୁ ଫେରିଲା ପରେ ଯୁବକଟିକୁ କିଛି ଭଲ ଲାଗୁନଥିବ। ତଥାପି ସବୁଦିନମାନଙ୍କ ପରି ସେ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ପଢ଼ିବ, ଖବର କାଗଜର ପୃଷ୍ଠା ଲେଉଟାଇବ। କିନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର ତା' ଛାତି ଭିତରେ ମୃଦୁ ବିସ୍ଫୋରଣଟିଏ ହେଉଥିବ। ତାକୁ ଲାଗୁଥିବ ଯେମିତି ବାହାରେ ଜହ୍ନ ଉଇଁଚି। ଗାଁ ବାଡ଼ିରେ ଜହ୍ନିଫୁଲର ଶୋଭାଯାତ୍ରା। ସମୁଦ୍ରର ଢେଉ ଯେମିତି ଅଳସପାଦରେ ଧାଇଁ

ଆସୁଚି ଗାଁ ଦାଣ୍ଡର ବେଳା ଉପରକୁ। ସେ ପୁଣି ସଚେତନ ହୋଇଯାଉଥିବ ନିଜ ଭିତରେ। ପ୍ରିଲିମିନାରୀ ପରୀକ୍ଷା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ। ପରେ ପରେ ତିନୋଟି ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ର ରିଟିନ୍ ଟେଷ୍ଟ। ଜି.ଆଇ.ସି.ର ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ। ତା'ର ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଥିବ ରବର୍ଟ ଫ୍ରଷ୍ଟ୍‌ଙ୍କ କବିତା, ‘‘ମାଇଲ୍‌ସ ଟୁ ଗୋ ...’’।

ତା' ପରଦିନ ପୁଣି କଲେଜ ବାହାରିଥିବ ଯୁବକଟି। ଅନ୍ୟ ଦିନମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ସେଦିନ ସେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇବାରେ ଅଧିକ ସମୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିବ। ଭଲ ଭାବରେ ଇନ୍ କରିଥିବ ସାର୍ଟ। ବୁଟ ପାଲିସ୍ କରିଥିବ ଏକାଧିକବାର। କଲେଜରେ ପହଞ୍ଚି କ୍ଲାସ୍ ନବାକୁ ଜମା ତା'ର ଇଚ୍ଛା ହେଉନଥିବ। ତଥାପି ଗୋଟେ ଫାଷ୍ଟ୍ ଇଅର୍ କ୍ଲାସ୍‌କୁ ସେ ଯିବ ଓ ଘଣ୍ଟା ବାଜିବାର ଦଶ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ କ୍ଲାସ୍ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଆସିବ। କମନ୍‌ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ବେସିନ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ ଚକ୍‌ଗୁଣ୍ଡ ଧୋଇ ହବ ଓ ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇବ। ତା'ପରେ କମନ୍‌ରୁମ୍‌ର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ବସି ସିଗାରେଟ୍ ପିଇବ, ସିଗାରେଟଟି ଅଧାଜଳିଥିବ କି ନାହିଁ କମନ୍‌ରୁମ୍ ପିଅନ ଆସି କହିବ, ସାର୍ ଆପଣଙ୍କୁ ଝିଅ ପିଲାଟେ ଡାକୁଚି। ଯୁବକଟି କିଛି ଉତ୍ତର ଦେବ ନାହିଁ। ସାମାନ୍ୟ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବ ଓ ସିଗାରେଟ୍ ଫୋପାଡ଼ି ବାହାରକୁ ଆସିବ।

ବାହାରକୁ ଆସିବାକ୍ଷଣି ସେଇ ଝିଅଟି ଏକା ଠିଆ ହୋଇଥିବାର ଦେଖି ଯୁବକଟି ଟିକିଏ ବିବ୍ରତ ହବ। ଗତକାଲି ଅପେକ୍ଷା ଏବେ ଟିଅଟି ଅଧିକ ସ୍ମାଟ୍ ଦେଖାଯାଉଥିବ। ଝିଅଟି ସାମାନ୍ୟ ହସିଦବ ଓ କହିବ, ‘‘ସାର୍ କାଲି ଆପଣଙ୍କ କ୍ଲାସ୍ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଲା।’’ ଯୁବକଟି ନୀରବ କୃତଜ୍ଞତାଟିଏ ଫିଙ୍ଗିବ। ଝିଅଟି ପୁଣି କହିବ, ‘‘ସାର୍, ମୁଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଓମେନ୍‌ସ କଲେଜରେ ପଢୁଥିଲି। ଭାଉଜ ଏବେ ଗାଁରେ ରହିବେ ବୋଲି ଟ୍ରାନ୍‌ସଫର କରି ଆଣିଲି ଏଠାକୁ। ସେଠାକାର ମ୍ୟାଡ଼ାମ୍‌ମାନେ ଆଦୌ ଭଲ ପଢ଼ାନ୍ତିନି। ଖାଲି ନିଜ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ। ସାର୍, ଆପଣ ଟିକିଏ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ। ମୁଁ ଯେମିତି ଅନର୍ସଟା ପାଇବି।’’ ଯୁବକଟି ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇବ। ପ୍ରଗଲ୍‌ଭା ଟିଅଟି କହି ଚାଲିଥିବ। ‘‘ସାର୍ ଆପଣ କ'ଣ ଏ କଲେଜରେ ବେଶି ଦିନ ରହିବେ? ଆପଣ କେତେ ବ୍ରିଲିଆଣ୍ଟ! କଂପିଟିଟିଭ୍ ଦଉଛନ୍ତି। କେତେବେଳେ ଯେ ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବେ.... !’’ ଯୁବକଟି ଟିକିଏ ହସିବ ଓ କହିବ, ‘‘ତଥାପି କିଛି ଦିନ ଅଛି। ଅନ୍ତତଃ ତମ ବ୍ୟାଚ୍ ପରୀକ୍ଷା ଦେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।’’

ତା’ପରେ ଝିଅଟି ସହ ଯୁବକଟିର ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ଏମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିବ ଓ ବହିପତ୍ରର ଆଦାନପ୍ରଦାନ ଘଟିବ। ପରେ ପରେ ବହିମାନେ ସୁସଜ୍ଜିତ ହସ୍ତାକ୍ଷରମାନଙ୍କର ପରିବାହକ ହେବେ। ଏମିତି ଜୀବନ୍ତ ଡ୍ରାମାଟିଏ କଲେଜ କ୍ୟାଂପସ୍‌ରେ ମଞ୍ଚସ୍ଥ ହେଉଥିବ। କିନ୍ତୁ ଏଇ ଡ୍ରାମାର ଖଳନାୟକ ଭୂମିକାରେ ଠିଆ ହେବେ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହାଇସ୍କୁଲର ପ୍ରାଜ୍ଞ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ ମହୋଦୟ। ଅଧ୍ୟାପକ କେତେ ଜଣ ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବେ। ସେଇମାନଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନାରେ ଦେଶର ଆଗାମୀ କର୍ଣ୍ଣଧାର ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ବହନ କରୁଥିବା ଛାତ୍ର କେତେ ଜଣ ଯୁବକଟିର ନାଁ ପାଖରେ ଯୁକ୍ତ ଚିହ୍ନ ଦେଇ ଝିଅଟିର ନାଁ ଲେଖିବେ ବ୍ଲାକ୍‌ବୋର୍ଡ୍‌ମାନଙ୍କରେ, ପରେ ପରେ କଲେଜ କାନ୍ଥରେ।

ତା’ପରେ ଯୁବକଟି ଲୋକପ୍ରିୟତା ଓ ଛାତ୍ରପ୍ରିୟତା ହରେଇ ବସିବ ଓ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଉଦାସ ଦେଖାଯିବ।

ଝିଅଟି ସଂପର୍କରେ ଅନେକ କଥା ଯୁବକଟିର କାନରେ ବାଜୁଥିବ। କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁକୁ ମିଛ ମଣୁଥିବ ଯୁବକଟି। ହଠାତ୍ ଦିନେ ସେ ବେନାମୀ ଲଫାପାଟିଏ ପାଇବ ଓ ତା’ ଭିତରେ କେତୋଟି ଚିଠି ଆବିଷ୍କାର କରିବ। ସେ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ସହ ଦେଢ଼ ବର୍ଷ ତଳର ତାରିଖ ଲେଖାଥିବା ଓ ଜୟନ୍ତ ନାମକ କୌଣସି ଯୁବକକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଇଥିବ। ଚିଠିର ଅକ୍ଷର ଥିବ ଅବିକଳ ଏଇ ଝିଅଟିର ସୁସଜ୍ଜିତ ହସ୍ତାକ୍ଷର ପରି, ଯୁବକଟି ନିକଟକୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ପ୍ରେରିତ ଚିଠିଗୁଡ଼ିକର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ସହ ଏହି ଚିଠି କେତୋଟିର ଥିବ ଅପୂର୍ବ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଓ ଚିଠିର ପ୍ରେରିକା ସ୍ଥାନରେ ଲେଖାଥିବ ଏଇ ଝିଅଟିର ନାଁ।

କାହାଣୀର ରାଜପୁତ୍ର ପରି ପଥର ପାଲଟି ଯାଉଥିବ ଯୁବକଟି। ଅବିଶ୍ୱାସର ଅଂଧାରରେ ଲୁଚିଯାଉଥିବ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ଜହ୍ନରାତି, ନିର୍ବାକ୍ ଦୁଃଖରେ ସଢ଼ି ଯାଉଥିବ ଯୁବକଟି, ଏକା ଏକା।

ଝିଅଟି କିନ୍ତୁ ନିୟମିତ କଲେଜ ଆସୁଥିବ ଆଗପରି ଓ ଗପୁଥିବ ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ। କ୍ଷମଣୀୟ ଅପରାଧ ପରି ଯୁବକଟି ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ ଝିଅଟିର ଦୁର୍ବଳ ଅତୀତ।

ତା’ପରେ ସମର୍ ଭ୍ୟାକେସନ୍‌ରେ ଘରକୁ ଯିବ ଯୁବକଟି। କିନ୍ତୁ

ଘରେ ତାକୁ କିଛି ଭଲ ଲାଗୁ ନଥିବ, କାରଣ ଝିଅଟିଠାରୁ ଚିଠି ପାଇବାର ତାରିଖ ଘୁଞ୍ଚି ଘୁଞ୍ଚି ଯାଉଥିବ। ସାରା ଖରାବେଳଟା ପଢ଼ା ଘରେ ଶୋଇ ଶୋଇ ଝିଅଟି କଥା ଭାବୁଥିବ ଯୁବକଟି। ଯୁବକଟିର ଏମିତି ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ତାକୁ ସଂଦେହ କରୁଥିବେ ତା'ର ମା' ଓ ଭଉଣୀ। ବାପା ବେଳେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଥିବେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଚାକିରୀ ବିଷୟରେ। ଯୁବକଟି ବ୍ୟାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା ଦେବା ଆଳରେ ବାଣୀବିହାର ଆସିବ ଓ ସେଠୁ କଲେଜ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇବ। କଲେଜ ଯିବାବେଳେ ଯୁବକଟି ଭାବୁଥିବ କେମିତି ଝିଅଟି ସହ ଟିକେ ଦେଖା ହୋଇଯା'ନ୍ତା କି! ନଚେତ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ବିତିଯା'ନ୍ତା କି ଏଇ ସପ୍ତାହଟି, କଲେଜ ଖୋଲି ଯା'ନ୍ତା ଓ ସେ ଆଗପରି ଗପନ୍ତା ଝିଅଟି ସହ।

କିନ୍ତୁ କଲେଜକୁ ନ ଯାଇ ବାଟରୁ ଫେରି ଆସିବ ଯୁବକଟି ସେଦିନ। କାରଣ ବସ୍ ଭିତରେ କେତେକ ସ୍ଥାନୀୟ ପ୍ରୌଢ଼ଙ୍କ ଆଲୋଚନାରୁ ସେ ଜାଣିବ ଯେ ଝିଅଟିର ବାହାଘର ହୋଇଯାଇଚି, ଜଣେ ଇଂଜିନିୟରଙ୍କ ସହ, ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ହବ।

ଯୁବକଟି ଆଉ କେବେ ବି କଲେଜ ଯିବନି। ବାଣୀବିହାର ହଷ୍ଟେଲକୁ ପୁଣି ଥରେ ଆପଣାର କରିବ। ସମୟର ଲଟେରୀ ଉପରେ ନିଜକୁ ବାଜି ରଖି ଅନିଶ୍ଚିତତାକୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିବ।

* * * * *

ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ପରେ ହଠାତ୍ ଯୁବକଟିର ଦେଖା ହବ ସେଇ ଝିଅଟି ସହ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ। ଯୁବକଟି ପ୍ରଥମେ ଦୋ' ଦୋ' ଚିହ୍ନା କରିବ। ହେଲେ ଝିଅଟି ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ଧାଇଁ ଆସିବ ଓ 'ସାର୍' ବୋଲି କହି ନମସ୍କାର କରିବ। ଝିଅଟିର କପାଳରେ ଥିବ ସିନ୍ଦୁରର ଟୋପାଟିଏ, ମ୍ଳାନ ଜହ୍ନ ପରି। କାନ୍ଧରେ ଓହଳି ଥିବ ଭ୍ୟାନିଟ୍ ବ୍ୟାଗ୍। ଝିଅଟି ଦିଶୁଥିବ କୋଉ ଶୀତାର୍ତ୍ତ ଅପରାହ୍ନର ମହଳ ଖରାପରି ଉଦାସ ଉଦାସ। ଯୁବକଟିର ସମ୍ଭାଷଣକୁ ଅଧିକ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଝିଅଟି କହିବ, "ସାର୍, ଆପଣ ଏବେ ବି.ଜେ.ବି.ରେ ଅଛନ୍ତି ନା? ମୁଁ ଜାଣେ। ଆପଣ ସିନା ମୋ ଖବର ରଖନ୍ତିନି, ହେଲେ.....", ଝିଅଟି ଏମିତି କେତେକ ମାପଚୁପ କଥା ଗପିବ

ଓ ସେ ଏବେ ୟୁନିଟ ଆଠରେ ଏକ ସ୍କୁଲରେ ମିଷ୍ଟ୍ରେସ ଅଛି ବୋଲି କହିବ। ତା'ପରେ ଅନୁରୋଧ କରିବ ତା' କ୍ୱାର୍ଟରସ୍‌କୁ ଯିବା ପାଇଁ। ଯୁବକଟି ପ୍ରଥମେ ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁଥିବ ଓ ପରେ ରାଜିହବ। ଦୁହେଁ ଟାଉନ୍ ବସ୍ ଚଢ଼ିବେ। ସ୍ଥାନାଭାବରୁ ଠିଆ ହେବେ ବସ୍‌ର ରେଲିଂ ଧରି। ପାଖା ପାଖି। ଦେହରେ ଦେହ ବାଜୁଥିବ। ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଲାଗୁଥିବ। ଅଥଚ ସମୟ ଜଣା ପଡୁ ନଥିବ।

ବସ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା ବେଳେ ଭ୍ୟାନିଟ୍ ବ୍ୟାଗ୍ ଖୋଲିବାର ଉପକ୍ରମ କରିବ ଝିଅଟି। କିନ୍ତୁ ଯୁବକଟି କଣ୍ଡକ୍ଟରକୁ ପଇସା ଦେଇଦେବ। ଝିଅଟି ଅବଶ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରତିବାଦ କରିବାର ଛଳନା ବି କରିବ ନାହିଁ। ତା'ପରେ ଦୁହେଁ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିବେ। ଯୁବକଟି ଭାବୁଥିବ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସେ ଝିଅଟିର ଫ୍ଲାଟରେ ପହଞ୍ଚିବ। ଝିଅଟିର ଇଂଜିନିୟର ସ୍ୱାମୀ ହୁଏତ ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ରେ ବସି ଖବରକାଗଜ ପଢୁଥିବେ ବା ଫେରି ନଥିବେ ଅଫିସରୁ। ଝୁଲଣାରେ ହୁଏତ ଝୁଲୁଥିବ ସୁଦର୍ଶନ ଶିଶୁଟିଏ, ଆୟାର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ। ପିଲାଟିକୁ ଯେ କଣ ଉପହାର ଦବ - ସେ ବିଷୟରେ ହଠାତ୍ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଯୁବକଟି। କିଛି ଗୋଟେ ଆଣିବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ ନିଜ ଉପରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହେଉଥିବ।

ସଂଜ ନଇଁ ଆସୁଥିବ ଓ ଯୁବକଟିକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରି ଝିଅଟି ଗୋଟେ ଛୋଟ କ୍ୱାର୍ଟରସ୍‌ର ତାଲା ଫିଟେଇବ।

ଯୁବକଟିର ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହିଯିବ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀର ଝଡ଼ଟିଏ, ଅଥଚ ସେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିବ ଓ ଝିଅଟି ଯିବ ଚା' ତିଆରି କରିବାକୁ। ଝିଅଟିର ସ୍ୱାମୀର ଚେହେରା କିପରି, ଜାଣିବାକୁ କୌତୂହଳୀ ହବ ଯୁବକଟି। ସେ ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ର କାନ୍ଥ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଢାଳିବ ଅଥଚ କୌଣସି ଯୁଗଳ ଫଟୋ ନ ଦେଖି ନିରାଶ ହବ। ତା'ପରେ ସେ ଝିଅଟିର ଶୋଇବା ଘରକୁ କଣେଇ କଣେଇ ଚାହିଁବ ଓ ସେଠାରେ ଦେଖିବ ଜଣିକିଆ ଖଟଟିଏ ଓ ଖଟଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଓହଳିଥିବା କେତୋଟି ଶାଢ଼ୀ, ଶାୟା, ବ୍ରେସିୟର ଇତ୍ୟାଦି। ଯୁବକଟିର ସଂଦେହ ଆହୁରି ଜମାଟ ବାନ୍ଧିବ। ଝିଅଟି କଣ ତ୍ୟକ୍ତଭର୍ତ୍ତୃକା (?), ଏମିତି ନିଷ୍ଠୁର ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ବାଟ ଓଗାଳିବ ଯୁବକଟିକୁ।

ଝିଅଟି କିଛି ସମୟ ପରେ ଦୁଇକପ୍ ଚା' ଧରି ଆସିବ ଓ ଦୁହେଁ ପାଖାପାଖି ବସି ଚା' ପିଇବେ। ସମବେଦନାର କ୍ଷଣଟିଏ ଖୋଜୁଥିବ

ଯୁବକଟି ଅଜାଡ଼ି ଦବା ପାଇଁ ଝିଅଟିର ପାଦତଳେ। ଅଥଚ ପାଟି ଖୋଲିବାକୁ ତା'ର ସାହସ ହେଉ ନଥିବ। ଝିଅଟି ବି ସେମିତି କ'ଣ କହିବ କହିବ ହଉଥିବ ଅଥଚ ଯୁବକଟି ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ନୀରବ ରହୁଥିବାର ଦେଖି କିଛି କହି ପାରୁ ନଥିବ।

ଏମିତି ସେମାନେ ବସିଥିବେ ଓ ବସିଥିବେ। ଆତ୍ମହନ୍ତା ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନେ ଖସିପଡୁଥିବେ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାର ଆଁ ଭିତରୁ, ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ।

ତା'ପରେ ଯୁବକଟି ଉଠି ଠିଆହବ ଓ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲା ବେଳେ କହିବ, ''ତମେ ଏମିତି ଏକା ଏକା କିପରି ବଞ୍ଚୁଛ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳୀ ?''

ପ୍ରାକ୍ ଆଷାଢ଼ର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ବାରିପାତପରି ଝିଅଟିର ଦୁଃଖ ସବୁ ବର୍ଷି ଯିବ ଆଖିରେ ଆଖିରେ। ଶାଢ଼ୀରେ ମୁହଁ ଲୁଚାଇ ଝିଅଟି କହିବ, ''ଏମିତି ତ ଚିରକାଳ ଏକା ଏକା ରହିବାକୁ ହବ ସାର୍। ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଠିକଣା ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଚିଠିଟି କାହାର କାହିଁକି ଦର୍କାର ହବ ଯେ ?''

ଗୋଟେ ନିବିଡ଼ ଆନ୍ତରିକତାରେ ପୋତି ପଡୁଥିବ ଯୁବକଟିର ମନର ମୁହାଣ। ଅଥଚ ଆଉ ଶବ୍ଦଟିଏ ବି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ଯେମିତି ତା'ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥିବ !

ତା'ପରେ କିଛି ସମୟ ବିତିଯିବ ନୀରବରେ। ଯୁବକଟି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସଟିଏ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ଯିବାକୁ ବାହାରିବ। ଝିଅଟି ଚିହିଁକି ପଡ଼ିବ ନିଦରୁ ଉଠିଲା ପରି ଓ ତା' କଣ୍ଠରୁ ନିଗିଡ଼ି ପଡୁଥିବ କ୍ଷୀଣତର ଶବ୍ଦ କେତୋଟି - ''ଆଜି ରାତିଟା ରହିଗଲେ ହୁଅନ୍ତାନି ସାର୍ ?''

□ □ □

।। ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଉପାଖ୍ୟାନ ।।

ମହୋଦଧି ସନ୍ନିକଟ ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଥଚ ସଂଭ୍ରାନ୍ତ ସହରଟି ସ୍ୱକୀୟ ବିଭବ ଏବଂ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ହେତୁ ଏଥେନ୍‌ସ, ସ୍ପାର୍ଟା ଆଦି ଗ୍ରୀସୀୟ ନଗର ରାଜ୍ୟ ଅଥବା ମହେଞ୍ଜୋଦାରୋ, ହରପ୍‌ପା ଆଦି ସିଂଧୁ ସଭ୍ୟତା ସମ୍ଭୂତ ନଗରମାନଙ୍କ ସହ ଯେ ତୁଳନୀୟ - ଏହା ସହର ଉପକଣ୍ଠରେ ପାଦଦେଲା କ୍ଷଣି ହିଁ, ବହିରାଗତ ଆଗନ୍ତୁକଗଣ ମତପୋଷଣ କରିଥା'ନ୍ତି।

ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରୋକ୍ତ ସହରଟି ଥିଲା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭ। ଏଠାକାର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ଥିଲେ ଯଥାସମ୍ଭବ ପ୍ରଶସ୍ତ ଏବଂ ସମକୋଣ ବିଚ୍ଛେଦିତ। ରାସ୍ତାର ଅନତିଦୂରରେ ବିଦ୍ୟମାନ କୋଠାଘର ସମୂହ ଦୂରରୁ ବକାଳିକାମାଳିକା ସଦୃଶ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଥିଲେ। ସହର ବେଷ୍ଟିତ ବର, ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ଏବଂ ତଜ୍ଜାତୀୟ ତରୁବର ଯେ କେବଳ ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଛାୟା ପ୍ରଦାନ ପୂର୍ବକ ଭିକ୍ଷୁ ଏବଂ ରିକ୍‌ସାଚାଳକମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତି ମୋଚୟକ ହେଉଥିଲେ ତା' ନୁହେଁ, ୟୁକଲିପଟାସ୍ ଏବଂ ସିଲ୍‌ଭର ଓକ୍ ଆଦି ବିଦେଶାଗତ ବୃକ୍ଷରାଜି ବି ସହରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସଂଭ୍ରାନ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ଦିଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାୟକ ହେଉଥିଲେ। ପୁନଶ୍ଚ, ନର୍ଦ୍ଦମା ନିର୍ଗତ ପାଇଁ ରାସ୍ତାର ଧାରେ ଧାରେ ଡ୍ରେନ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯଦିଓ ଏହା ସହରର ଦୀର୍ଘକାଳ ବ୍ୟାପୀ ମହାମାରୀର କାରଣ ବୋଲି ବିଜ୍ଞ ଚିକିତ୍ସକଗଣ ମତ ଦେଉଥିଲେ। ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କ ଶୟନରେ ମୁହୁର୍ମୁହୁ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲେ ବି ବିଦ୍ୟୁତ ସରବରାହ ଏହି ନଗର ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଦର୍ପର ବିଷୟ ଥିଲା ; ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ସୁଯୋଗଟି ପ୍ରାକ୍ ସ୍ୱାଧୀନତା କାଳରୁ ପୁତ୍ରପୌତ୍ରାଦିକ୍ରମେ ଉପଭୋଗ କରିଆସୁଥିଲେ। ସର୍ବୋପରି ଏହି ସହରର ବିପଣୀଗୁଡ଼ିକ ଥିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମର୍ଯ୍ୟାଦାବନ୍ତ ;କାରଣ

ଏଠି ଦ୍ରାକ୍ଷାପିପ୍‌ଲାଦି ଜଡ଼ିବୁଟି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଟେଲିଭିଜନ, ଟେପ୍‌ରେକର୍ଡ଼ର, ହ୍ୱିସ୍କି ଏବଂ କେୟାରଫ୍ରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟରେ ମିଳିପାରୁଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ଆଭିଜାତ୍ୟିକ ସହରରେ ଯେଉଁ ଅଭାବଟି ସଚ଼ରାଚ଼ରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଥିଲା, ତାହା ହେଲା ଏଠାକାର ଜନଗଣଙ୍କ ଆଧାତ୍ମିକ ଚେ଼ତନା ବିକାଶର ସଂକେତରୂପୀ ଏକ ଦେବ ମନ୍ଦିର !

ଏ ଅଞ୍ଚଳର ଖ୍ୟାତନାମା ; ପ୍ରଜାବତ୍ସଳ ଜମିଦାର ରାୟବାହାଦୂର ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଭୁଜବଳ ବଳୀୟାର ସିଂ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଗି ବହୁକାଳ ପୂର୍ବେ ଅବଶ୍ୟ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ । ମାତ୍ର, ସ୍ୱାଧିନତାର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣରେ ତାଙ୍କର ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏହି ସାଧୁ ସଂକଳ୍ପର ପରିପନ୍ଥୀ ହୋଇଥିଲା । ତପ୍ରେ ନବଭାରତର ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ଶ୍ୱେତଖଦଡ଼ ପରିହିତ ନେତୃବର୍ଗ ନିର୍ବାଚନ ସଭାମାନଙ୍କରେ ମନ୍ଦିର ପ୍ରସଂଗ ଉତ୍‌ଥାପନ କରି ଅବଶ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ସମ୍ମାନାର୍ହ । କିନ୍ତୁ ଅଟଳ ମହାମେରୁ ପରି ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ-ଚୁମ୍ବି ଏକ ତୁଙ୍ଗ ମନ୍ଦିର ଯେ ମାସ କେତୋଟି ଭିତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ, ଏହା ଥିଲା ନଗରାଧିବାସୀମାନଙ୍କର କଳ୍ପନା ବହିର୍ଭୂତ ।

ଅଗତ୍ୟା ସହରର ସମସ୍ତ ଆଳାପ ଆଃଲୋଚ଼ନାର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଏଇ ମନ୍ଦିର । ନଗରାଧିବାସୀଗଣ ମୁଦ୍ରାସ୍ଫୀତି, ଉଗ୍ରପନ୍ଥୀଙ୍କ ନିର୍ମମ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ, ବୋଫର୍ସ ବ୍ୟାପାର, ବାଲିଆପାଳରେ କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ରଘାଟୀ ଆଦି ବିଷୟ କିୟତ୍‌କାଳ ପାଇଁ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଗଲେ । କେହି କେହି କହିଲେ ଏ ମନ୍ଦିର ବଡ଼ ଦେଉଳ ତୁଲ, କେହି ବା କହିଲେ ଏହା ଆଧୁନିକ କୋଣାର୍କ ।

କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିର ଅପେକ୍ଷା ନିର୍ମାତାଙ୍କ ସଂପର୍କୀୟ ଆଲୋଚନାଟି ହେଉଥିଲା ଅଧିକ ଜୀବନ୍ତ । ଆବାଳ-ବୃଦ୍ଧ-ବନିତା ସର୍ଭିଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ନିର୍ଗତ ହେଉଥିଲା ଗୋଟିଏ ନାଁ- ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁ ଓରଫ ରାୟବାହାଦୂର ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଭୂଜବଳ ବଳିୟାର ସିଂ । ଏହି ନାଁ ଯେ ସହରରେ ଅଶ୍ରୁତ ପୂର୍ବ ଥିଲା ତା' ନୁହେଁ । ରୋଟାରୀ କ୍ଲବର ପ୍ରେସିଡ଼େଣ୍ଟ, କଲେଜ ପରିଚ଼ାଳନା ସମିତିର ଚେ଼ୟାରମେନ୍, ସହରରେ ନାରୀ ଜାଗୃତିର ଉଦ୍‌ଗାତା, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ସଂଘ, ଶିଶୁ ବିକାଶ କେନ୍ଦ୍ର, ମହୋଦଧି ସାହିତ୍ୟ ପରିଷଦ, ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବୋର୍ଡ଼ ଆଦି ଡଜନେ ସରିକି ସଂସ୍ଥାର ଅବୈତନିକ ଅଧକ୍ଷ, ସହରର ଜଣାଶୁଣା 'କ' ଶ୍ରେଣୀୟ ଠିକାଦାର ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ପ୍ରାକ୍ତନ ଜମିଦାରଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଭାବରେ

ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ଖ୍ୟାତି ଥିଲା ବେଶ୍ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ। ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ଦ୍ୱାରା ସହର ଅଧିବାସୀଗଣ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ନାମ ପୂର୍ବରୁ ଆଉ ଏକ ଅଭିନବ ଓଜନଦାର ବିଶେଷଣ ଯୋଡ଼ିବାର ସୁଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ମାତ୍ର।

ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ରାଜକୀୟ ଚେହେରା ସହ ତାଙ୍କ ରାଜକୀୟ ମନକୁ ସଂଲଗ୍ନ କରି କେହି ତାଙ୍କର ପ୍ରଶସ୍ତିଗାନ କରୁଥିଲେ ତ କେହି ତାଙ୍କୁ କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରୁଥିଲେ। ସହରର ବେଦଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତବର୍ଗ “ଧର୍ମ ରକ୍ଷତି ରକ୍ଷିତଃ” ଶ୍ଳୋକ ଉଚ୍ଚାରଣ ପୂର୍ବକ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁଙ୍କ ଧର୍ମପ୍ରାଣତାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜ ବିଜ୍ଞତାର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେଉଥିଲେ। ନବେରୋର ବୃଦ୍ଧଜନଗଣ ପାକୁଆ ପାଟିରେ ଛାଗଳବତ୍ ତାମ୍ବୁଳ ଚର୍ବଣ କରୁ କରୁ କହୁଥିଲେ ବାପ୍ ସେ ବେଟା ଜ୍ୟାଦା। ରାୟବାହାଦୁର ଯାହା କରିପାରି ନ ଥିଲେ, ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁ ତାହା ଦିନ କେଇଟାରେ କରି ଦେଲେ ହୋ ! ହାଃ .... ହାଃ .... ଏହାକୁ କହି ସୁପୁତ୍ର।”

ତେବେ ଏ ସମସ୍ତ ପ୍ରଶଂସା ଓ ପ୍ରଶସ୍ତିର ଧାରା ଥିଲା ଅନନ୍ତ। ଅଭିଧାନରୁ ପ୍ରଶଂସା ସୂଚକ ସମସ୍ତ ଅବ୍ୟୟ ପଦ ନିଃଶେଷିତ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ସ୍ତୁତି ମହୋତ୍ସବଟିକୁ ଅସମାପ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ସତେ ଅବା ନଗ୍ରଜନେ ହୋଇଥିଲେ ସଂକଳ୍ପବଦ୍ଧ।

ଇତ୍ୟବସରରେ ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଶାରଦ ଯାଜ୍ଞବଲ୍‌କା ଗ୍ରହାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତଥା ନଗ୍ରଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁ ଆକାଂକ୍ଷିତ ଦିଅଁ ସଂସ୍ଥାପନ ଶୁଭବାସର ଉପଗତ ହେଲା।

ସେଦିନ ମହୋଦଧି ଏବଂ ମହାକାର ସଙ୍ଗମରୁ କାଶ୍ୟପେୟ ଜବାକୁସୁମ ଦ୍ୟୁତି ଉଦ୍‌ଗୀରଣ କରିବା କ୍ଷଣି ଶଙ୍ଖ, ଘଣ୍ଟ ଏବଂ ମୃଦଙ୍ଗାଦି ବାଦ୍ୟରେ ସହରର ଗଗନ ପବନ ପ୍ରକମ୍ପିତ ହେଲା। ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ତଳେ ସୁସଜ୍ଜିତ ଯଜ୍ଞବେଦୀରେ ଉପବେଶନ କରି ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁ ଋତ୍ୱିକମାନଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାୟୀ ସଂକଳ୍ପ କର୍ମ ଆରମ୍ଭିଲେ। ମନ୍ତ୍ରଧ୍ୱନି, ସମିଧାଗ୍ନି ଏବଂ ଅଗୁରୁଚନ୍ଦନ ଗୁରୁ ବାସ୍ନାରେ ସମଗ୍ର ସହର ଏକ ଆଧିଭୌତିକ ମହାରାବରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହୋଇଗଲା।

ଦିବସର ବୟୋବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ନଗ୍ରଜନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟାବୃଦ୍ଧି ଘଟିଲା। ଭାରତର ନେତୃଚୂଡ଼ାମଣିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବା ଶ୍ରବଣାର୍ଥେ ଆଗତ ଓ ଆନୀତ ଜନସମାବେଶ ଠାରୁ ମନ୍ଦିର ପାର୍ଶ୍ୱବର୍ତ୍ତୀ ଇଲାକାରେ ଯେ ଉପସ୍ଥାନ

ନ୍ୟୂନ ନ ଥିଲା, ଏହା କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ମାତ୍ର ।

ଧୂପ, ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣାଦି ଷୋଡ଼ଶ ଔପଚାରିକ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ସମାପିତ ହେବାବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ଅପରାହ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତେ ନଗ୍ରଜନେ ମହାର୍ଘ ମହାପ୍ରସାଦ ସେବନପୂର୍ବକ ରସନା ତୃପ୍ତ କରି ସ୍ୱ ସ୍ୱ ଗୃହକୁ ବାହୁଡ଼ିବା ହେଲେ ।

* * * * *

ଏହି ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଦିବସଟି ସସମାରୋହେ ପାଳିତ ହେବାର କିଛିଦିନ ପରେ ବହୁବିଳମ୍ବିତ ପୌରସଭା ନିର୍ବାଚନ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ଦାଖଲର ଶେଷ ତାରିଖରେ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବାବୁ କତିପୟ ଆତ୍ମୀୟଙ୍କ ସହ ଅଘୋଷିତ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ପ୍ରାର୍ଥୀପତ୍ର ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ଅଫିସରଙ୍କ ଦପ୍ତରକୁ ଧାବମାନ ହେଉଥିବାର ଦୃଶ୍ୟଟି ନଗ୍ରଜନେ ସସଂଦିଗ୍ଧ ନୟନରେ ଅବଲୋକନ କରିଥିଲେ ।

□ □ □

।। ଚାରୁନାମ୍ନୀ କୌଣସି ଜଣେ ଝିଅ ସଂପର୍କରେ କଥାଟିଏ ।।

ଝର୍କା ଫାଙ୍କରୁ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦିଶୁ ନ ଥିଲେ ବି ବର୍ଷାର କରୁଣ ଅଥଚ ରୋମାଣ୍ଟିକ ସ୍ୱରରେ ଶିହରିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ଚାରୁବାଳା। ରାତିର ନିଶୂନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବର୍ଷାର ଏଇ ଦୁର୍ବୋଧ ସ୍ୱର ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ଚାରୁବାଳାକୁ। ତା'ର ମନେ ହେଉଥିଲା, ଏଇ ବର୍ଷାରେ ଗୋଟାପଣେ ଭିଜି ଯା'ନ୍ତା କି? ସେ ଏମିତି ଭିଜୁଥା'ନ୍ତା ତ ଭିଜୁଥା'ନ୍ତା, ରାତି ଆଉ ପାହାନ୍ତା ନାହିଁ କି ବର୍ଷା ଛାଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ବର୍ଷାରେ ଏକା ଭିଜିବାର ବା ସ୍ୱାଦୁ କ'ଣ? ସାଙ୍ଗରେ କେହି ଜଣେ ଥିଲେ ହୁଏତ ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବାର ସ୍ୱାଦ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯା'ନ୍ତା! ଭିଜା ଶାଢ଼ୀ ତା' ଦେହରେ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଭାବରେ ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇଗଲା ପରି, ସେ ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇଯା'ନ୍ତା କା' ଦେହରେ!

ଝର୍କା ରେଲିଂର ଆହୁରି ନିକଟତର ହେଲା ଚାରୁବାଳା। ବର୍ଷା ଛିଟିକା ତା' ଦେହର ଅନାବୃତ୍ତ ଅଂଶରେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଅବିର ପରି ଝରି ପଡୁଥିଲା। ଶୀତେଇ ଉଠୁଥିଲା ଚାରୁବାଳାର ଦେହ ଆଉ ମନ!

କିନ୍ତୁ ଝର୍କାର କବାଟ ବନ୍ଦ କରି ନେଲା ଚାରୁବାଳା! ବାହାରେ ବର୍ଷାର ସେଇ ସ୍ୱର। ବୟସ୍କ ରାତିର ସେଇ ମାଦକତା! ଚାରୁବାଳା ରୁମ୍‌ର ଲାଇଟ୍ ଲିଭାଇଲା ଏବଂ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା। ଶାଢ଼ୀର କାନିକୁ ଦେହର ଅନାବୃତ୍ତ ଅଂଶରେ ଢାଂକି ଦେଇ ସେ ଉଷ୍ମତା ଅନୁଭବ କଲା। ଅଥଚ ତା' ଆଖିକୁ ନିଦ ଆସୁ ନ ଥିଲା। ଏକଡ଼ ସେକଡ଼ ହୋଇ ସେ ପୁଣି ଉଠିଲା ଏବଂ ସୁଇଚ୍ ଅଫ୍‌କଲା।

ସେଲ୍‌ଫରୁ ଗୋଟେ ଯୋଡ଼େ ଫିଲ୍ମ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ବାହାର କରି

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

ଚିତ୍ରତାରକାମାନଙ୍କର ଫଟୋକୁ ଚାହିଁଲା ସେ। ସବୁ ଗୁଡ଼ାକ ପୁରୁଣା ଫଟୋ ଆଉ ପୁରୁଣା ଲଭ୍ ଷ୍ଟୋରୀ। ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ତାକୁ। ସେ ନିଜ ଭିତରେ ଅଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କଲା। ହୁଏତ ଗୋଟାଏ ସେକ୍ସ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ପଢ଼ାଯାଇ ପାରେ - ମନେ ମନେ ଭାବିଲା ଚାରୁବାଳା। ସେ ସୁଟ୍‌କେଶର ଚାବି ଖୋଲିଲା ଏବଂ ଏଣୁ ତେଣୁ ବହି ସବୁ ଖେଳେଇଲା। କାଳେ କେଉଁଠି ଥିବ ଗୋଟାଏ 'କାମନା' ବା 'ମୋହିନୀ' ଅଥବା 'ରସବତୀ'। ଘରେ ରହିବା ଦିନଠାରୁ ଏ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ଆଉ କିଣିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳୁନି। ବାଣୀବିହାର ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରେ ଥିବାବେଳେ ଏ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ପ୍ରାୟ ସବୁ ଝିଅଙ୍କ ରୁମ୍‌ରୁ ପ୍ରଚୁର ଭାବରେ ମିଳୁଥିଲା। କେଉଁଠି କେଉଁ ସିନିଅର ବା ଜୁନିଅର ଝିଅଥିଲେ, କୋଡ୍ ୱାର୍ଡ୍ ଯୋଗାଯୋଗ କରାଯାଇ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ର ସନ୍ଧାନ ନିଆଯାଉଥିଲା। ଆଉ ଖରା ଛୁଟିରେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାୟ ଜୁନିଅର ଝିଅମାନେ ଘରକୁ ପଳାଉଥିଲେ, ଏବଂ ଡବଲ୍ ଟ୍ରିବଲ୍ ସିଟେଡ୍ ରୁମ୍‌ସବୁ ଫାଙ୍କା ପଡୁଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେମେଷ୍ଟାର ପ୍ରିପେୟାରେସନ୍ ନାଁରେ ଏସବୁ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ବା ବହି ପଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ ଅଧିକ ମିଳୁଥିଲା।

ଚାରୁବାଳା ମସ୍ତବଡ଼ ସୁଟ୍‌କେଶଟାକୁ ଫାଙ୍କା କରି ଦେଲା। ସୁଟ୍‌କେଶ୍‌ର ତଳ ଅଂଶରେ ପଡ଼ିଥିବା ଖବରକାଗଜକୁ ଟେକି ତା' ତଳୁ କେତୋଟି ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ବାହାର କଲା ସେ। ବିଛଣା ଉପରେ ଚିତ୍‌କରି ଶୋଇ ସେଇ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ଗୁଡ଼ାକୁ ଇତସ୍ତତ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା।

ବାହାରେ ବର୍ଷାର ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ସ୍ୱରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିବାକୁ ହୁଏତ ଆହୁରି ବିଳମ୍ବ ଥିଲା। ଚାରୁବାଳା ଝର୍କା ଖୋଲିଲା ପୁଣି ଏବଂ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା। ମୃଦୁ ପବନରେ ଉଡୁଥିଲା ତା' ଶାଢ଼ୀର କାନି ଏବଂ ଛାତିର ବ୍ଲାଉଜ୍ ଅଂଶକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ପୃଥିବୀ ପ୍ରାୟ ଫାଙ୍କା ଦିଶୁଥିଲା। ସେ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ରୁମ୍ କାନ୍ଥରେ ଝୁଲୁଥିବା କୋଣାର୍କର ମୈଥୁନରତ ଏକ ଯୁଗଳ ମୂର୍ତ୍ତି ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଢ଼ାଳିଲା। ତା'ର ମନେ ପଡୁଥିଲା, ବାଣୀବିହାରରୁ ସେ ଯେତେବେଳେ କୋଣାର୍କ ଯାଇଥିଲା ପିକ୍‌ନିକ୍‌ରେ, ବିସ୍ମୟ ପ୍ରେଜେଣ୍ଟ କରିଥିଲା ଏଇ ମୂର୍ତ୍ତିଟା। ସେତେବେଳେ ଝାଉଁ ବଣର ନିଭୃତ ଇଲାକାରେ ତା ଶାଢ଼ୀର କାନି ବି ଏମିତି ଉଡୁଥିଲା ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ବିସ୍ମୟ ତା' କାନିକୁ ଧରି ରଖି ତାକୁ ଆହୁରି ଫାଙ୍କା କରି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା। କିନ୍ତୁ ବାଣୀବିହାର ଛାଡ଼ିବା ଦିନଠାରୁ ବିସ୍ମୟ ତା' ନିକଟକୁ କେବେ ବି ଚିଠିଟାଏ ପଠେଇନି, ଯଦିଓ ସେ ଠିକଣା ମାଗି ରଖିଥିଲା, ବାଣୀବିହାର ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ।

ଦେହରୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଖସିଯାଉଥିବା କାନିକୁ ସଂଯତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲା ଚାରୁବାଳା। ବରଂ ସେ ତା' ଡ୍ରେସିଂ ଟେବୁଲର ଆର୍ଶି ନିକଟକୁ ଯାଇ ନିଜର ଅନାବୃତ ଦେହକୁ ବାରମ୍ବାର ଦେଖୁଥିଲା।

ସେ ଆର୍ଶିରେ ନିଜ ଫାଙ୍କା ଦେହର ମାନଚିତ୍ରକୁ ନେଇ କେମିତି କେମିତି ଗୋଟେ ନୂଆ ଭାବାବେଗରେ ଶିହରୀ ଉଠୁଥିଲା ନିଜ ଭିତରେ। ରାତି ପରି କଳାକେଶ ତଳକୁ ତା'ର କଅଁଳ ଓଷ୍ଠପତ୍ର ପରି ମୁହଁ ତା' ତଳକୁ ପାଖାପାଖି ଦୁଇଟି କବର ପରି ବକ୍ଷୋଜ, ଜଳଭଉଁରୀ ପରି ନାଭି... ସତେ ଯେମିତି ସେ ଖଜୁରାହୋର ଅଳସ ନାରୀ ମୂର୍ତ୍ତିଟାଏ!

ନିଜ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦେଖି ଚମକି ଉଠୁଥିଲା ଚାରୁବାଳା। ତାକୁ କେହି ଦେଖୁ ନାହିଁ ତ? ନା- ଏବେ ତ ରୁମ୍‌ର କବାଟ ଝର୍କା ସବୁ ବନ୍ଦ- ନିଜକୁ ନିଜେ କହି ହେଉଥିଲା ସେ। ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଶୋଇ ଯାଇଥିବେ ନିଜ ରୁମ୍‌ମାନଙ୍କରେ। ତଥାପି ସେ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲା, ଆର ଘରେ ନିରୁଅପା କ'ଣ କରୁଥିବ? ତଳ ମହଲାରେ ବେବି ଭାଇ ଆଉ ଟୁନି ଭାଉଜ? ଠାକୁର ଘର ପାଖ ଘରେ ବାପା ଆଉ ବୋଉ? ତା' ରୁମ୍ ସାମ୍ନା ସିଡ଼ିଘର ପାଖରେ ତାଙ୍କର ପୂଜାରୀଟୋକା ନରି? ଆଉ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ପଡ଼ିଥିବା ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇ ରହି କ'ଣ ଭାବୁଥିବ ଅରୁ?

ନିରୁଅପା ବୋଧେ ଭୁଲି ଗଲାଣି ସେ ଗୋଟେ ଝିଅ ବୋଲି। ସାରାଦିନ ସ୍କୁଲରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼େଇ ପଢ଼େଇ ଆସି ସେ ଟାୟାର୍ଡ ହୋଇ ଶୋଇ ପଡ଼ୁଛି। ଏତେ ଜାଗା ତା'ର ବାହାଘର ଭାଙ୍ଗିଯିବା ପରେ ବାପା ବୋଉ ଆଉ ଭାଇ ଭାଉଜ ସମସ୍ତେ ନୀରବ ହୋଇ ଗଲେଣି। ନୀରୁ ଅପା ଭୁଲିଗଲାଣି ଯେ ବାହାହବା ଜୀବନରେ ଏକ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଲି। ଅରୁ କିନ୍ତୁ ସଫା ସଫା ବୋଉକୁ ଶୁଣେଇ ଦେଇଚି ଯେ ସେ ତା' ଅନର୍ସ-ମେଟ୍ କଲ୍ୟାଣକୁ ବାହାହବ। ପୁଣି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର। ବଡ଼ମାନଙ୍କର ବାହାଘର ହେଉ କି ନ ହେଉ। ଚାରୁବାଳା କିନ୍ତୁ ବାହାଘର କଥା ଜମା ଭାବୁ ନଥିଲା ବାଣୀବିହାରରେ ଥିବା ସମୟରେ। ଏଇ ଗୋଟାଏ ବର୍ଷର ବିନ୍ୟ ଏନଗେଜ୍‌ମେଣ୍ଟରେ ସେ ସତରେ କେଡ଼େ ଏକୁଟିଆ ହୋଇଯାଇଚି!

ଚାରୁବାଳା ନିଜ ଭିତରେ ଚିଡ଼ି ଉଠିଲା ଏବଂ ଆର୍ଶିଠାରୁ ଦୂରେଇଗଲା! ବିଛଣା ଉପରେ ପଡ଼ିରହି ନିଜ ଶାଢ଼ୀକୁ କେବଳ ତା'ର ଅନାବୃତ ଦେହରେ ଢାଙ୍କି ଦେଲା।

ହାୟ ..... ତା'ରି ସାଙ୍ଗ ମାମୀଟା ସତରେ କେଡ଼େ ଫର୍ଚୁନେଟ୍।

ଭାବୁଥିଲା ଚାରୁବାଳା। କଲେଜ୍‌ରେ ପଢୁ ପଢୁ ସେ ଅମିତ୍ ସାର୍‌ଙ୍କୁ ପ୍ରେମକରି ବାହା ହୋଇଗଲା। ଏବେ ତ ଆସିଥିଲା ଘରକୁ ବୁଲିବା ପାଇଁ। ସେ କନ୍‌ସିଭ୍ କରିଚି। ଶୁଖିଲା ଶୁଖିଲା ଦେଖାଯାଉଥିଲା। କାଲି ପୁଣି ପିଲାଟାଏ କୋଳିରେ ଖେଳେଇବ। ଆଉ ଗାଁର ଦୟା କକାଙ୍କ ଝିଅ ଝୁମୁରୀ! ବର୍ତ୍ତମାନ ତା'ର ଦୁଇଟା ପିଲା। ସେ ମେଟ୍ରିକ ପରେ ଆଉ କଲେଜ ପଢ଼ିଲା ନାହିଁ। ବେଶ୍ କିନ୍ତୁ ସୁଖରେ ଅଛି ସେ। ତା'ର ବର ଇଉ.ଡି.କୁ ପ୍ରମୋସନ୍ ପାଇଲାଣି। ଏବେ ସେ ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଆସୁଚି, ବହୁତ ସ୍ମାର୍ଟ ଆଉ ସୋଫିଷ୍ଟିକେଟେଡ୍ ମନେ ହଉଚି, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜେ ଏତେ ବଡ଼ ଘରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ତା'ର ବା ସୁଖ କ'ଣ? ବଡ଼ ଭାଇ ଭାଉଜ ତ ବୁର୍ଲାରେ। ଜମା ଘରକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଭାଇ ଭଉଣୀ କେତେ ଜଣ ବଡ଼ଭାଇ ବୋଧ ହୁଏ ଭୁଲିଗଲେଣି। ମଝିଆଭାଇ ବାରିପଦାରେ। ମଝିଆଭାଉଜ ପୁଣି ସେଇଠି ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ। ବାରିପଦାରୁ ବାଲେଶ୍ୱର ବା କେତେ ବାଟ? ସେ ବର୍ଷରେ ଥରେ ଘରକୁ ଆସିବା ମୁସ୍କିଲ୍। ବେବି ଭାଇ କେବଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଫ୍.ଏମ୍.ରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ସିନା ଏଇଠି, ନୋହିଲେ ସେ କେତେବେଳେ କେଉଁଠି କି ଯିବେ, ସେ କଥା କିଏ କହିବ?

ବର୍ଷାର ଅବିରତ ଛନ୍ଦପତନର ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ କାହାର ସ୍ୱର ଯେମିତି ଶୁଣୁଥିଲା ଚାରୁବାଳା। ସେ କାନ ପାରିଲା କିଛି ସମୟ। ଓଃ, ନରି କାଶୁଚି! ଶୋଇ ନାଇଁ ତା'ହେଲେ ଏ ଯାଏଁ?

ବେଶ୍ ଭଲ ପିଲାଟିଏ ନରି। ଶାନ୍ତ ଶିଷ୍ଟ। ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ିନଥିଲେ ବି ଭାରି ସ୍ମାର୍ଟ। ଦେଖିବାକୁ ବି ସୁନ୍ଦର। ଚାରୁବାଳା ଭାବୁଥିଲା ସେ ନରିକୁ ଡାକନ୍ତା ଏବଂ କହନ୍ତା ତଳକୁ ଯିବା ପାଇଁ। ଦୁହେଁ ବର୍ଷାରେ ଭିଜନ୍ତେ! ତୁନିତୁନି କଥା ହୁଅନ୍ତେ! ଏଇ ଅଳ୍ପ ଦିନ ତଳେ ବାହା ହେଇଚି ନରି। ଚାରୁବାଳା ତାକୁ ପଚାରନ୍ତା, ତା' ଜୀବନର ଏକ୍ସପେରିଏନ୍‌ସ। ନରି, ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ସ୍ୱାମୀଟିଏ ପରି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତା। ଲଭ୍ ଠାରୁ ସେକ୍ସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁକଥା କହିଯା'ନ୍ତା ନିମିଷକେ। ସେମାନେ ଗୋଟାପଣେ ଭିଜିଗଲା ପରେ ରୁମ୍‌କୁ ଫେରନ୍ତେ। ଚାରୁବାଳା ତା' ଟର୍କିସ୍‌ରେ ନରିକୁ ପୋଛି ଦିଅନ୍ତା। ପୋଛି ଦେଉ ଦେଉ ନରି ଦେହର ଉଷ୍ମତା ଉପଲବ୍ଧି କରନ୍ତା। ନରି ହୁଏତ ଚାରୁବାଳାର ଓଦା ଶାଢ଼ୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁ କରୁ ଶିହରିତ ହୋଇଯା'ନ୍ତା ଓ ତା' ନିକଟକୁ ଲାଗି ଆସନ୍ତା। ଚାରୁବାଳା କିନ୍ତୁ ଶିହରିତ ହେଲା ନିଜ ଭିତରେ।

ସେ କବାଟ ଖୋଲିଲା ଆସ୍ତେ, ଭାରି ଆସ୍ତେ ଓ ନରିର ନିକଟତର ହେଲା। ନରି ସଂଯମତା ସହ ଉଠିବସିଲା ଏବଂ ପଚାରିଲା, "ଚାରୁଦିଦି, ଏତେ ରାତିଯାଏ ଶୋଇନାହାନ୍ତି ଯେ?"

ନିଦ ଆସୁ ନାହିଁ- ଉତ୍ତର ଦେଲା ଚାରୁବାଳା, ଆଉ ସେ କାହିଁକି ଏଯାଏ ଶୋଇନାହିଁ ବୋଲି ଓଲଟି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା। ନୀରବ ରହିଲା ନରି। କିଛି ବି କହିଲା ନାହିଁ।

କ'ଣ ଘରଣୀ କଥା ମନେ ପଡୁଚି? ବ୍ୟଙ୍ଗୋକ୍ତି କଲା ଚାରୁବାଳା। ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ରହିଲା ନରି।

ଚାରୁବାଳା ନରିର ନୂଆ ଘରଣୀ ବିଷୟରେ କେତେ କଥା ଜିଜ୍ଞାସା କଲା। ସେ ଦେଖିବାକୁ କିପରି? ନରିକୁ ସେ କିପରି ଆଦର କରେ, ଇତ୍ୟାଦି। ନରି କେତେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଲା। ଆଉ କେତେ ବିଷୟରେ ଅନାସକ୍ତ ରହିଲା।

ଚାରୁବାଳା ଧିରେ ଧିରେ ତା' ରୁମ୍ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲା ଏବଂ ନରିକୁ କହିଲା ଆସିବା ପାଇଁ। ବାଧ ଭୃତ୍ୟଟି ପରି ନରି ଚାରୁବାଳାର ଅନୁଧାବନ କଲା। ଚାରୁବାଳା ତା' ବେଡ୍ ଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲା। ଅଳସ ଅଳସ ଢଙ୍ଗରେ ଏବଂ ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ନରି।

ଭିତରକୁ ଆ' ନରି - ଚାରୁବାଳାର କଣ୍ଠରୁ ସସ୍ନେହ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା। ନରି ମନେ ମନେ ଭୟ ପାଉଥିଲା ବୋଧହୁଏ। ଏତେ ରାତିରେ ସେ ବା କାହିଁକି ଚାରୁଦିଦି ରୁମ୍‌କୁ ଯିବ? କଥାଟା ବାବୁଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଲେ .... ଚାରୁବାଳାର ପୁଣି ସେଇ ସସ୍ନେହ ସଂବୋଧନ। ଦ୍ୱିଧାସତ୍ତ୍ୱେ ଅଚଞ୍ଚଳ ପାଦରେ ଯନ୍ତ୍ରଟିଏ ପରି ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ସେ।

ରୁମ୍‌ର ଝର୍କା ବନ୍ଦଥିଲା।

ଚାରୁବାଳା ସଂଦିଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଥିଲା ନରିର ଅନାବୃତ ରୋମିଳ ଛାତିକୁ। ସେ ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ଉଠିଲା, ଦ୍ୱାର ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇଲା ଏବଂ ଆସ୍ତେ କବାଟ ବନ୍ଦକଲା।

ନରି ଥରିଲା କଣ୍ଠରେ କହିଲା "ଚାରୁଦିଦି?"

ଚାରୁବାଳା ନରିର ଓଠରେ ତା'ର କଅଁଳ ହାତକୁ ଚାପିଧରି କହିଲା, "ଚୁପ୍, ବେବିଭାଇ ଆଉ ଟୁନିଭାଉଜ ଏଯାଏଁ ଶୋଇନଥିବେ।"

ବାହାରେ ସେଇ ବର୍ଷା, ସେଇ ରାତି।

□ □ □

॥ ଉତ୍ତର ମଧ୍ୟାହ୍ନ ॥

ସନାତନଙ୍କ କାନରେ ଯେତେବେଳେ ଯୋଉ ପ୍ରସ୍ତାବ ପଡ଼େ,ସେ ପ୍ରଥମେ ପଚାରି ଦିଅନ୍ତି,''ପିଲାର ବୟସ କେତେ ?'' କେମିତି ବା ନ ପଚାରନ୍ତେ ପିଲାର ବୟସ ? ଲିଲିକି ପରା ତିରିଶି ଟପିଲାଣି ।

ରିଟାୟାର୍‌ମେଣ୍ଟ ପରେ ସନାତନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଲାୟବିଲିଟି - ଲିଲିର ବାହାଘର । ଉତ୍ତର ଷାଠିଏରେ ଏଇ ପାରିବାରିକ ଗୁରୁଭାର ଯେମିତି ସନାତନଙ୍କର ଅଫିସ୍ ସୁଲଭ ସକଳ ଦାମ୍ଭିକତାକୁ ପ୍ରତିହତ କରିଚି । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଆକାଶ, ବାମନର ତୃତୀୟ ପାଦପରି ବା ତାଙ୍କୁ ଚାପି ଦେଉଚି ପାତାଳକୁ । ପାଦରେ ତାଙ୍କର ଶତାବ୍ଦୀର କ୍ଳାନ୍ତି, ସାମ୍ନାରେ ଅଳଙ୍ଘୁମଗ୍ନ ଦିଗ୍‌ବଳୟ । ତଥାପି ସେ ହାରିବାର ମଣିଷ ନୁହଁନ୍ତି । ଉଣେଇଶ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପିତୃହରା ହୋଇ କିରାଣୀ ଚାକିରିରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିଲେ, ରିଟାୟାର୍ଡ଼ କଲେ ଅଣ୍ଡର୍ ସେକ୍ରେଟାରୀ ଭାବରେ ! ଜୀବନର ପ୍ରତି ପାହାଚରେ ସେ ଯୁଝିଛନ୍ତି । ମୁକାବିଲା କରି ଶିଖିଛନ୍ତି ସମୟ ସାଥିରେ ।

କିନ୍ତୁ ରିଟାୟାର୍ଡ଼ ହେବା ପରଠୁଁ ଯାହା ସବୁ କାମ, ତାଙ୍କୁ ଏକା ଏକା ହିଁ କରିବାକୁ ପଡୁଚି । ଆଉ କେହି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଅଧସ୍ତନ ନାହିଁ ଯେ ଯାହା ପିଠିରେ ଭାର ବହି ହବ ସହଜରେ ।

ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ମନେ କରନ୍ତି । କାରଣ ରିଟାୟାର୍‌ମେଣ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ କୌଣସି ମତେ ତ ଘରଟିଏ ଠିଆ କରେଇ ପାରିଚନ୍ତି । ତା'ଛଡ଼ା ପୁଅ ଦୁଇଟି ବି ଏନେଗେଜ୍‌ଡ୍ । ବଡ଼ପୁଅ ସୁମନ୍ତ ପଠାଣକୋଟରେ ମିଲିଟାରୀ ଡ଼ାକ୍ତର । ସେ ତା' ପିଲାପିଲି ସହ ସେଇଠି ରହେ । ସାନପୁଅ ସୁଲଗ୍ନ ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ୍ ଇଂଜିନିୟର୍ । ଏଇ ଗତବର୍ଷ ତା' ବାହାଘର

ହେଲା। ସ୍ତ୍ରୀ ସହ ସେ ଏବେ କଳାହାଣ୍ଡିର ଧର୍ମଗଡ଼ରେ। ଆଉ ଲିଲି ବି ତା' ଭାଇମାନଙ୍କ ପରି ବ୍ରିଲିଆଣ୍ଟ। ଆଂଥ୍ରପଲୋଜିରେ ଟପ୍ କରିଥିଲା ୟୁନିଭର୍‌ସିଟିରେ। ସେ ଅଧ୍ୟାପନା କରୁଚି ବି.ଜେ.ବି.ରେ। ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର। ସ୍ମାର୍ଟ ବି। ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସେ ହୁଏତ ସନାତନଙ୍କର ଲାୟବିଲିଟି ହୋଇ ନ ଥିଲା। ହେଲେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ବୟସରେ ଯେ କୌଣସି ଶିକ୍ଷିତା ଆଉ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ ବି ବାପା ଓ ମା'ଙ୍କର ଲାୟବିଲିଟି ହବାକୁ ବାଧ୍ୟ।

ସେ ଯେ ଲିଲିର ବାହାଘର ଲାଗି ଆଗରୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ନ ଥିଲେ, ତା' ନୁହେଁ। ହେଲେ କୋଉଠି ତାଙ୍କ ମନ ମାନିଲାନି ତ କୋଉ ଜାଗା ଭାରି ନାପସନ୍ଦ ହେଲା ସୁଚିତ୍ରାଙ୍କର। କୋଉଠି ଜାତକ ପଡ଼ିଲା ତ ପିଲା ମନ ମାନିଲା ନାହିଁ। ପୁଣି କୋଉଠି ପିଲା ପସନ୍ଦ ହେଲା ବେଳକୁ ଘରଦ୍ୱାର, ଆଭିଜାତ୍ୟ ମନକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ। ଯେତେହେଲେ ଲିଲି ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଝିଅ। କେତେ ଅୟସରେ ବଢ଼ିଚି। ସେମିତି ମନଲାଖି ପାତ୍ରଟିଏ ନ ହେଲେ ବାପା ମା' ବା କେମିତି ରାଜି ହୋଇଯା'ନ୍ତେ। କିନ୍ତୁ ବୟସ କ'ଣ କାହାର ରାଜି ଅରାଜି କି ଅପେକ୍ଷା କରେ? ଯୋଉ ଲିଲି ପାଇଁ ଦିନେ ବରପକ୍ଷରୁ ପ୍ରସ୍ତାବମାନ ଆସୁଥିଲା, ସେଇ ଲିଲି ପାଇଁ ଆଜି କେତେ ଯେ ଲୋକଙ୍କର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହବାକୁ ପଡୁଚି, ତା'ର ହିସାବ ନାହିଁ। ଆଜିକାଲି ସନାତନଙ୍କ ଡ଼ାଏରୀରେ ଖାଲି ବରପିତାମାନଙ୍କର ଠିକଣା ଭର୍ତ୍ତି। ସକାଳୁ କ'ଣ ଟିକେ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ଦେଇ ସନାତନ ବାହାରି ଯା'ନ୍ତି, ଡ଼ାଏରୀଟିକୁ ସାଥିକରି। ଫେରନ୍ତି ବିଳମ୍ବିତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ। ସୁଚିତ୍ରା ଉତ୍କଣ୍ଠାର ସହ ପଚାରନ୍ତି, "କ'ଣ ହେଲା ଆଜି ?" ଆଉ ସନାତନଙ୍କର ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ଉତ୍ତର ଥାଏ ଏକାପରି - ନୀରବ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସଟିଏ।

ସନାତନ ଓ ସୁଚିତ୍ରାଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତାଳାପରୁ କିୟଦଂଶ ନିଶ୍ଚୟ ବାଜୁଥିବ ଲିଲିର କାନରେ, କାରଣ ସେ ତା' ପଢ଼ାଘରେ ବସି କ୍ଲାସ୍‌ପାଇଁ ପ୍ରିପେୟାର୍ କରୁଥାଏ ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ପ୍ରତିଦିନ। କ'ଣ ଲିଲି ଭାବୁଥିବ ମନେ ମନେ? ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଅସ୍ଥିର କରେ ସନାତନଙ୍କୁ। ସେ କ'ଣ କୋଉ ଗାଁଗହଳିର ଝିଅ ହେଇଚି ଯେ ଏଥିଲାଗି ନିଜ ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦା କରୁଥିବ। ବରଂ ସେ ତା'ର ବାପା ମା'ଙ୍କର ନୀରବତା, ଭାଇମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱହୀନତାକୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରୁଥିବ। ଭର୍ତ୍ସନା କରୁଥିବ ତା' ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷାର ମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ।

ଗୋଟେ ନିଚ୍ଛକ ଅପରାଧବୋଧରେ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ ସନାତନ। ନୀରବ ନିଃସହାୟତାରେ ସତେ ଅବା ତରଳି ଯାଉଥିଲା ତାଙ୍କ ମନରେ କୋଉ କାଳରୁ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଥିବା ଦୁଃଖର ତୁଷାର ବଳୟ!

ଖବରକାଗଜ ପୃଷ୍ଠାରୁ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ପୁଣି କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରୁ ଖବରକାଗଜ ପୃଷ୍ଠା- ମୁହୂର୍ମୁହୁ ଦୃଷ୍ଟି ଅଦଳ ବଦଳ କରୁଥିଲେ ସନାତନ। ଗୋପ କହିଥିଲା ଆସିବାପାଇଁ ଯେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ଦେଖା ନାହିଁ। କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି? ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ବି ସେ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ଏ ବିଷୟରେ କିନ୍ତୁ ସନାତନ ଥିଲେ ନିଃସନ୍ଦେହ। ଚାକିରି ଜୀବନରେ ସେ ଯେତେ ଲୋକଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଚନ୍ତି, ଗୋପ କଥା ନିଆରା! ଲୋକଟା ଏକବାର ବିଶ୍ୱସ୍ତ। ରିଟାୟାର୍‌ମେଣ୍ଟ ପରେ ଅନ୍ୟମାନେ ତ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ଚାଲି ଯାଉଚନ୍ତି। ନମସ୍କାରଟେ ଫିଙ୍ଗିବାକୁ ବି କୁଣ୍ଠିତ। ହେଲେ ଗୋପକୁ ଯୋଉ କଥା କହିଲେ ସେ ମାନେ। କାମଟିଏ ବତେଇଲେ ସେ ହେଳା କରେନି। କୋଉ କାଳରେ ସିନା ସନାତନ ଥିଲେ ତା'ର ହାକିମ, ହେଲେ ଗୋପ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ତାଙ୍କୁ ହାକିମର ଖାତିରି ଦିଏ, ହୁକୁମ ତଳେ ପକାଏ ନାହିଁ। କେବେ ଥରେ କଲମ ଗାରରେ ବିଚରା ଏଲ୍.ଡ଼ି.ରୁ ୟୁ.ଡ଼ି.ହୋଇଥିଲା ଯେ ସେହି କୃପା କାଣିଚାକ ଏ ଯାଏଁ ଶୁଝୁଚି ଲଙ୍କାଗଛ ପରି। ସେ କ'ଣ କମ୍ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲାଣି ଲିଲି ପାଇଁ।

ସେଇ ଗୋପ ଜରିଆରେ ତ କଟକ ପ୍ରସ୍ତାବଟା ବେଶ୍ ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲା। ପିଲା, ଘର- ସବୁ ମନ ମାନିଥିଲା। ପିଲାଟି ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କରେ 'ଗ୍ରେଡ୍ ବି'। ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ପରିବାର। ତା' ବାପା ଜଣେ ନାମଜାଦା ଶିକ୍ଷକ। ବାଖରା ବଜାରରେ ଘର। ତାଙ୍କର ବି ଝିଅ ମନ ମାନିଥିଲା, ହେଲେ ଶେଷରେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ପିଲାର ବୟସ କମ୍। ୟୁନିଟ୍ ନ'ର ମହାପାତ୍ର ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବଟା ସେମିତି ଭାଙ୍ଗିଲା ବୟସ ଅମେଳ ହେତୁ। ଆଉ ଖୋର୍ଦ୍ଧାର ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବ କଥା ଛାଡ଼। ସେଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁ ଭାବରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଏଣୁ ତେଣୁ କଥା ଚାଲିଲା। ଚା' ଧରି ମିସେସ୍ ପଟ୍ଟନାୟକ ଆସି ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ କହୁ କହୁ କହିଲେ, "ଇଏତ ତମ ଘରକୁ ଯିବାପାଇଁ ବାହାରିଥିଲେ। ବୁବୁନ୍‌ର ବାହାଘର ପରା ଆର ମାସ ସାତ ତାରିଖ।" ସନାତନ ଆଉ କରନ୍ତେ ବା କ'ଣ? ଗୁଡ଼ାଏ ମିଛ କଥାରେ ନିଜକୁ ଭୁଲେଇ ଫେରିଥିଲେ ତାଙ୍କ ଘରୁ।

ଏମିତି କଟକ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା, ପୁରୀ ଏପରି କି ବଡ଼ମ୍ବା ଆଠଗଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଡ଼ାଏରୀଟି ସାଥିରେ ଧରି ଘୂରି ବୁଲିଚନ୍ତି ସନାତନ। ରାଶି ରାଶି ଚିଠି ଲେଖିଚନ୍ତି ବାଲେଶ୍ୱରରୁ ପାରଳାଖେମୁଣ୍ଡି ପୁଣି କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ାରୁ କରଞ୍ଜିଆ। ଶିକ୍ଷିତ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ କରଣ ପିଲାଙ୍କର ଅଭାବ ନାହିଁ କୋଉଠି। ହେଲେ ସବୁ ଅଟକି ଯାଉଚି ସେଇ ବୟସ ପାଖରେ। ପାଠପଢ଼ା ସାରି ଚାକିରି ବାକିରି କଲା ପରେ କିଏ କାହିଁକି ତିରିଶ ପଇଁତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିବାହିତ ରହିବ ? ଭଲ ପିଲାଟିଏ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲେ ପଢ଼ା ନ ସରୁଣୁ ପରା କନ୍ୟା ପିତାମାନେ ଭିଡ଼ ଜମଉଚନ୍ତି !

ଆଜିକାଲି ତେଣୁ ବର ଖୋଜିଲା ବେଳେ ବୟସ ବିଷୟରେ ସେ ବେଶ୍ ସଚେତନ। ଯାହାକୁ ଯୋଉଠି ବା ସିଏ ପାତ୍ରଟିଏ ଖୋଜିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ କହି ଦିଅନ୍ତି, ‘‘ପିଲାଟି ଟିକେ ବୟସ୍କ ହୋଇଥିବା ଦର୍କାର।’’ ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦିଗ ପ୍ରତି ସେ ଏବେ ଆଖି ବୁଜି ଦେଇଚନ୍ତି। ରୂପ, ଗୁଣ, ବିଭବ- ଏ ସବୁର ବିଚାର ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟହୀନ। କ’ଣ ମିଳିବ ସେଥିରୁ ? ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ଉତ୍ତର ଯୌବନର ଯୁବକଟିଏ, ଯାହା ହାତରେ ସେ ଲିଲିକୁ ଛନ୍ଦି ଦେଇ ଶାନ୍ତିରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରିବେ।

‘‘ଆରେ କିଏ ? ଗୋପ ?’’- ବାହାରେ ସାଇକେଲ ଅଟକିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଡ଼ାକ ପାରିଲେ ସନାତନ। ‘‘ସାର୍’’- ଭିତରକୁ ପଶୁ ପଶୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ବିନମ୍ର କଣ୍ଠରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଗୋପ। ଗୋପକୁ ସୋଫାରେ ବସିବାପାଇଁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଆରମ୍ଭ କଲେ ସନାତନ, ‘‘ତମକୁ ତ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିଚି। ଆଉ ସେ ଓଲ୍ଡ଼-ଟାଉନ୍ ପ୍ରସ୍ତାବ କଥା କ’ଣ ହେଲା ?’’ ‘‘ସାର୍, ମୁଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲି। ପିଲାକୁ ବି ଦେଖିଚି। ତାଙ୍କ ବାପା ଭାରି ଭଦ୍ରଲୋକ, ମା’ ବି ! ପିଲାଟି ଏବେ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍‌ରେ ପି.ଓ. ଅଛି, ଏଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ। ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଘର ବାଙ୍କୀ ଅଞ୍ଚଳରେ। ଏବେ ସେମାନେ ଓଲ୍ଡ଼ ଟାଉନ୍‌ରେ ଏଷ୍ଟାବ୍ଲିସ୍‌ଡ଼। କିନ୍ତୁ .... ’’

କହୁ କହୁ ଅଟକି ଗଲା ଗୋପ।

: ପୁଣି କିନ୍ତୁ କ’ଣ ? ତୁମେ ତ କହୁଥିଲ ପିଲାର ବୟସ ପଇଁତ୍ରିଶ ହବ। - ଉତ୍କଣ୍ଠାର ସହ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସନାତନ।

: ସାର୍, ପିଲାଟି .....

: ଓଃ .....କ’ଣ ପିଲାଟି ବୟସ୍କ ଦେଖା ଯାଉଛି ? ଏଇ ତ ?

ସାମାନ୍ୟ ରହିଯାଇ ସନାତନ ସୁଚିତ୍ରାଙ୍କୁ ଡ଼ାକ ପକାଇଲେ, "ଏଇ, ଶୁଣୁଚ୍, ଗୋପ ଲାଗି ଟିକେ କଫି ଆଣ। ଓଲ୍ଡ଼ ଟାଉନ୍ ପିଲାଟା ଟିକେ ବୟସ୍କ ଦେଖା ଯାଉଚି। କ'ଣ ଚଳିବନି ?"

ଗୋପ ସାମାନ୍ୟ ବିବ୍ରତ ହେଲାଭଳି କହିଲା, "ସାର୍, କଥା କ'ଣ କି..."

: ...ନା...ମୁଁ କିଛି କଥାଫଥା ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ। ତୁମେ କହ ସେମାନେ ଆସି ଲିଲି କି ଦେଖିଯା'ନ୍ତୁ। ତାଙ୍କ ପସନ୍ଦରେ ଆମ ପସନ୍ଦ।

ପରେ ପରେ ସୁଚିତ୍ରା ଆସି ଟି'ପୟ ଉପରେ କଫି ଦୁଇ କପ୍ ଥୋଇ ଦେଇ ଯାଉ ଯାଉ କହିଲେ, "ତୁମର ତ ସେହି ହାକିମୀ ପାଟି [illegible]ନାହିଁ। ଟିକେ ଆସ୍ତେ କଥା କୁହ। ପଢ଼ା ଘରେ ପରା ଲିଲି ଅଛି।"

ସୁଚିତ୍ରା ଡ୍ରଇଂରୁମରୁ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଗୋପ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଅନୁଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ କହିଲା,

: ସାର୍, ପିଲାଟିର ସ୍ତ୍ରୀ ମରିଯାଇଚି ବାହାଘରର ବର୍ଷକ ଭିତରେ....।

ସନାତନ ଚିହିଁକି ପଡ଼ିଲେ। ମୁହଁରୁ ତାଙ୍କର ହସର ଶାଣ ଧାରଟି ହଠାତ୍ ଉଭେଇଗଲା, ମେଘ ଉହାଡ଼ର ଖଣ୍ଡିତ ଜହ୍ନପରି। ଚଷମାର ଉତ୍ତଳ ଯବକାଚ ଭେଦକରି ହୁଏତ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉ ନଥିଲା ତାଙ୍କ ଆଖିର ଆର୍ଦ୍ରତା।

ସଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଫି କପ୍‌ରୁ କିନ୍ତୁ ଉଷ୍ମ ଝଡ଼ ଉଠୁଥିଲା ଅବିରତ।

□ □ □

।। ଭୋକ ।।

ତାଙ୍କ ସହ ଦେଖା ହୁଏ, ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ଦୁଇଥର। ସାଢ଼େ ନ'ଟା ବେଳେ ପ୍ରେସ ଛକରୁ ଟାଉନ ବସ ଚଢ଼ିଲାବେଳେ ସେ ବସିଥା'ନ୍ତି ସେହି ବସରେ। ପୁଣି ସାଢ଼େ ପାଞ୍ଚଟାରେ ଫେରିଲା ବେଳେ ସେ ଉଠନ୍ତି ଟାଉନ୍ ବସ୍‌ର ଭିଡ଼ ଠେଲି ଇଡ୍‌କୋ ଛକରୁ। କେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହବାକୁ ପଡ଼େ ତ କେତେବେଳେ ବସିବାକୁ। ସ୍ମିତହସ ଫିଙ୍ଗା ଫିଙ୍ଗି ହୁଏ, ଭାବ ବି, ନୀରବରେ। କେତେବେଳେ କେମିତି ଗୁଞ୍ଜା ଗୁଞ୍ଜି ହୋଇ ବସିବାକୁ ପଡ଼େ ତାଙ୍କ ପାଖରେ, ଏକା ସିଟ୍‌ରେ।

ଭାରି ଆପଣାର ଲାଗନ୍ତି ସେ। ଯୋଉ ଦିନ ଟାଉନ ବସରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନି, ସେ ଦିନ ଅଭିନବଙ୍କୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ଅଡୁଆ ଅଡୁଆ ଲାଗେ। ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ନାଁ ଗାଁ କେବେ ପଚାରି ନାହାନ୍ତି ଅଭିନବ, ଯଦିଓ ସେ ଯେ ଜଣେ କର୍ମଜୀବୀ ମହିଳା, ସେ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ନଥାଏ ଅଭିନବଙ୍କର।

କୌଣସି ଏକ ଛୁଟିଦିନର ଅଳସ ଅପରାହ୍ନରେ ଅଭିନବ ତାଙ୍କୁ ଆବିଷ୍କାର କଲେ ମାର୍କେଟ୍ ବିଲ୍‌ଡ଼ିଂଗରେ ଅକସ୍ମାତ୍। ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଆବିଷ୍କାର କରି ଯେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନହେଲେ ଦୁହେଁ, ତା'ଠୁ ଅଧିକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯେତେବେଳେ ଦୁହେଁ ଜାଣିଲେ ଯେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳ ଏକ- କଳାମନ୍ଦିର। ସେ ହସିଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଆଜି ମୋ ପାଇଁ

ଶାଢ଼ୀ ଚ୍ୱଏସ୍ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଆପଣଙ୍କର। ଆଉ ମୋ ପାଇଁ ସୁଟିଂ (?), ସହାସ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଫିଙ୍ଗିଲେ ଅଭିନବ। ହସୁ ହସୁ ଉଭୟେ ପଶିଲେ କଳାମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ।

ଶାଢ଼ୀ ଚ୍ୱଏସ୍ ହେଲା। ସୁଟିଂ ବି। ସେଲ୍ସ ବୟ ଶାଢ଼ୀ ଓ ସୁଟିଂ ଗୋଟିଏ ଖୋଳରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ଅଭିନବଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା। ଭଦ୍ର ମହିଳା ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ନାହିଁ। ଲାଜେଇ ଗଲେ ବୋଧେ। କେଶ୍ କାଉଣ୍ଟରରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ସେ ବିଲ୍ ଦେଇ ଦେଲେ। ଅଭିନବଙ୍କର ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ସାହାସ ହେଲାନି। କଳାମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିଲା ପରେ ଚାଟ୍ ଖାଇବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ବାଢ଼ିଲେ ଅଭିନବ। ସେ ରାଜି ହେଲେ। ଚାଟ୍ ଖାଇ ଦୁହେଁ ଫେରିଲେ ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡକୁ। ଟାଉନ ବସ୍‌କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବୋର୍ ହେଉଥିବା ବେଳେ, 'ଚାଲନ୍ତୁ ଇନ୍ଦିରା ପାର୍କ ଆଡ଼େ ବୁଲିଯିବା' କହି ସେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ଓ ପଛେ ପଛେ ଅଭିନବ।

ପାର୍କର ଗୋଟେ ଆପାତତଃ ନିର୍ଜ୍ଜନ କୋଣରେ ବସୁ ବସୁ ସେ କହିଲେ ; ଆପଣଙ୍କ ଚ୍ୱଏସ୍ ଭାରି ଆର୍ଟିଷ୍ଟିକ୍। ଅଭିନବ ହସିଲେ, ମୃଦୁ ଅନ୍ଧାରରେ। ସେ ପୁଣି କହିଲେ, ଆପଣ କ'ଣ ଇମିତି ଶାଢ଼ୀ ଦୋକାନକୁ ଆସନ୍ତି ଏକା ଏକା ?

: ହଁ, କାରଣ ମୋ ମିସେସ୍ ଏଠି ରହନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ କେନ୍ଦୁଝରରେ। ଗୋଟେ ହାଇସ୍କୁଲରେ ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି। ଆଉ ଆପଣ ଯେ......

: ମୋର ବି ଏକା ନ ଆସିବା ଛଡ଼ା ଉପାୟ କାହିଁ ? ମୋ ହଜ୍‌ବ୍ୟାଣ୍ଡ ବମ୍ବେରେ। ନାବାର୍ଡ୍ ଅଫିସର। ବର୍ଷରେ ଥରେ ଦୁଇଥର ଆସିବା ମୁସ୍କିଲ।

: ଆପଣ ତା' ହେଲେ ଏକା ରହନ୍ତି ?

: ହଁ, ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରପୁରରେ ଘରଟିଏ ନେଇଛି। ମୋର ଚାରିବର୍ଷର ପୁଅ 'ଲକି' ଓ ଜଣେ ଚାକରାଣୀ ରହୁଥିଲେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ। ଚାକରାଣୀ ତା' ଘରକୁ ପଳେଇଲା ପରେ ପୁଅକୁ ପଠେଇ ଦେଇଛି ତା' ମାମୁଁ ମାଇଁଙ୍କ ପାଖକୁ।

: ମୋ ଝିଅ ବି ତା' ମା' ପାଖରେ। ଏଠି ରହିବ କେମିତି ?

: ଆପଣ ବୋଧେ କୌଣସି ବ୍ୟାଙ୍କରେ..... ?

: ନା, ଏ.ଜି. ଅଫ଼ିଟର। ଆପଣ ଇଡ୍‌କୋରେ.... ?

: ହଁ, ଇଡ୍‌କୋରେ, ରିସେପ୍‌ସନିଷ୍ଟ।

: ଆପଣ ବସ୍ରେ ଯାଉଥିବେ ମଝିରେ ମଝିରେ ?

: ହଁ, କେତେବେଳେ କେମିତି।

: ସେଠି ଭାରି ମଜା ହଉଥିବ।

: ଇଏ ଭାରି ପ୍ରୋଜାଇକ୍।

: ଓଃ.....ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେମିତି। ଭାରି ରଷ୍ଟିକ୍।

ଏମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଭିତରେ ଅଭିନବ ଅନୁଭବ କଲେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ତାଙ୍କର ଏତେ ନିକଟରେ ଯେ ତାଙ୍କ ମାଂସଳ ଅଙ୍ଗଲତା ଅଭିନବଙ୍କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଚି। ଟାଉନ ବସ୍‌ରେ ଏମିତି ସ୍ପର୍ଶର ପୂର୍ବାନୁଭୂତି ଥିଲେ ବି ଅଗତ୍ୟା ସେ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ଓ ତାଙ୍କର ବଶ୍ୟ ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ନିଘଞ୍ଚ କେଶାରଣ୍ୟରେ ଯୁଗପତ୍ ସର୍ପାୟିତ ହେଲା। ଏମିତି ଯୁଗଟିଏ ବିତିଗଲା ପରେ ବୋଧେ ନିଜ ନିଜକୁ ଫେରି ପାଇଲେ ଦୁହେଁ ଓ ସମୟ ସଚେତନ ହୋଇ ମୁହେଁଇଲେ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଆଡ଼େ।

ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡକୁ ଫେରିବାବେଳେ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କଠାରୁ ଉଦ୍ରେଚିତ ଦୂରତା ରକ୍ଷା କରୁଥା'ନ୍ତି ଅଭିନବ। ଅବଶ୍ୟ ଭଦ୍ରମହିଳା ଥା'ନ୍ତି ସେଥିପ୍ରତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦାସୀନ।

ଶେଷ ଟାଉନ୍ ବସ୍‌ର ଭିଡ଼କୁ ଉପେକ୍ଷା କରି ଦୁହେଁ ପଶିଲେ ଭିତରକୁ। ଠେଲା ପେଲା, ଭିଡ଼ା ଓଟରା। ବସ ଉପର ରେଲିଂ ଧରି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଠିଆ ହେଲେ ଦୁହେଁ, ଲଗାଲାଗି ହୋଇ। ଅଭିନବ ନିଜ ଭିତରେ ଶଙ୍କିତ ଓ ସଂକୋଚିତ ହେଉଥା'ନ୍ତି। କାଳେ କୋଉ ବନ୍ଧୁ ଦେଖିନବ ଓ ପରେ ପଚାରିବ ଏ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ସହ କଣ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ବୋଲି। ସେ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଠିଆ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯେମିତିକି ତାଙ୍କୁ କେହି ଦେଖି ନ ପାରିବ। ବସ କିଛି ସମୟ ଚାଲିଲା ପରେ ସେ ଦେଖିଲେ ସେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନର କିଛି ଦୂରରେ ବସିଥିବା ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତାଙ୍କର ପରିଚିତ। ଅଭିନବ ହଠାତ୍ ବିମର୍ଷ ଦିଶିଲେ ଓ 'ଶଳା, ଏହିପରି ସମୟରେ

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

ସବୁ ଚିହ୍ନା ଲୋକ ଭେଟ ହେବେ’ ବୋଲି ନିଜ ଭିତରେ ବିଳିବିଳେଇ ହେଲେ ଓ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପଛକରି ଠିଆହେଲେ।

ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଭଦ୍ରମହିଳା ଅଭିନବଙ୍କୁ ଭରା ଦେଇ ଠିଆ ହୋଇଥା’ନ୍ତି। କଣ୍ଡକ୍ଟର ଯାହା ବୁଝୁନା କାହିଁକି, ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭଡ଼ା ଅଭିନବଙ୍କ ଠାରୁ ଅସୁଲ କଲା। ବସ୍ ବାଣୀବିହାର ଛକରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଯେତେ ଲୋକ ଓହ୍ଲେଇଲେ ତତୋଽଧିକ ପ୍ରବେଶ କଲେ ବସ୍ ଭିତରକୁ। ବସ୍ ଭିତରେ ଅନ୍ଧାରର ପ୍ଲାବନ ଗାଢ଼ ହେବାରୁ ଅଭିନବ ଖୁସି ହେଲେ ଓ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ନିବିଡ଼ତାର ଉଷ୍ମତାକୁ ଉପଭୋଗ କଲେ। ଭଦ୍ର ମହିଳା ଅଭିନବଙ୍କ କାନ ପାଖରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜି ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲେ, ‘ଆପଣ ପ୍ରେସ ଛକରେ ନ ଓହ୍ଲେଇ ଚାଲନ୍ତୁ, ମୋତେ ଘରେ ପହଞ୍ଚେଇ ଦେଇ ଫେରିବେ। ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡଠାରୁ ମୋ ଘର ଅଧକିଲୋମିଟରରୁ ଅଧିକ ବାଟ। ଏତେ ରାତିରେ ଏକା ଯିବାକୁ ମୋତେ ଭୟ ଲାଗିବ।

* * * * *

ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରପୁର ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଓହ୍ଲେଇ ଅଭିନବ ଦେଖିଲେ, ସେଠାରେ ଏକଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରପରି ପ୍ରତିଭାତ ଏକମାତ୍ର ଷ୍ଟ୍ରିଟ୍‌ଲାଇଟଟି ଶ୍ୱାସରୋଗୀ ପରି ମୁମୂର୍ଷୁ ଓ ଦୀପ୍ତିହୀନ। ସେଠାରୁ ଯୋଉ ଗଳିରେ ସେ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କୁ ଅନୁଗମନ କଲେ, ତାହାଥିଲା ବିଜୁଳି ବିରତ ଓ ଶ୍ୱାନସଙ୍କୁଳ। ଅଭିନବଙ୍କର ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ମନେ ପଡ଼ିଲା ସଚ୍ଚି ରାଉତରାଙ୍କ କବିତା, ‘ଅନ୍ଧକାର ତା’ଠାରୁ ଭଲ’। କାରଣ, ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ, ଅନ୍ଧାରର ପର୍ଦ୍ଦାଠେଲି କୌଣସି କୁତ୍ସିତ ଚକ୍ଷୁ ତାଙ୍କର ଭୀରୁ ପଦାଙ୍କକୁ ତନଖି ପାରିବ ନାହିଁ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା ତାଙ୍କ ଘରର ଚାବି ଖୋଲୁଥିଲା ବେଳେ, ଅଭିନବ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କ ଘର ଆଡ଼େ ଆଖି ପହଁରଉଥିଲେ। ପ୍ରାୟ ସବୁ ଘର ଭିତରୁ ବନ୍ଦଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ଘରର ଭିତର ଆଲୁଅ ଲିଭି ସାରିଥିଲା। ଦିନସାରା କଲମ ଚଷି, କ୍ଲାନ୍ତ ନଗରବାସୀ ରାତ୍ରୀର ବିଳମ୍ବିତ ପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନିଦ୍ର ରହିବାର ଧୃଷ୍ଟତା କରନ୍ତେ ବା କାହିଁକି?

ଅଭିନବଙ୍କ ସମ୍ମୋହିତ ପାଦଦ୍ୱୟ ଧସେଇ ପଶିଲେ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ

ଘର ଭିତରକୁ । ଡ୍ରଇଁରୁମ୍‌ର ସୋଫା ଉପରେ ବସି ସେ ହାଲ୍‌କା ହବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହେଲେ । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡର ଓଜନ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ବଢ଼ିଯାଉଥିବାର ସେ ଅନୁଭବ କଲେ । ଭଦ୍ର ମହିଳା ବେଡ୍‌ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ଯାଇ କିଛି ସମୟ ପରେ ଫେରି ଆସିଲେ ଓ ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ର କବାଟ ବନ୍ଦକରି ଅଭିନବଙ୍କ ପାଖ ସୋଫାରେ ବସିପଡ଼ିଲେ । ଏଥର ଅଭିନବ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ମୁହୂର୍ତ୍ତ କେତୋଟି ଭିତରେ ଯେମିତି ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ବୟସ କମି ଆସିଚି ସତରକୁ ।

ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ବିମୁକ୍ତ କେଶରେ ଯେମିତି ଭରି ରହିଥିଲା ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ର ମେଘମହ୍ଲାର । ହାଲ୍‌କା ନାଇଟ୍ ଗାଉନର ସୂକ୍ଷ୍ମତା ଭେଦ କରି ତାଙ୍କର ବିପୁଳାଙ୍ଗ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେଉଥିଲା ସାମନାରେ ।

ଆବିଷ୍ଟ ଅଭିନବ ଅନେକ ସମୟ ପରେ ମୁହଁ ଖୋଲିଲେ, 'ଏମିତିକା ଘରେ ଏକା ରହିବାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୟ ଲାଗେନି' ?

: ନା....ଭାରି ଏକୁଟିଆ ଲାଗେ - ଭଦ୍ର ମହିଳା ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।
: ସମୟ କଟେ କେମିତି ?
: ଟି.ଭି. ଓ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ରେ ।
: ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଭାରି ବୋର ହୋଇଯାଏ ଏକା ଏକା ।
: ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ।
: କ'ଣ ବୋରଡମ୍ କାଟିବାକୁ ?

ଭଦ୍ରମହିଳା ହସିଲେ ।
: ଭୋକ ଲାଗୁନି ? - ଭଦ୍ରମହିଳା ପଚାରିଲେ ।
: ନା......
: ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଭାରି ଭୋକ ।
: ଖାଇ ନିଅନ୍ତୁ ।
: ଏକା ଭଲ ଲାଗିବନି ।
: ତା'ହେଲେ ?
: ସାଥିହୋଇ ଖାଇବା ।
ଅଭିନବ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁନା- କହି ଭଦ୍ରମହିଳା ବେଡ୍‌ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ପଶିଲେ।

ବିଛଣା ଉପରେ ନିଜକୁ ଅଧା ଲୋଟେଇ ଦେଇ ଅଭିନବ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ ଖାଇବା ପାଇଁ। ଭଦ୍ରମହିଳା କିଛି ମିକ୍ସ୍‌ଚର ଓ କଦଳୀ/ଆପେଲ ଧରି ଆସିଲେ ରୋଷେଇ ଘରୁ। ଉଭୟ ଗପୁଗପୁ ଖାଇଲେ ଓ ଖାଉଖାଉ ଗପିଲେ। ଖାଇସାରି ଅଭିନବ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ।

: ଏତେ ରାତିରେ ଏକା ଏକା ଯିବା ଆଦୌ ନିରାପଦ ନୁହେଁ- ଭଦ୍ରମହିଳା ସତର୍କ କରାଇ ଦେଲେ।

: ନା, ମୋର ଯିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବନି- ଅଭିନବ କହିଲେ।

: ଏଠି ରହିଲେ କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହେବ (?) - ଭଦ୍ରମହିଳା ଓଲଟା ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ।

ଅଭିନବ ବେଶ କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ଠିଆ ହେଲେ।

ଭଦ୍ରମହିଳା ଗଡ୍‌ରେଜରୁ ଟ୍ରାଉଜର ଓ ପଞ୍ଜାବୀ ବାହାର କରି ଧରାଇଦେଲେ ଅଭିନବଙ୍କୁ। ଅଭିନବ ଟ୍ରାଉଜର ପଞ୍ଜାବୀ ପିନ୍ଧିଲେ ଯନ୍ତ୍ରବତ୍।

ଭଦ୍ରମହିଳା ବେଡ୍‌ସିଟ୍ ବଦଳଉ ବଦଳଉ ଅଭିନବଙ୍କୁ କଣେଇ କଣେଇ ଚାହିଁଲେ ଓ କହିଲେ, 'ଆପଣ ଏ ଟ୍ରାଉଜର ପଞ୍ଜାବୀରେ ନା, ଠିକ୍ 'ତାଙ୍କ' ପରି ଦିଶୁଛନ୍ତି'।

□ □ □

॥ ନିଜ ସିଂହାସନ ॥

ଅଂଶୁମାନଙ୍କ ବଦଳି କଥା ଶୁଣି ଅସୀମାଙ୍କ ଅସନ୍ତୋଷ ସୀମା ଟପିଗଲା ।

ସେଦିନ ସଂଧ୍ୟାର ଚା'ପର୍ବ ସ୍ଥଗିତ ରହିଲା । ପିଙ୍କୁ ଓ ପିଙ୍କିର ପାଠପଢ଼ା ଉପେକ୍ଷିତ ହେଲା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ବିସ୍ମୃତ ହେଲା ଦୂରଦର୍ଶନର ଚିତ୍ରହାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ।

ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ଟିଏ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଢ଼ାଳୁଥିଲେ ଅଂଶୁମାନ ।

ଅସୀମା ନିରବରେ ମନେ ପକାଉଥିଲେ ତାଙ୍କ ବିବାହର ପ୍ରଥମ ଆଠବର୍ଷ କେମିତି ବିତିଥିଲା ମାଳ ଅଞ୍ଚଳରେ । ଅଂଶୁମାନ କୋରାପୁଟ ଡ଼ି.ଏ.ଭି. କଲେଜରେ ଥିଲାବେଳେ ତାଙ୍କ ସହ ବାହାଘର ହୋଇଥିଲା ଅସୀମାଙ୍କର । ବାହାଘରର ମାସ କେତୋଟି ପରେ ସେ ଅଂଶୁମାନଙ୍କ ସହ ଗଲେ କୋରାପୁଟ । ସେଠି ପିଙ୍କୁର ଜନ୍ମ । ତା'ପରେ ଏମ୍.ପି.ସି.କଲେଜ, ବାରିପଦା । ସେଠାରେ ମାତ୍ର ବର୍ଷଟିଏ । ତା'ପରେ ବଦଳି ହେଲା ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବରଗଡ଼ । ବରଗଡ଼ରେ ବିତିଲା ବେଶ୍ କିଛିଦିନ । ଅସୀମାଙ୍କର ଏବେ ବି ସ୍ପଷ୍ଟ ମନେପଡ଼େ, ବରଗଡ଼ ସଦର ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ଚାରି ପାଞ୍ଚଦିନର ଯମଯନ୍ତ୍ରଣା ପରେ ଜନ୍ମ ହେଇଥିଲା ପିଙ୍କି ।

ଏଇ ଅଳ୍ପଦିନ ହେବ ଏଙ୍କର ତ ବଦଳି ହୋଇଥିଲା ଭୁବନେଶ୍ୱର ।

ଅଳ୍ପଦିନ ମାନେ ବର୍ଷକରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହେଲାଣି । ରାଜଧାନୀରେ କୋଉ ବା ସମୟ ଜଣା ପଡୁଛି : ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ହାଓ୍ୱା, ସିନେମା ଦେଖା, ବାର ମାସରେ ବାଇଶି ପ୍ରକାର ନୂଆ ସୋ'ରୁମ୍ - ଏସବୁ ଭିତରେ ବର୍ଷଟିଏ କେମିତି ଆସ୍ତେ ଝଡ଼ି ପଡୁଛି ଜମା ଜାଣିଁ ହେଉନି । ଅବଶ୍ୟ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ବର୍ଷେ ଦେଢ଼ବର୍ଷର ରହଣି କୋଉ ବା ଅଧିକ ଯେ !

ପୁଣି ହଠାତ୍ ବଦଳି କଳାହାଣ୍ଡି । ସେଇ ମାଳଅଞ୍ଚଳ, ସେଇ ଘାଟିରାସ୍ତା, ନାଇଟ୍ ଜର୍ଣ୍ଣି, ଖପ୍ରାଲି ଘର ଭାବିଲା ବେଳକୁ ଶୀତେଇ ଉଠୁଥିଲା ଅସୀମାଙ୍କ ଦେହ । ମନେ ମନେ ସେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲେ ଅଂଶୁମାନଙ୍କ ଉପରେ - ସତେ ଯେମିତି ଏଇ ଏକେଲା ଚାକିରି କରିଛନ୍ତି, ଆଉ ଦୁନିଆରେ କେହି ଚାକିରି କରି ନାହାନ୍ତି ? କେହି ଯେମିତି ବି.ଜେ.ବି. କଲେଜରେ ବର୍ଷେ ଦେଢ଼ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ରହୁ ନାହାନ୍ତି ?

ରବିବାବୁ ତ ବି.ଜେ.ବି.ରେ ରହିଲେଣି ଦଶନ୍ଧିଟିଏ । କାହିଁ ତାଙ୍କର ତ ବଦଳି ହଉନି ? ତାଙ୍କର ଅବଶ୍ୟ ବଦଳି ହେଲେ କେତେ ନହେଲେ କେତେ ? ତାଙ୍କ ଶଳା ସେକ୍ରେଟାରୀଏଟ୍‌ରେ କୋଉ ଗୋଟେ ଡ଼ିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଅଣ୍ଡର-ସେକ୍ରେଟାରୀ ନା ଡେ଼ପୁଟୀ ସେକ୍ରେଟାରୀ ଅଛି ଯେ ଯେତେ ବଦଳି ଅର୍ଡ଼ର ସେଇଠୁ କ୍ୟାନ୍‌ସଲ। ଆଉ ବସନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ କଥା ଛାଡ଼ । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ତ' କୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ଯିବେନି । ବି.ଜେ.ବି ରୁ ରାଜଧାନୀ, ରାଜଧାନୀରୁ ବି.ଜେ.ବି. ଇଭିନିଂ, ପୁଣି ବି.ଜେ.ବି. ଡେ଼, ନହେଲେ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ରମାଦେବୀ, ତାଙ୍କ ଶ୍ୱଶୁର ଏକ୍‌ସ ଏମେଲେ । ବହୁ ପୁରୁଖା ଲୋକ, ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ କୁଆଡ଼େ ତାଙ୍କୁ ଭାରି ଖାତିର କରନ୍ତି ।

ଛାଡ଼, ଏଙ୍କର କିଏ ଅଛି ଯେ ବଦଳି କ୍ୟାନସଲ୍ କରିବ ? ଏଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହେଇଛି, ଇଏ ମାଳଅଞ୍ଚଳରେ ମାଳା ଗଡ଼େଇବେ ସବୁଦିନ ।

ଇଏ ଭଲା ସାଇନ୍‌ସ ଲେକ୍‌ଚରର ହୋଇଥା'ନ୍ତେ ଜଗୁ ବାବୁଙ୍କ ଭଳି ! ସେକ୍ରେଟାରୀ ବି ଗାଡ଼ି ଲଗାନ୍ତା ପୁଅର ଟ୍ୟୁସନ ପାଇଁ । ଏମିତି ସେକ୍ରେଟେରୀ, ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମେଲେଙ୍କ ପୁଅଝିଅଙ୍କୁ ଟ୍ୟୁସନ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ତାଙ୍କର ତ ବଦଳି ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ନାହିଁ । ଟ୍ୟୁସନ ପଇସାରେ କାର୍‌ଟେ ଏଥର କିଣିଛନ୍ତି

ବୋଲି ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀର କ'ଣ କମ୍ ଫୁଟାଣି? ବାବାଲୋ, ଏମିତି କଥା କହିବ ଯେ ସତେ ଯେମିତି ସେ ଚିଫ୍ ସେକ୍ରେଟାରୀ କି ମେମ୍ବର ବୋର୍ଡ୍ ଅଫ୍ ରେଭିନ୍ୟୁଙ୍କ ଚଳପାହ୍ୟା କୌଣସି ଅଫିସରର ସ୍ତ୍ରୀ ନୁହେଁ। ଆଉ ଏଙ୍କ ବଦଳି କଥା ଶୁଣିଲେ ସେ ଏମିତି ସହାନୁଭୂତି ଦେଖେଇ ହବ ଯେ ଜୋତା ଖାଇଲା ପରି ଲାଗିବ।

ଅସୀମା ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ। ଏ ହିଷ୍ଟ୍ରି ଲେକଚରରଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ ଏଇଆ। କିଏ ବା କାହିଁକି ହିଷ୍ଟ୍ରିରେ ଟ୍ୟୁସନ ହବ? ଆକବରଙ୍କ ବାପା ନାଁ ହୁମାୟୁନ ବୋଲି କ'ଣ ବହିରୁ ପଢ଼ି ବୁଝି ହଉନି? ଛାଡ଼! ନିଜକୁ ନିଜେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦବା ଛଡ଼ା ଯେମିତି ଗତ୍ୟନ୍ତର ନଥିଲା ଅସୀମାଙ୍କର।

ଅଂଶୁମାନଙ୍କୁ କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ ଅସୀମା। କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ, ଅଂଶୁମାନ ଭିନ୍ନ ଏକ ପୃଥିବୀର ମଣିଷ। କିନ୍ତୁ ପିଙ୍କୁ ଓ ପିଙ୍କିର ପଢ଼ା ଆଜରେ ଅସୀମା ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ଭବାନୀପାଟଣାରେ କ'ଣ ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ସ୍କୁଲ ଅଛି?"

ସେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ବୋଲି ସଂକ୍ଷେପରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଅଂଶୁମାନ।

ଅସୀମା ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ବଦଳି ଯୋଗୁଁ ଆମକୁ ତ ଯାହା ହଇରାଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେକଥା ଛାଡ଼। ହେଲେ ପିଙ୍କୁ ଓ ପିଙ୍କିଙ୍କ କଥା ଭାବୁଚ ତ? ପିଙ୍କୁକୁ ତ ସେଣ୍ଟ୍ରାଲ ସ୍କୁଲରେ ଭର୍ତ୍ତି କଲ। ସେ ଯାହାହେଉ କ୍ଲାସରେ ସେକେଣ୍ଡ ହେଉଛି। ଏଠି ପଢ଼ାପଢ଼ି ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭଲ। ହୁଏତ ଆହୁରି ଭଲ କରିପାରେ। ପିଙ୍କି ତ ଗଧିଟା। ହେଲେ ଆମ ନୂଆ ଟ୍ୟୁସନ୍ ମାଷ୍ଟରଟି ଭାରି ଭଲ। ହୁଏତ ତା' ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ୍ ବଦଳି ଯାଇପାରେ। ଭବାନୀପାଟଣାରେ କୋଉ ଭଲ ଟ୍ୟୁସନ ମାଷ୍ଟର ମିଳିବେ ଯେ?"

ଅସୀମାଙ୍କ କଥାରେ କିଛିଟା ପ୍ରଭାବିତ ହେଲେ ବୋଧେ ଅଂଶୁମାନ। ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ଟା ଟି'ପୟ ଉପରେ ଥୋଇ ସେ ସାମାନ୍ୟ ଚିନ୍ତିତ ହେଲାଭଳି କହିଲେ, "ମୁଁ ବି ସେକଥା ଭାବୁଚି ଯେ। ମୋର ଜଣେ କ୍ଲାସମେଟ୍ ପ୍ରଣବ ଦାସ, ପଲିଟିକାଲି ଭେରି ଷ୍ଟ୍ରଂଗ ବୋଲି ଶୁଣୁଚି। ତା'କୁ ହୁଏତ ବଦଳି କ୍ୟାନ୍‌ସଲ୍ ପାଇଁ କୁହା ଯାଇପାରେ।"

ଏମିତି କେତୋଟି ସୀମିତ ଉକ୍ତି-ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତି, ଭାବନା ଦୁର୍ଭାବନା ଭିତରେ କଟିଲା 'ସେଦିନ ସଂଧ୍ୟା। କେବଳ ସଂଧ୍ୟା କାହିଁକି, ରାତିଟା ବି କଟିଲା ସେମିତି ଦୁଷ୍ଚିନ୍ତା ଭିତରେ। ନା ଅସୀମାଙ୍କ ଆଖିରେ ନିଦଥିଲା, ନା ଶୋଇ ପାରୁଥିଲେ ଅଂଶୁମାନ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ସକାଳୁ ଦୁଷ୍ଚିନ୍ତା ଅପେକ୍ଷା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଅଧିକ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କଲା ଅଂଶୁମାନଙ୍କୁ। ପ୍ରଣବ ଦାସ ଘରକୁ ଯିବେ କି ନାହିଁ, ସେ ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ସକାଳ, ସକାଳରୁ ପୁଣି ଦିନ ହୋଇଗଲା। ଶେଷରେ କ'ଣ ଭାବିଲେ କେଜାଣି ଅସୀମାଙ୍କୁ କିଛି ନ କହି ସେ ସ୍କୁଟର ଧରି ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟନଗର।

ସତ୍ୟନଗର ମଶାଣି ପାଖ ଗୋଟିଏ ପାନଦୋକାନ ସାମନାରେ ସ୍କୁଟର ଥୋଇ ସେ ସିଗାରେଟ କିଣିଲେ ଓ ପାନଦୋକାନୀ ପିଲାକୁ ପଚାରିଲେ ପ୍ରଣବ ଦାସର ଘର କୋଉଁଠି ବୋଲି। ପାନଦୋକାନୀ ପିଲାଟି ପ୍ରଣବ ଦାସର ନାଁ ଶୁଣି ଉଲ୍ଲସିତ ହେଲାଭଳି ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲା, ଆଜ୍ଞା ଏହି ରାସ୍ତାରେ କିଛିବାଟ ଗଲାପରେ ଗୋଟେ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ ପଡ଼ିବ। ତା'ର ଡ଼ାହାଣକୁ ମୋଡ଼ିଲେ ଯୋଉ ଦି'ମହଲା କୋଠା, ସେଇଟା ପ୍ରଣବ ଭାଇଙ୍କ ଘର।''

ଅଂଶୁମାନ ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲେ। ପିଲାଟି ପୁଣି ବିନା ପ୍ରଶ୍ନରେ କହୁଥିଲା, ''ସାର୍, ତାଙ୍କ ଘର ପାଇବାରେ ଆଦୌ ଅସୁବିଧା ହେବନି। ଦେଖିବେ ସେଠି ବହୁତ କାର୍, ଜିପ୍ ଠିଆ ହୋଇଥିବ।'' ସତକୁ ସତ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଅଂଶୁମାନ ପ୍ରଣବର ଘର ଠଉରେଇ ନେଲେ।

ଦି'ମହଲା କୋଠା। ଧୋବ ଫରଫର। ମୋଜାଇକ୍ ଚଟାଣ। ସାମନାରେ ପୋର୍ଟିକୋ। ସଯତ୍ନ ବର୍ଦ୍ଧିତ ନାନାରଙ୍ଗର ଫୁଲ ଗଛ। ଆଉ ବହୁଲୋକଙ୍କ ସମାଗମ।

ପ୍ରଣବ ଦାସ ସତରେ କି ଭାଗ୍ୟବାନ୍ (!), ଘର ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହିଁ ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲେ ଅଂଶୁମାନ। କାଲି ଏଇ ପ୍ରଣବ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପଢୁଥିଲା। ରବିସାର୍‌ଙ୍କୁ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଅଙ୍କ ଖାତା ଦେଇ ନପାରି ସେ କେତେଥର ଠିଆ ନ ହୋଇଛି ବେଞ୍ଚ ଉପରେ! ଝିଅପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଶ୍ଳୀଳ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଖେଇ

କେତେ ମାଡ ନ ଖାଇଛି ହେଡ୍‌ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ଠାରୁ। ଲତା ଶବ୍ଦ ତୃତୀୟା ବହୁବଚନ କହି ନ ପାରିବାରୁ ଥରେ ପଣ୍ଡିତ ମହାଶୟ ଟୁଲ ଉପରେ ଗଧ ଲେଖି ସ୍କୁଲ ବାରନ୍ଦାରେ ତାକୁ ଏପଟ ସେପଟ ଚଲାଇଥିଲେ। ପାଞ୍ଚ, ଛ'ଥର ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ବି ସେ ମେଟ୍ରିକ୍ ପାଶ କରିପାରି ନଥିଲା। ଅନେକ ଦିନ ତଳେ ଥରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା ବାଲେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନରେ, ଆଉ କହୁଥିଲା, ''ଅଂଶୁମାନ ଆମ ବ୍ୟାଚ୍‌ରେ ତୁ ସବୁଠୁ ଇକିଏଷ୍ଟ। ପି.ଜି.କଲୁଣି। ସବୁ ପରୀକ୍ଷାରେ ତ ଫାଷ୍ଟ ହଉଚୁ। ବଡ଼ ଚାକିରି କରିବୁ। ମୋ ଦେଇ ତ ପାଠ ହେଲାନି। କ'ଣ ଆଉ କରନ୍ତି। ବିଜିନେସ୍‌ଟା ପାଇଁ ଲାଗିଛି।''

ସେଇ ପ୍ରଣବ ଦାସ ଆଜି ରାଜଧାନୀର ବିଗ୍ ବିଜିନେସ୍ ମ୍ୟାନ। 'ଏ' କ୍ଲାସ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର। ଗୋଟିଏ ପେଟ୍ରୋଲ ଟାଙ୍କି, ଦୁଇଟି ଟ୍ରକ, ତିନୋଟି ଡ଼ିଜେଲ କାର୍‌ର ମାଲିକ। ଗଡ଼ରେଜ୍ କଂପାନୀର ହୋଲ୍‌ସେଲ୍ ଡ଼ିଲର। ଉଭା ଯେତେ ପୋତା ସେତେ। ପ୍ରଣବ ଦାସ କେବଳ ଅଜସ୍ର ସଂପତ୍ତିର ମାଲିକ ନୁହେଁ, ପ୍ରବଳ ପ୍ରତିପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ। ଶାସକ ଦଳର ଟାଣୁଆ ଯୁବନେତା। ପାଓ୍ୱାରଫୁଲ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ନିକଟତମ ବ୍ୟକ୍ତି। ସୋସିଏଲ୍ ହାୟାରର୍କିର ବି ବହୁତ ଉଚ୍ଚରେ ସେ!

କିନ୍ତୁ ଏତେ ପାଠ ପଢ଼ି ସେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ? ନିଜ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଫିଙ୍ଗୁଥିଲେ ଅଂଶୁମାନ। ଘର? ଗାଡ଼ି? ବ୍ୟାଙ୍କ ବ୍ୟାଲାନ୍ସ୍? କ'ଣ ଅଛି ତାଙ୍କର? ଅଂଶୁମାନ ହସି ପକେଇଲେ ନିଜ ଅଜାଣତରେ। ମାସ ଶେଷବେଳକୁ ରେଶନ୍ ବନ୍ଦ କରିଦେବେ ବୋଲି ଧମକ ଦେଖାଏ ଭୋଳା ମାରୁଆଡ଼ି। ଅସୀମାଙ୍କ ପାଇଁ ଶାଢୀ କିଣିବାର ତାରିଖ ଘୁଞ୍ଚିଥାଏ। ସ୍କୁଟର ଲୋନ୍ ଶୁଝାହେବା ପାଇଁ ହୁଏତ ଆହୁରି ବର୍ଷଟିଏ ଲାଗିଯିବ। ସାନଭଉଣୀ ମିକି ପାଇଁ ବରଖୋଜା ଚାଲିଛି। ସେଥିରେ ଘର ବା! ଗାଡ଼ି କଥା ଭାବିବାକୁ ଦିବାସ୍ୱପ୍ନ ଛଡ଼ା କ'ଣ ବା କୁହାଯିବ ?

ପୋର୍ଟିକୋ ଉପରେ ସ୍କୁଟର ଥୋଇ ବାରନ୍ଦାକୁ ଉଠିଲେ ଅଂଶୁମାନ। ବାରନ୍ଦାରେ ଦୁଇଟି ଲଂଗ୍‌ବେଞ୍ଚ ଓ କେତୋଟି ଚଉକି- ସବୁ ପୂରା କେତେଜଣ ଟହଲୁଛନ୍ତି ବାରନ୍ଦାରେ, ବୋଧହୁଏ ବସିବାକୁ ସ୍ଥାନ ନପାଇ। ବାରନ୍ଦା ସଂଲଗ୍ନ ରୁମ୍ ଆଗରେ ଝୁଲୁଛି ପ୍ରଣବ ଦାସର ବ୍ରାସ ନେମ୍‌ପ୍ଲେଟ୍। ଅନତିବୟସ୍କ ଚପ୍ରାସିଟି

ଆଦାୟ କରୁଛି ସ୍ଲିପ୍। ଅଂଶୁମାନ ଛୋଟ କାଗଜଟିରେ ନିଜ ନାଁ ଲେଖି ଧରେଇଦେଲେ ଚପ୍ରାସିକୁ ଓ କଣେଇ କଣେଇ ଚାହିଁଲେ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ। ଉଦରଷ୍ଲାନ ପ୍ରୌଢ଼ଦ୍ୱୟ ଯେ ମାରୁଆଡ଼ି ବେପାରୀ, ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ ତାଙ୍କର। ଆପାତତଃ ନିରବରେ ବସିଥିବା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି କେତେଜଣ ହୁଏତ ପ୍ରମୋଶନ ବା ବଦଳି ପାଇଁ ଆଗତ ଅଫିସର୍ ହୋଇପାରନ୍ତି। ଧୋତିପିନ୍ଧା ବୃଦ୍ଧଦ୍ୱୟ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ ଭଳି ମନେହେଲେ ଅଂଶୁମାନଙ୍କୁ। ଆଉ ଯୁବକ କେତେଜଣଙ୍କୁ ବାଣୀବିହାରର ଛାତ୍ରନେତା ବୋଲି ଅନୁମାନ କଲେ ସେ।

ତାଙ୍କୁ କେମିତି ଅଡୁଆ ଅଡୁଆ ଲାଗୁଥାଏ ବାରନ୍ଦାରେ ଠିଆ ହବାକୁ ଯେମିତିକି ସିଏ ଏକା ଅଡ୍ ମ୍ୟାନ୍ ଆଉଟ୍।

ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ମୃଦୁ ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ ବିଛୁରି ହୋଇପଡ଼ିଲା ବାରନ୍ଦାରେ। ଅଂଶୁମାନ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ପ୍ରଥମେ। ଚପ୍ରାସୀ ଚାପା କଣ୍ଠରେ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲା,“ସାର୍, ଚାମ୍ବରକୁ ଆସିଗଲେ।”

କିଛି ସମୟପରେ କଲିଂବେଲ୍ ଶୁଭିଲା। ଚପ୍ରାସି ଭିତରକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଗୋଟେ ଅଣଓଡ଼ିଆ ନାଁ ଘୋଷଣା କଲା। ଉଦରଷ୍ଲାନ ଦ୍ୱୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଚ୍ୟାମ୍ବରକୁ ପଶିବାର ଉପକ୍ରମ କଲେ।

ଅଂଶୁମାନ ଚଞ୍ଚଳ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ହଠାତ୍ କାହିଁକି ଗ୍ରେଭ୍ ଦିଶିଲେ। ପୋର୍ଟିକୋ ପାଖକୁ ଯାଇ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇଲେ ଓ ଭାବିଲେ, ପ୍ରଣବ ଦାସକୁ ଦେଖା ନ କଲେ କ'ଣ ହୁଅନ୍ତାନି ? ଦଶବର୍ଷର ଚାକିରି ଭିତରେ ସେ ତ କା'ର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି। ସାମାନ୍ୟ ବଦଳିଟିଏ ପାଇଁ ସେ କ'ଣ ନଇଁଯିବେ? ପୁଣି ପ୍ରଣବ ଦାସ ଆଗରେ? ନା...ଅସମ୍ଭବ- ନିଜ ମନକୁ ଯେମିତି ଦୃଢ଼ କରୁଥିଲେ ଅଂଶୁମାନ। ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପିଙ୍କୁ ଓ ପିଙ୍କିର ଭବିଷ୍ୟତ, ଅସୀମାଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ଚିନ୍ତା କଲାବେଳକୁ ସେ କାହିଁକି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ। ପୁଣି ନିଜକୁ ବୁଝାଉଥିଲେ, ପ୍ରଣବ ଦାସ ଯାହାହେଲେ ବି କ୍ଲାସମେଟ୍ ତ ? ଚାରିବର୍ଷ ସିଏ ସାଙ୍ଗରେ ପାଠ ପଢ଼ିଛି, ତାଙ୍କୁ ଏଇ ସାମାନ୍ୟ ଅନୁରୋଧଟେ କଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ?

ନିଜ ନାଁ ଶୁଣି ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଅଂଶୁମାନ। ଚପ୍ରାସିର ସ୍ୱର।

ଅଂଶୁମାନ ଜାଣିଲେ ଏଥର ଚ୍ୟାମ୍ବର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ପାଳି ତାଙ୍କର।

ଅଧାଜଳା ସିଗାରେଟଟି ଫିଙ୍ଗି ସେ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲେ ବାରନ୍ଦା ଉପରକୁ ଉଠିବା ପାଇଁ। କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେମିତି ପାଦ ଦି'ଟା ଉଠାଇବା ପାଇଁ ବି ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ନାହିଁ। ଗୋଟେ ତୀବ୍ର ଅସହାୟତାରେ ଛଟ୍‌ପଟ୍ ହୋଇଗଲେ ସେ। ନାହିଁ ନଥିବା ଝଡ଼ଟିଏ ବହିଗଲା ଅବା ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ। ଫାଟିଗଲା ଯେମିତି ପୃଥିବୀର ମୂର୍ଦ୍ଧନା, ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା ଆକାଶର ଜଟାବେକା!

"ଆରେ...ଆରେ ଏ ମୋର କ'ଣ ହେଲା? ମୁଁ କ'ଣ ପଙ୍ଗୁ ହୋଇଗଲି? ମୋତେ କ'ଣ ପକ୍ଷାଘାତ ହୋଇଗଲା(?)", ଅତ୍ୟୁଚ୍ଚ କଣ୍ଠରେ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ଅଂଶୁମାନ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଟିକୁ କିଏ ଯେମିତି ସିଲେଇ କରି ଦେଇଥିଲା ଏକ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ିରେ।

□ □ □

।। ମହାଶୂନ୍ୟରେ ଗୋଟେ ଘରର ନକ୍ସା ।।

ଟେବୁଲ ଭର୍ତ୍ତି ଫାଇଲ, ଫାଇଲ ଭର୍ତ୍ତି ଆଇନ୍। ଆଇନ୍‌ର ଆଇନାକୁ ଘଷିମାଜି ଚିକ୍‌ଚିକ୍ କରିବା ପାଇଁ ଟିପ୍‌ପଣୀ ପରେ ଟିପ୍‌ପଣୀ, କୋଉଠି ପୃଷ୍ଠା ପୃଷ୍ଠା ବ୍ୟାପୀ ତ କୋଉଠି ଭାରି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଯେମିତି, 'ଯଥା ପ୍ରସ୍ତାବ'। ଏହି ନିରର୍ଥକ ଟୀକ୍‌କା ଟିପ୍‌ପଣୀର ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଅର୍ଗଳି ଭିତରେ ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଥିବା ବେଳେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କର ମନେ ପଡ଼େ କବିତା କଥା। ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଝଲସି ଉଠେ କାଚକେନ୍ଦୁ ଜଳ ଭରା ପୋଖରୀ ପରି କାଗଜର ଫର୍ଦ୍ଦଟିଏ, ଯୋଉଠି ଯୁଗପତ୍ ଫୁଟି ଉଠେ ଶବ୍ଦର ଶତଦଳ।

ଏହି ପଦ୍ମମୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହିଁ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲେସି ହୋଇଯାଏ ପଦ୍ମାନନାଟିଏ! ଷୋଡ଼ଶୀ ମୁହଁଟିଏ! ଆଃ .... ପ୍ରାଚୀର ସେ ମୁହଁ କେଡ଼େ ପ୍ରାଚୀନ ସତେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କ ପାଇଁ। ସେ ଶିହରିତ ହୁଅନ୍ତି। ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଗୋଟେ ଥମ୍ ଥମ୍ ଆକାଶର ଔଦାସିନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରେ। ପ୍ରାଚୀର ସେ ତାଳତମାଳ କେଶରେ ପକ୍ୱତାର ମୃଦୁ ସ୍ପର୍ଶ, ତା'ର ଉର୍ମି ଚଞ୍ଚଳ ଆଖିରେ ଶିଥିଳତାର ଆସ୍ତରଣ। ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ମନେ ମନେ ହସନ୍ତି। ତାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ଚାଳିଶା ଧରିଲାଣି, ପ୍ରାଚୀ ବା କିପରି ଅବକ୍ଷୟରୁ ବର୍ତ୍ତି ପାରନ୍ତା?

ଏଇ ବୟସ ବି ପ୍ରାଚୀ ମୁହୁର୍ମୁହୁ ମନେ ପଡୁଛି। ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାଚୀର ବୟସ୍କ ରୂପକଥା କେବେ ବି ଭାବୁ ନ ଥିଲେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ, ତା' ସହ ଏହି ମାସକ ତଳେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସାକ୍ଷାତ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।

ପ୍ରାଚୀ ସହ ସାକ୍ଷାତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପରେ, ଅକସ୍ମାତ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ। ପୁଣି ଏଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ। ଉତଳା ପବନର ଦୁକୂଳରେ ଫିଟି ହେଉଥିଲା ସେ ଦିନ ଗୋଧୂଳିର ରକ୍ତ ଛିଟା। ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଭ ଆକାଶକୁ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ବିଜୁଳିବତୀର ଫଉଜମାନଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ବୋଧେ ଥାଏ ସାମାନ୍ୟ ବିଳମ୍ବ। ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କ ସ୍କୁଟରକୁ ଆବୋରି ଠିଆ ହେଲା ହଂସଧବଳ କାର୍‌ଟାଏ। କାର୍‌ର ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ଯୋଉ ସୌମ୍ୟଦର୍ଶନ ମହିଳା ବାହାରି ଆସିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ କିପରି ବା ବିସ୍ମୟବିମୂଢ଼ ହୋଇ ନଥା'ନ୍ତେ? ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପରେ ନିଜର ଏଇ ପ୍ରଗଳ୍ଭା ପ୍ରେମିକା ସହ ଯେ ସାକ୍ଷାତ ହେବ, ଏ କଥା କ'ଣ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ଭୁଲରେ ବି ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ?

ସାକ୍ଷାତ ମାତ୍ରକେ ପ୍ରାଚୀ ପୁଣି ପ୍ରଗଳ୍ଭା ହୋଇଗଲା କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସାହିତ୍ୟ ପଢୁଥିବା ସେଇ ବିଦଗ୍ଧା ଛାତ୍ରୀଟି ପରି। ରାଜଧାନୀର ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଉଦ୍ୟୋଗପତିଙ୍କର ଯେ ସେ ସହଧର୍ମିଣୀ, ଏ କଥା ବୋଧେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ପାଶୋରି ଦେଲା ପ୍ରାଚୀ। ସେହି କାବ୍ୟମୟ ଭାଷା, ସେଇ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଉଚ୍ଚାରଣ, ସେଇ ପ୍ରଗଲ୍‌ଭତା। ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ବି ଭୁଲିଗଲେ ଯେ, ପ୍ଲସ୍ ଟୁ ଶେଷବର୍ଷରେ ଅଧ୍ୟୟନରତା, ହୁଏତ କାହାକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ଗୋଟେ ସ୍ୱପ୍ନାତୁରା କନ୍ୟାର ସେ ପିତା ବୋଲି।

ସେଦିନ କହୁଥିଲା ପ୍ରାଚୀ, ସେ ଏବେ ବି ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କର କବିତା ପଢ଼େ। ବିମୁଗ୍ଧା ହୁଏ କବିତାର ବିନ୍ୟାସରେ। ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଫ୍ୟାକ୍ଟ୍ରି, ବିଜିନେସ୍, ବ୍ୟାଙ୍କବାଲାନ୍ସ - ସେ ସବୁର ସେ ଧାର ଧାରେ ନାହିଁ। ନା ସେ ରାଜଧାନୀର ମହିଳାମାନଙ୍କର ନେତ୍ରୀ ହବାକୁ ଆଗଭର ହୋଇଛି, ନା କେବେ କ୍ଲବ ବା ପାର୍ଟିର ପାଖ ପଶିଛି। ଏବେ ବି ସେ ତୁଟାଇ ପାରିନି ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତର ମୋହ। ପୁଣି ନିଜ ପୁଅକୁ ମିଷ୍ଟର ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପ୍ରତିବାଦ ସତ୍ତ୍ୱେ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପଢ଼ିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟ ପଢ଼ଉଛି। ଉଦ୍ୟୋଗପତି ନହୋଇ କବି ହବାପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଦଉଛି।

ଆଉ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ନିଜେ ବି ତ ସେମିତି ଆଜିଯାକେ - ବସ୍ତୁବାଦୀ ଜଞ୍ଜାଳଠୁ ଅନେକ ଦୂରରେ। ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଉଚ୍ଚପାହ୍ୟା ଅଫିସର ହବା ଅନେକ ଦିନ ହେଲାଣି ଅଥଚ ଜାଗା ଟାଖଣ୍ଡେ କିଣା ହେଇନି। ପତ୍ନୀଙ୍କ

ସହ ଏଥିଲାଗି ମନୋମାଳିନ୍ୟ। ରାମବାବୁଙ୍କର ପ୍ଲଟ୍ ପରେ ପ୍ଲଟ୍ ତ ଶ୍ୟାମବାବୁଙ୍କର କୋଠା ଉପରେ କୋଠା। ତାଙ୍କର ପରିସର କିନ୍ତୁ ଅଫିସ ଆଉ କ୍ୱାର୍ଟରସ୍, ଫାଇଲ ଉପରେ କଲମଗାର ତ କାଗଜ ଉପରେ ସ୍ୱପ୍ନବାନ୍ତି। କବିତାରେ ଜୀବନ, ଜୀବନରେ କବିତା।

ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରାଚୀ ସହ ଦେଖାହେବା ପରେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଧରି ଚାପି ହୋଇ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଅବଶୋଷର ଭାର କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇଗଲା ଯେମିତି! ସେ ଭାବୁଥିଲେ, ପ୍ରାଚୀର ରୁଣୁଝୁଣୁ ପାଉଁଜରେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ଘର ମୁଖରିତ ନହେଲା ନାହିଁ, ତା' ନିଃଶ୍ୱାସର ସିଗ୍ଧ ମଳୟରେ ଗୋଟେ ଧୂସର ପୃଥିବୀ ପଲ୍ଲବିତ ନହେଲା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତା'ପରି ଗୋଟେ ନିବିଡ଼ ଆକାଶର ଉଦାର ବିସ୍ତୃତି ଭିତରେ କବିଟିଏ ବିହଙ୍ଗମ ହୋଇ ଡେଣା ଝାଡ଼ି ଉଡ଼ି ପାରିଲା ତ! ଏତେ ଦୂରରେ ଥାଇ ପ୍ରାଚୀ ଆହା କେତେ ନିକଟରେ ସତେ! ସେ ପଦ୍ମୀ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ, ନିକଟରେ ଥାଇ ବି ଦୂରେଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତା ସିନା। ତୈଳ ତଣ୍ଡୁଳ ସଂସାରର ଗତାନୁଗତିକତା ଭିତରେ ହୁଏତ ସ୍ୱପ୍ନମାନେ ହୋଇଥା'ନ୍ତେ କ୍ଷତାକ୍ତ, କବିତା ହୋଇଥା'ନ୍ତା ଅପାଙ୍‌କ୍ତେୟ।

ପ୍ରାଚୀ କିନ୍ତୁ ଆଙ୍କି ଦେଇଛି ମହାଶୂନ୍ୟରେ କମନୀୟ ଗୋଟେ ଘରର ନକ୍ସା। ଯୋଉଠି ପ୍ରାପ୍ତି ନାହିଁ, ଅପ୍ରାପ୍ତି ନାହିଁ, ସଂସାର ନାହିଁ କି ବୈରାଗ୍ୟ ନାହିଁ। ଅଛି ଖାଲି ଜୀବନ, ଜୀବନମୟ ଜୀବନ।

ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫାଇଲ୍‌ର ପାହାଡ଼କୁ ଭାଙ୍ଗି ଚୁରମାର କରିଦେଲେ ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ। ସେ ବୋଧେ ମହାଶୂନ୍ୟର ସେହି ସ୍ୱପ୍ନମୟ ବଖରାକୁ ଆରୋହଣ କରୁଥିଲେ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ।

□ □ □

॥ ମାଲ୍ୟବଂତର ମହାରାଜା ॥

ମାଲ୍ୟବନ୍ତର ମହାରାଜାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ପରିକ୍ରମଣର ଶୁଭଲଗ୍ନ ଯେତିକି ସନ୍ନିକଟ ହେଉଥାଏ, ତାଙ୍କ ଯାତ୍ରାନୁଗାମୀ ପାରିଷଦବର୍ଗଙ୍କର ତତ୍ପରତା ସେତିକି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥାଏ ।

ରାଜପ୍ରାସାଦର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରମ୍ଭାବୃକ୍ଷ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭର ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ । ସାରଥୀ ବିମଣ୍ଡିତ ସୁସଜ୍ଜିତ ସ୍ୟନ୍ଦନ ଯେମିତି ମହାରାଜଙ୍କ ସ୍ପର୍ଶାନୁଭବ ପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷମାଣ । ଅଶ୍ୱଶାଳାର ଅଗଣିତ ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସୁନିର୍ବାଚିତ ପରାକ୍ରମୀ ଅଶ୍ୱଦ୍ୱୟ ଅବା ଲଗ୍ନ ପାଇଁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ !

ସେଦିନ ପ୍ରାତଃ-ଦରବାରରେ, ମହାରାଜଙ୍କ ପରିକ୍ରମଣ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଅନୁଧାବ୍ୟ ସଇନ୍ୟସାମନ୍ତଙ୍କ ପରାକ୍ରମ ସମ୍ପର୍କରେ ମହାରାଜାଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଉଥା'ନ୍ତି ସୁଦକ୍ଷ ସେନାପତି । ମହାରାଜ କେଉଁ କେଉଁ ପଥ ଦେଇ ରାଜ୍ୟ ପରିକ୍ରମା କରିବେ, କେଉଁ କେଉଁ ନଗ୍ରରେ ରାତ୍ରିଯାପନ କରିବେ ଏବଂ ମଣିମାଙ୍କ ମଣୋହି ପାଇଁ କେଉଁ କେଉଁ ସୁଖାଦ୍ୟର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯିବ, ସେ ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଥା'ନ୍ତି ଅଭିଜ୍ଞ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ । ଏତଦ୍ ସମୟରେ ଦରବାର ମଧ୍ୟକୁ ଗୁପ୍ତଚରର ଆକସ୍ମିକ ଆଗମନ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଲା ବିସ୍ମୟବିମୂଢ଼ । ଗୁପ୍ତଚର ଛାମୁଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ଗୁପ୍ତତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଆଦିଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା ।

ଗୁପ୍ତଚରର ଅଭିପ୍ରାୟ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ମହାରାଜଙ୍କୁ କହନ୍ତେ, ମହାରାଜ

ଆଦେଶ ଦେଲେ ଗୁପ୍ତଚରକୁ ନିର୍ଭୟରେ ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତତଥ୍ୟ ଅବିଳମ୍ବେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ।

“ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟରେ ଯୁବମେଳି ସମୁଦ୍ରର ଉତ୍ତାଳ ଲହରୀ ପରି ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି ମହାରାଜ”, ଗୁପ୍ତଚର ସ୍ପନ୍ଦିତ କଣ୍ଠରେ ପ୍ରକାଶ କଲା। “ମହାରାଜାଙ୍କ ପରିକ୍ରମଣ ସମୟରେ ସବୁ ନଗରର ଯୁବକମାନେ ମହାରାଜାଙ୍କ ସମ୍ମାନାର୍ଥେ ନିର୍ମିତ ସୁରମ୍ୟ ତୋରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମରତ। ଯୁବକମାନେ କର୍ମରହିତ ଓ ପ୍ରଜାକୂଳ ନିରନ୍ନରେ କାଳାତିପାତ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମହାରାଜାଙ୍କର ଆଡ଼ମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବ୍ୟୟବହୁଳ ରାଜ୍ୟ ପରିକ୍ରମଣ ଅପରିଣାମଦର୍ଶିତା ନୁହେଁ କି (?) ବୋଲି ସେମାନେ ମହାରାଜଙ୍କ ରଥ ଅଟକାଇ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ସଙ୍କଳ୍ପବଦ୍ଧ। କେତେଜଣ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଯୁବକ ମହାରାଜାଙ୍କ ରଥ ଉପରକୁ ପ୍ରସ୍ତର ଖଣ୍ଡ ବା ଛିନ୍ନ ପାଣ୍ଡୋଇମାନ ନିକ୍ଷେପ କରିବାର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଏଡ଼େଇ ଦିଆ ଯାଇ ନ ପାରେ ....।” ଗୁପ୍ତଚରର କଣ୍ଠସ୍ୱର କ୍ରମଶଃ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଅନୁନାଶିକ ହୋଇଗଲା।

ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ପାରିଷଦବର୍ଗ, ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହେଲେ ମହାରାଜ। କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ସେନାପତି ସାନୁନୟ ଜଣାଇଲେ, “ଛାମୁ ମୋତେ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ, ଦିବସଦ୍ୱୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟର ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି କାରାଗାର ମଧ୍ୟକୁ ନିକ୍ଷେପ କରିବି।”

ସୁଚତୁର ମହାମନ୍ତ୍ରୀ କିନ୍ତୁ ସ୍ମିତ ହସି କହିଲେ - “ଚିନ୍ତା ଲାଘବ କରନ୍ତୁ ମଣିମା, ଏ ଯୁବମେଳିକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବାର ସୁଚିନ୍ତିତ ଉପାୟ ମୁଁ ଅଚିରେ ଆବିଷ୍କାର କରୁଚି। ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ସମୟୋଚିତ ପଦକ୍ଷେପ ହେବ ନାହିଁ ମହାରାଜ, ତଦ୍ୱାରା ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ ଘୃତ ସଂଯୋଗ କଲାପରି ପରିଣତି ହୁଏତ ଅଧିକ ଭୟାବହ ହୋଇପାରେ।”

ମହାରାଜ ମହାମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେ। ସେଦିନର ଦରବାର ସାଙ୍ଗହେଲା।

ସପ୍ତାହାନ୍ତେ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଛାମୁରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଯେ ରାଜ୍ୟର ଦକ୍ଷିଣ-ପଶ୍ଚିମ ଉପାନ୍ତ ନଗରର ଜନୈକା ମାଲ୍ୟାଣୀ ବୃଦ୍ଧୀ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ

ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ଯୁବକଙ୍କୁ ମେଷ ଶାବକରେ ପରିଣତ କରି ଯୁବମେଳିର ଅବସାନ ଆଣିବ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉଛି ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ଏକ ଲକ୍ଷ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୁଦ୍ରା ଅଗ୍ରିମ ଚାହୁଁଛି।

ମହାମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଏତାଦୃଶ ଉକ୍ତି ଶୁଣି ମହାରାଜ ମନେ ମନେ ହସିଲେ। ତାଙ୍କୁ ବୋଧେ ଅଥୟ କଲା ଶୈଶବର ଏକ ଝାପ୍‌ସା ଅଥଚ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ମୃତି। କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ଦିନରେ ମେଣ୍ଢା ଓ ରାତିରେ ଭେଣ୍ଡା କରି ପାରୁଥିବା ଅଦ୍ଭୁତ ମାଲ୍ୟାଣୀ ବୁଢ଼ୀ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ ଗଳ୍ପ ଏକାଧିକବାର ଶୁଣିଛନ୍ତି ସେ, ତାଙ୍କର ସ୍ନେହମୟୀ ପିତାମହୀଙ୍କଠାରୁ। ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ସେହି ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ କାହାଣୀର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁନାହାନ୍ତି ତ (?), ମହାରାଜ ସମ୍ଭବତଃ ନିଜ ଉପରକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଫିଙ୍ଗୁଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମହାରାଜାଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ କାଳରୁ କର୍ମରତ ଏହି ବୃଦ୍ଧ ଅମାତ୍ୟଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରଣାକୁ ସେ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତେ ବା କିପରି? କିୟଦ୍‌କାଳ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ରହି ଅବଶେଷରେ ମହାରାଜ ମହାମାତ୍ୟଙ୍କ ଉକ୍ତିରେ ସହମତି ପ୍ରକାଶ କଲେ।

ଏକ ମାସ ଅତିବାହିତ ହେଲା। ଶିଥିଳ ହେଲା ଶେଷ ଶୀତ। ମାଲ୍ୟବଂତ ପାର୍ବତ୍ୟ ଉପତ୍ୟକାର ବୃକ୍ଷରାଜି ଓ କିଶଳୟମାନେ ହେଲେ ପୁନଃ ପଲ୍ଲବିତ।

ଗୁପ୍ତଚର ସମ୍ବାଦ ଦେଲା ଶ୍ରୀଛାମୁରେ, ଯୁବମେଳି ସ୍ତିମିତ। ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ଜଣାଇଲେ, ପରିକ୍ରମଣର ସମସ୍ତ ଆୟୋଜନ ସମାପ୍ତ। ସେନାପତି ପ୍ରକାଶ କଲେ ଅନୁଗାମୀ ସଶସ୍ତ୍ର ବାହିନୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ।

ରାଜ୍ୟ ପରିକ୍ରମଣରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ମହାରାଜ।

ରାଜ୍ୟର ସର୍ବତ୍ର ସୁସଜ୍ଜିତ ତୋରଣ ଏବଂ ଅଭ୍ୟର୍ଥନାର ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି ମହାରାଜଙ୍କୁ କଲା ଆନନ୍ଦାଭିଭୂତ। ନଗ୍ରମାନଙ୍କରେ ବିପୁଳ ଜନ ସମାଗମ ଦେଖ୍ ପ୍ରୀତ ହେଲେ ମହାରାଜ। ବିଶେଷତଃ ଯୁବକମାନଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ନିଜର ଜୟ ଜୟକାର ଶୁଣି ସେ ହେଲେ ପୁଲକ ଜର୍ଜରିତ।

ମହାରାଜାଙ୍କ ଅଭିଳାଷ କ୍ରମେ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପରିକ୍ରମଣର ଅବଧିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଗଲା। ରାଜ୍ୟର ପୁରପଲ୍ଲୀରେ ବିଜେ ହେଲେ ରଥାରୂଢ଼ ମହାରାଜ।

ଏକ ପକ୍ଷ ବ୍ୟାପୀ ପରିକ୍ରମଣର ପର୍ବ ସମାପ୍ତ କରି ମହାରାଜ ବାହୁଡ଼ିବା ହେଲେ ରାଜଧାନୀକୁ।

ମହାରାଜାଙ୍କ ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା ଯଥାରୀତି ଅବଶ୍ୟ ପାଳିତ ହେଲା ରାଜଧାନୀର ଦିଗ୍‌ବିଦିଗେ।

ତଦନ୍ତେ ମହାରାଜ, ଯୁବମେଳି ପ୍ରତିହତକାରିଣୀ ମହୀୟସୀ ମାଲ୍ୟାଣୀକୁ ଦେଖିବାର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକଟ କଲେ। ତଦନୁରୂପ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ମାଲ୍ୟାଣୀକୁ ଦିବସଦ୍ୱୟ ଅନ୍ତେ ଶ୍ରୀଛାମୁରେ ଉଭା କରାଇଲେ।

ମହାରାଜ ଯୁବମେଳି ଆରୋଗ୍ୟର ନିଦାନ ପୁଚ୍ଛା କରିବାରୁ କୃତାଞ୍ଜଳି ପୁଟେ ମାଲ୍ୟାଣୀ କହିଲା - ''ମହାଭାଗ! ଉତ୍‌ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ସନ୍ମାର୍ଗକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରତି ନଗ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଛି ଏକାଧିକ ଯୁବ କେନ୍ଦ୍ର। ଏହି କେନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କରେ ଦିବସବ୍ୟାପୀ ଦ୍ୟୁତକ୍ରୀଡ଼ା ଏବଂ ରାତ୍ରିରେ ଦାକ୍ଷିଣାତ୍ୟରୁ ଆନୀତା ପ୍ରଭିନ୍ନ ଯୌବନା ଲଳନାମାନଙ୍କର ନୃତ୍ୟ ସାଙ୍ଗକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସୋମରସର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇଛି। ତେଣୁ ସମଗ୍ର ମାଲ୍ୟବଂତର ଯୁବକମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଏହି ନର୍ତ୍ତକୀମାନଙ୍କ ପୀନ ଉରଜ, କୃଶ କଟୀ ଏବଂ ଦୋଳାୟିତ ଗୁରୁନିତମ୍ବରେ ଆବଦ୍ଧ। ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମୟ ଦ୍ୟୁତକ୍ରୀଡ଼ାର ଆବର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତବ୍ଧ ଓ ସେମାନଙ୍କର କ୍ରାନ୍ତି ଚେତନା ସୋମରସର ମାଦକତାରେ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ...''।

ମାଲ୍ୟାଣୀର କଥା ନ ସରୁଣୁ ପୁଲକାତିଶଯ୍ୟରେ ଉତୁରି ପଡ଼ିଲେ ମହାରାଜ ଓ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଝରି ପଡ଼ିଲା ଅବାରିତ ହସର ଖରାମିଶା ବର୍ଷା।

□ □ □

॥ ପାଠିକା ॥

ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ଗୋଲେଇ ଛକରେ ଓହ୍ଲେଇଲା ବେଳକୁ ଅପରାହ୍ନର ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଭିଜାଭିଜା ଲାଗୁଥିବ ବାଲେଶ୍ୱର। ସାମାନ୍ୟ ଭିଡ଼ିମୋଡ଼ି ହୋଇ ସୁଦୀର୍ଘ ବସ୍ ଜର୍ଣ୍ଣିର କ୍ଳାନ୍ତି ମେଣ୍ଟାଉ ମେଣ୍ଟାଉ ସେ ଗୋଟେ ରିକ୍ସା ପାଖରେ ଅଟକି ଯାଇଥିବ ଓ ତାକୁ ଗୋପାଳଗାଁରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦବା ପାଇଁ ରିକ୍ସାବାଲାଟିକି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବ।

ବାଲେଶ୍ୱର ଗୋପାଳଗାଁ ବିଷୟରେ ହୃଦୟରଞ୍ଜନର ଆଗରୁ କୌଣସି ଧାରଣା ନ ଥିବାରୁ, ରିକ୍ସା ଯୋଉ ଜାଗାରେ ରହିବ ସେଇଠି ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ିବ ଓ ରିକ୍ସାବାଲାକୁ ଦୁଇଟଙ୍କା ବଢ଼େଇ ଦେବ। ଗୋଟେ ନୂଆ ଜାଗାରେ, ପୁଣି ଗୋଟେ ଝିଅର ଘର ଖୋଜିବା - କେମିତି ଅଡୁଆ ଅଡୁଆ ଲାଗୁଥିବ ହୃଦୟରଞ୍ଜନକୁ। ସେ ଗୋଟେ କଲଭର୍ଟ ଉପରେ ବସି କାହାକୁ କଣ ପଚାରିବ ନ ପଚାରିବ, ଏମିତି ଭାବୁଥିବା ବେଳେ ସେଇ ବାଟଦେଇ ସ୍କୁଲ ପିଲାଟିଏ ଯାଉଥିବାର ଦେଖି, ତାକୁ ଡ଼ାକିବ ଓ ଗୋପାଳଗାଁରେ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବିଶ୍ୱାଳର ଘର କେଉଁଠି, ସେ ଜାଣେକି ବୋଲି ପଚାରିବ। ପିଲାଟି ହଁ କି ନାଁ କିଛି ନ କହି ପଳେଇ ଯିବ। ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ପିଲାଟି ଉପରେ ଭୀଷଣ ରାଗିଯିବ ଓ ପିଲାଟି ପଢୁଥିବା ସ୍କୁଲରେ ସେ ମାଷ୍ଟର ହୋଇଥିଲେ ତା' ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଖୋଲି ପଚାଶ ବେତ ପିଟିଥାନ୍ତା ବୋଲି ମନେ ମନେ ଭାବିବ।

ତା'ପରେ ସେଇବାଟେ ଗୋଟେ ଆଇସ୍କ୍ରିମ ବାଲା ଯାଉଥିବାର ଦେଖି

ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ତାକୁ ହାତ ଠାରିବ ଅଥଚ ଆଇସକ୍ରିମ୍ ବାଲାଟି ସାଇକେଲରୁ ନ ଓହ୍ଲାଇ, ତା'ର ଆଇସ୍କ୍ରିମ ସରିଗଲାଣି ବୋଲି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଚାଲିଯିବ। ହୃଦୟରଞ୍ଜନକୁ ଗାଲରେ ଚାପୋଡ଼ ବାଜିଲା ପରି ଲାଗିବ। ସେ ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ଓ କବି ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଳେ ତାକୁ ସ୍କୁଲ ପିଲାଟେ ବା ଆଇସ୍କ୍ରିମ୍ ବାଲାଟେ ଖାତିର ନ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣା ବୋଲି ସେ ଭାବିବ ଓ ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ପକେଟ୍‌ରେ ହାତ ପୂରେଇ ସିଗାରେଟ୍‌ଟିଏ ବାହାର କରିବ ଓ ତହିଁରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ତୃପ୍ତିରେ ସେବନ କରିବ।

ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ବ୍ୟାଟ୍ ଧରି ଯାଉଥିବାର ଦେଖି ସେମାନଙ୍କୁ ଗୀତାଞ୍ଜଳିର ଠିକଣା ପଚାରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିଲା ବେଳେ, କାଳେ ସେମାନେ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ତା'ର କ'ଣ ହେବ ବୋଲି ଓଲଟି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ, ତେଣୁ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ସେମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଖିଲା ପରି ବ୍ୟବହାର କରିବ।

ପ୍ରକୃତରେ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ତା'ର କ'ଣ ହବ (?) ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ନିଜକୁ ପଚାରି ସେ ହଡ଼୍‌ବଡ଼େଇ ଯିବ। ତା'ଛଡ଼ା' ଗୀତାଞ୍ଜଳିର ଘର ଲୋକେ ଏମିତିକା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ, ସେ କି ଉତ୍ତର ଦେବ ଭାବୁ ଭାବୁ, ତା' ସାରା ଦେହଟା ଝାଳେଇ ଯିବ। କଲଭର୍ଟ ଉପରୁ ଉଠି ସେ ଆଗକୁ ଚାଲିବ ଓ ସାମ୍ନା ଆଡୁ କେତେଜଣ ଝିଅ ଆସୁଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବ। ସେ ଝିଅମାନଙ୍କର ନିକଟତର ହୋଇ ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଙ୍ଗ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଢାଳିବ ଅଥଚ ଝିଅମାନେ ବିନା ସଙ୍କୋଚରେ ଚାଲିଯାଉଥିବେ। ଝିଅମାନେ ଚାଲିଗଲା ପରେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବିଷୟରେ ପଚାରିଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତା ବୋଲି ଭାବିବ ଓ କାହିଁକି ନ ପଚାରିଲା, ସେଥିଲାଗି ନିଜ ଉପରେ ରାଗିବ।

ଅଗତ୍ୟା ଷ୍ଟ୍ରିଟଲାଇଟ୍‌ମାନେ ଜଳିଉଠି ଗଳିଟିରୁ ଅନ୍ଧାର ଚୋରେଇ ନେବେ। ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ସାମାନ୍ୟ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇପଡ଼ିବ। ଗୀତାଞ୍ଜଳିକୁ ସେ ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିବାରୁ ଏବଂ ତା' ଠିକଣା ଗୋପାଳଗାଁ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଜାଣି ନ ଥିବାରୁ ତଥା ବାଲେଶ୍ୱରର ଲୋକମାନେ ସେତେଟା କୋ-ଅପରେଟିଭ୍ ଜଣାପଡୁ ନ ଥିବାରୁ, ସେ ରାତିରେ ଗୀତାଞ୍ଜଳିକୁ ଖୋଜି ପାଇବା ଉତ୍ତରମେରୁ ଆବିଷ୍କାର ପରି କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର ବୋଲି ଆଶଂକା କରିବ।

ବାଲେଶ୍ୱର ନ ଆସି ଏହି ସମୟରେ ପୁରୀ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ବୁଲି ବୁଲି ଶ୍ୱେତାଙ୍ଗିନୀମାନଙ୍କ ସମୁଦ୍ର ସ୍ନାନର ନଗ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଥିଲେ କେମିତି ହୋଇଥା'ନ୍ତା, ଭାବି ଆଗକୁ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଗୋଟେ ଘରେ ଝିଅଟିଏ ପଢୁଥିବାର ଦେଖି, ସିଏ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ହୋଇପାରେ ବୋଲି ମନେକରି ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇବ। ଏଇ ଝିଅଟି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ହୋଇଥିବ ବା ଏଇପରି ଝିଅଟେ ହୋଇଥିବ ପ୍ଲସ୍ ଟୁ ସେକେଣ୍ଡ ଇୟର ବା ପ୍ଲସ୍ ଥ୍ରି ଫାଷ୍ଟ ଇୟର ପଢ଼ିଲା ପରି ବୟସର। ଝିଅଟି ଅବଶ୍ୟ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଲାଗୁଥିବ ତାକୁ। ଗୀତାଞ୍ଜଳି ତ ଭାରି ରୋମାଣ୍ଟିକ୍, ଯାହା ତା' ଚିଠିରୁ ଜଣା ପଡ଼େ- ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ସେ ଆସି ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିବ ଓ ଯନ୍ତ୍ରପରି କଲିଂ ବେଲ ଉପରେ ହାତ ପକେଇଥିବ। ପଢ଼ା ଛାଡ଼ି ଝିଅଟି ବାହାରି ଆସିବ ଓ ଡ୍ୟାଡ଼ି ଘରେ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି କହି ଫେରି ଯାଉଥିବା ବେଳେ ହୃଦୟରଞ୍ଜନ, ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବିଶ୍ୱାଳର ଘର କେଉଁଠି ବୋଲି ପଚାରିବ। ଝିଅଟି ଟିକିଏ ଚିନ୍ତାକରି, ଏଇ ସିଧାରେ ଗଲେ ଯୋଉଠି ପାଣି ଟେପ୍‌ଟାଏ ଥିବ, ତା'ର ଡାହାଣ ଘରଟା ତାଙ୍କର ବୋଲି କହିବ। ଗୀତାଞ୍ଜଳି ଘରର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଯାଇଥିବାରୁ ୟୁରେକା ୟୁରେକା ବୋଲି ନିଜ ଭିତରେ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ ସେ ଫେରି ଆସିବ ଓ ରାସ୍ତାରେ ପହଞ୍ଚି, ଝିଅଟିକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ମଣି ଆଗକୁ ଚାଲିବ।

ଆଚ୍ଛା, ଗୀତାଞ୍ଜଳି ଏଇ ସମୟରେ କ'ଣ କରୁଥିବ? ବୋଧେ ତା' ପଢ଼ାଘରେ ବସି ଚିତ୍ର ଆଙ୍କୁଥିବ ବା ମୋଟା ଅନର୍ସ ବହି ଉପରେ ମୁହଁ ଗୁଂଜିଥିବ। ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପିଙ୍କ କଳରର ସେଲଓ୍ୱାର ପଞ୍ଜାବୀ ବା ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଥିବ। ତାକୁ ବୋଧେ ସେଲଓ୍ୱାର ପଞ୍ଜାବୀ ଅପେକ୍ଷା ଶାଢ଼ୀ ଅଧିକ ମାନୁଥିବ ଯଦିଓ ନୂଆକରି ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଥିବା ହେତୁ ସେ ଛନ୍ଦି ପଡୁଥିବ। ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାଳ ମୁକୁଳା କରିଥିବ ଏବଂ ନେଲପଲିସ୍ ମଖା ବର୍ଦ୍ଧିତ ନଖଗୁଡ଼ିକ ତା' ଗୋରା ଆଙ୍ଗୁଳିକୁ ବେଶ୍ ମାନୁଥିବ। ସେ ହୁଏତ ମୁହଁରେ ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରସାଧନ ବୋଳି ହୋଇଥିବ ଏବଂ କଥା କହିଲା ବେଳେ ତା'ର ଡାଳିମ୍ବପରି ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଥିବେ। ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ପାଣି ଟେପ୍ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିବ ଓ ଡାହାଣ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଢ଼ାଙ୍କି ସେଇଠି ଠିଆହୋଇ ଯାଇଥିବ। ସେଇ ଘରଟି

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

ଯେକୌଣସି ଘର ପରି ନିହାତି ମାମୁଲି ହୋଇଥିଲେ ବି ହୃଦୟରଂଜନକୁ କେମିତି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଲାଗୁଥିବ।

ସେ ପକେଟ୍‌ରୁ ରୁମାଲ ବାହାର କରି ମୁହଁ ପୋଛି ହୋଇଥିବ ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ମାରି ବାଳ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନା ପରୀକ୍ଷା କରିନେବା ପରେ ସେଇ ଆଡ଼କୁ ମୁହେଁଇ ଥିବ। ଏବଂ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ସହ ତା'ର ପରିଚୟକୁ ନାଟକୀୟ କରିବା ପାଇଁ ସେ ସ୍ଥିର କରିଥିବ - ସେ କିଏ, ଏଠି ତା'ର କ'ଣ କାମ ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରେ ଅନେକ ସମୟ ଛନ୍ଦି ହୋଇ, ବିସ୍ମୟର ଚରମରେ ପହଞ୍ଚି, ଗୀତାଞ୍ଜଳି ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ହାରିଲା ହାରିଲା ଭାବନେଇ ଚାହିଁବ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେ କହିବ, ମୁଁ କବି ହୃଦୟରଞ୍ଜନ ଯାହାର କବିତା ପଢ଼ି ତମେ ପାଞ୍ଚ ସାତଟା ଚିଠି ପଠେଇଚ ଓ ଶେଷ ଚିଠିରେ ଲେଖିଚ ବାଲେଶ୍ୱର ଆସିଲେ ତୁମ ଘର ଆଡ଼େ ଆସିବାକୁ ଭୁଲି ନ ଯିବା ପାଇଁ.... ।

ଏମିତି ଏକ ନାଟକୀୟତା ପରିବେଷଣର ଚିନ୍ତାରେ ଭାସୁଭାସୁ ସେ ଆସି ଘର ଦୁଆରେ ପହଞ୍ଚ୍ ଯାଇଥିବ ଓ ସେଠି ମିନିଟ୍ ଟିଏ ଠିଆହୋଇ କଲିଂବେଲ ଅଭାବରୁ କବାଟରେ ମୃଦୁ ଆଘାତ କରିଥିବ।

କବାଟ ଖୋଲିଯାଉଥିବା ବେଳେ ହୃଦୟରଞ୍ଜନର ଛାତିରେ ହାତୁଡ଼ିଟିଏ ପିଟି ହୋଇଯାଉଥିବ।

ଏବଂ କବାଟ ଖୋଲିଯିବ। ଧାଡ଼ିଏ ପିଲାଙ୍କ ଗହଣରେ ବସିଥିବା ଜଣେକା ପ୍ରୌଢ଼ା (ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ହେବେ ନିଶ୍ଚେ) ବାହାରି ଆସିବେ ଓ ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ସୁଲଭ ଗମ୍ଭୀର ଭାଷାରେ କହିବେ, କାହାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ?

ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବିଶ୍ୱାଳଙ୍କୁ - ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଘର ଭିତରକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଲମ୍ବାଇ ଅନୁଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚାରଣଟିଏ ଫିଙ୍ଗିବ ହୃଦୟରଞ୍ଜନ।

: କ'ଣ କାମ ? ମୁଁ ତ ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବିଶ୍ୱାଳ, ସେହି ପ୍ରୌଢ଼ା ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ଅବିଳମ୍ବେ ଉତ୍ତର ଦେବେ।

□ □ □

Source: Author, Digitized by PPRACHIN, SOA

॥ ଏକ ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅତନ୍ଦ୍ରର ନିଜସହ ବାତ୍‌ଚିତ୍ ॥

ଅତନ୍ଦ୍ର, ଅତନ୍ଦ୍ରରେ! ପ୍ୟାକେଟ୍ ପ୍ୟାକେଟ୍ ସିଗାରେଟ୍‌ର ନିକୋଟିନ୍ ଗରଳ ପି' ନିଜ ସୀମିତ ଜୀବନରୁ ଆୟୁ କ୍ଷୟ କରି କି ଲାଭ ପାଉଛୁ? ଫାଙ୍କା ଆକାଶକୁ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଚାହିଁ ରହି ଜୀବନର କେଉଁ ସଂଜ୍ଞା ନିରୂପଣ କରିବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହଉଚୁ? ଜୀବନ କ'ଣ ସୂତ୍ରାବଦ୍ଧ ଗଣିତ ଯେ ଯୋଗ ବିଯୋଗରୁ ବନ୍ଧନୀ ଭିତରେ ଅକାଟ୍ୟ ଉତ୍ତରକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବୁ?

କାହିଁକି ଆକାଶକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁରେ ଅତନ୍ଦ୍ର। ରକେଟ୍ ପରି ତୋ ହାତ ଆକାଶକୁ ଲମ୍ବିଯିବ ନା କୋଉ ରୂପକଥାର ପ୍ରହେଳି ପରି ଆକାଶ ନଇଁ ଆସିବ ତୋ ହାତ ପାହାନ୍ତାକୁ।

ସେଇଠି ତ ତୋ ଦୁଃଖର ଶେଷ ଓ ଆରମ୍ଭ!

ତୁ ପ୍ରଶସ୍ତ ଆକାଶରେ କେଉଁ ଏକ ଅନାମିକା ନକ୍ଷତ୍ରରେ। ତୋର ସ୍ଥିତି କାହିଁ? କାହିଁ ତୋର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ? କାହିଁ ତୋର ସ୍ୱୀକୃତି?

ତୁ କ୍ରିକେଟିୟରଟିଏ ହେଲୁନି। ଅସଂଖ୍ୟ ଦର୍ଶକଙ୍କ କରତାଳିର ସ୍ୱାଗତ ଭିତରେ ବ୍ୟାଟ୍ ଧରି ଫିଲଡ୍‌କୁ ପଶିଥାନ୍ତୁ ହୀରୋ ପରି। କେତେ ଯେ ତରୁଣୀଙ୍କ ହୃଦୟରେ ନିଆଁ ଜାଳି ଦେଇଥା'ନ୍ତୁ। ଖେଳସାରି ମୋଟା ଅଙ୍କର ଚେକ୍ ପାଇଥା'ନ୍ତୁ ଆଉ ବଡ଼ ବଡ଼ କମ୍ପାନୀର ଭିଡ଼ ଜମିଥା'ନ୍ତା ତୋ' ଦୁଆରରେ ବିଜ୍ଞାପନ ପାଇଁ। ନତୁବା ତୁ ହେଲୁନି ଫିଲ୍ମ ଷ୍ଟାର୍‌ଟିଏ। ଗାଁ ସହର, ଗଳି କନ୍ଦି,

ଢେଙ୍କିଶାଳ, ଢେଙ୍କାନାଳ ସବୁଠି ତୋ ଚିତ୍ରାଙ୍କିତ ପୋଷ୍ଟର ଝୁଲିଥାନ୍ତା । ତୋ ରୋମାନ୍ସକୁ ନେଇ ତର୍କ ବିତର୍କ ଚାଲିଥାନ୍ତା, ତୋ ହୀରୋତ୍ୱ ପାଲଟି ଯାଇଥାନ୍ତା କାବ୍ୟ କବିତାର ମିଥ୍ ।

ଅନ୍ତତଃ ତୁ ତ ହୋଇ ପାରିଥା'ନ୍ତୁ ଶାସକଦଳର ନେତାଟିଏ ବା କୋଉ ଦପ୍ତରର ପଦସ୍ଥ ଅଫିସରଟିଏ । ଟାଣୁଆ ନେତାବୋଲି ବହଳ ଫୁଲହାରରେ ତୋ ଗ୍ରୀବା ନଇଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତା, ତୋ ବିବୃତି ମାଡ଼ି ବସିଥାନ୍ତା ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠା । ଆଉ ଅଫିସର ହୋଇଥିଲେ, ନାଲି ଆଖି, ନାଲିଫିତା, କାର, କ୍ୱାର୍ଟର , ଭାଷ୍ୟକାର, ଚାଟୁକାର ଆଦିର ଚୌହଦୀ ଭିତରେ ନିଜକୁ ଜାହିର କରିଥା'ନ୍ତୁ ।

ଅତନ୍ଦ୍ର, ତୁ ସେସବୁ କିଛି ହୋଇପାରିଲୁ ନାହିଁରେ । କୋଉ ଅନାମଧେୟ ଦପ୍ତରର କିରାଣୀଟିଏ ହେଲୁ ଯେ କିଏ ତୋତେ ଚିହ୍ନିବ !

ତୋ ସଙ୍ଗରେ ପଢୁଥିବା ବିକାଶ ମହାପାତ୍ର । ଏ ପ୍ଲସ୍ ବି ର ହୋଲ୍ ସ୍କୋୟାର କହି ପାରୁ ନ ଥିଲା କି ସେକ୍ସପିୟର୍ ବନାନ୍ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା । ସେ ଆଜି ଏନ୍.ଏ.ସି. ଚେୟାରମ୍ୟାନ୍ । ସର୍କାରୀ ଦଳର ଟାଣୁଆ ଯୁବନେତା । ତୋ ହାକିମ୍‌ର ହାକିମ । ଦୁଇଟି ଫାର୍ମର ମାଲିକ । କଟକରେ ହୋଟେଲ ତୋଲୁଚି - ଫାଇଭ୍ ଷ୍ଟାର୍ ହୋଟେଲ । ଆଉ ସମରେନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକ ? କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବି.ଏ. ଟା ପାଶ୍ କଲା ବିନା ଅନର୍ସରେ । ଏବେ ସପ୍ଲାଇ ଅଫିସର୍ । ବର୍ଷଟିଏ ଭିତରେ ବେଶ୍ ଫୁଲି ଗଲାଣି । ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପ୍ଲଟ୍ କିଣିଚି । ଥରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା ବାଦାମବାଡ଼ିରେ । ସୋଫିଷ୍ଟିକେଟେଡ୍ ଲାଗୁଥିଲା । କୋଉ ବିଜିନେସ୍‌ମ୍ୟାନର ଝିଅକୁ ବାହା ହେଇଚି । ବହୁତ ଯୌତୁକ ପାଇଚି । ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଭିତରେ ମାରୁତି ଚଢ଼ିବ ବୋଲି ତା'ର ଯୋଜନା ! ସବୁଠୁ ଲକିଏଷ୍ଟ୍ କିନ୍ତୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତ୍ରିପାଠୀ । ପ୍ରଥମ ଚାନ୍ସରେ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. । ଅବଶ୍ୟ ସିଏ ଖରାପ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ନଥିଲା । ହେଲେ କୋଉ ଏତେ ଏକ୍ସଟ୍ରାଅର୍ଡ଼ିନାରୀ ଥିଲା ଯେ ?

ତୁ କିନ୍ତୁ ହାରିଗଲୁ ଯେ ଅତନ୍ଦ୍ର ।

ବିକାଶ ମହାପାତ୍ର ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ବଡ଼ନେତାଙ୍କର ବୋକଚା ବୋହିଲା । ମାଇକ୍ ଆଗରେ ତଣ୍ଟି ଫଟାଇ 'ଜିନ୍ଦାବାଦ' ସ୍ଲୋଗାନ୍ ଦେଲା । ସମରେନ୍ଦ୍ର

ମଲ୍ଲିକ ତା' ବାପାଙ୍କର କିଳାପୋତେଇ ଅର୍ଥ ଲାଞ୍ଚ ଦେଲା। ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କ୍ୱାଟର୍ସରେ ଧାରଣା ଦେଲା ମାସ ମାସ। ସୂର୍ଯ୍ୟ ତ୍ରିପାଠୀ ଦିଲ୍ଲୀ ଗଲା। କୋଚିଂ ନେଲା। ରାଜ୍ୟ ରାଜଧାନୀର ନାଁ ଘୋଷିଲା।

ତୁ ଆଦର୍ଶକୁ ଜଗିଲୁ। ତୋ ବାପାଙ୍କର କିଳାପୋତେଇ ଅର୍ଥ ନ ଥିଲା। ତୁ ତୋର ନଲେଜ୍‌କୁ ଇନ୍‌ଫରମେଶନ୍‌ରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କଲୁନି।

ତେଣୁ ତୁ ଗ୍ରୀନ୍ ମଡ଼େଲ୍ ହୀରୋ ସାଇକେଲ୍ ଚଢ଼ି ଅଫିସ୍ ଯାଉଚୁ। ବଡ଼ ହାକିମଙ୍କ ନାଲି ଆଖିକୁ ଆଦରି ନେଉଚୁ। ଅଫିସ୍‌ରେ ଭିଡ଼ ଜମଉଥିବା ବାବୁମାନଙ୍କର ବିରକ୍ତି ଓ କଟୂକ୍ତିକୁ ସହି ଯାଉଚୁ ନୀରବରେ।

ତୋ ଡିଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ କେହି ବୁଝିଲେ ନାହିଁରେ ଅତନ୍ଦ୍ର। ୱେଷ୍ଟ ପେପର୍ ବକ୍ସକୁ ସେସବୁ ଅଦର୍କାରୀ କାଗଜକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଉନୁ? ଆରିଷ୍ଟୋଟଲ୍, ମାର୍କ୍ସ, ଏଲିଅଟ, ସାର୍ତ୍ର କାହାରି ଦର୍ଶନ ତୋର କିଛି କାମରେ ଲାଗିଲା ନାହିଁରେ। ର୍‍ୟାକ୍ ଉପରେ ସଯତ୍ନରେ ସାଇତା ସେଇ ମୂଲ୍ୟହୀନ ବହି ସବୁକୁ ଦେଇ ଦଉନୁ କୋଉ ଚେନାବୂର ବାଲାକୁ?

କୌଣସି ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅକୁ ଦେଖିଲେ ତୁ ଆଜିକାଲି ଚିଡ଼ି ଉଠୁନୁ ନା? କାହିଁକି? ସବୁ ଝିଅ କ'ଣ ଇରା ସାମନ୍ତରାୟ ହୋଇଚନ୍ତି?

ଇରାର ଫଟୋ ଏବେବି ଶୋଭା ପାଉଚି ତୋ ଆଲବମ୍‌ରେ। ପି.ଜି. ପରେ ତୁ ଯୋଉ କେତେଦିନ ଜଗତସିଂହପୁରର ଏକ ଘରୋଇ କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପନା କରୁଥିଲୁ, ସେଇଠି ପଢୁଥିଲା ଇରା ସାମନ୍ତରାୟ। ତୁ ମାର୍କ୍ସ ପଢ଼ାଇଲାବେଳେ ବିଦଗ୍ଧ ହୋଇ ଚାହୁଁଥିଲା। ମିଛେ ମିଛେ ତୋତେ ବହି ମାଗୁଥିଲା। ନୋଟ ନବାପାଇଁ ଅଳି କରୁଥିଲା। ଅଯଥା ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲା। ଖାସ୍ ତୋରି ପାଇଁ ନିତି ନିତି ଶାଢ଼ୀ ବଦଳେଇ କଲେଜ ଆସୁଥିଲା। ତୋ ସହ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଅର୍ଥହୀନ ଗପ କରୁଥିଲା କଲେଜ ଲାଇବ୍ରେରୀର ନିଛାଟିଆ ବାରଣ୍ଡାରେ। ତା'ପରେ ବେଶ୍ ସମ୍ପର୍କ ଜମି ଯାଇଥିଲା ତା' ସାଥୀରେ। ସେଇ କଲେଜର ଗଭର୍ଣ୍ଣିଂବଡ଼ି ସେକ୍ରେଟାରୀଙ୍କ ଝିଅ ସେ। ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ।

ଅତନ୍ଦ୍ର, ତୁ କ'ଣ ଝିଅମାନଙ୍କ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବୁଝି ପାରିଲୁ ନାହିଁ?

ମେଟିରିଆଲିଷ୍ଟ, ଇଗୋସେଣ୍ଟ୍ରିକ୍। ଇରା ଭାବିଥିଲା। ତା’ ବାପାର କ’ଣ ପଇସା ନ ଥିଲା ଅଫିସର୍ ବର କିଣିବା ପାଇଁ ଯେ ସେ ତୋତେ ଆଦରି ନେଇଥା’ନ୍ତା ?

ତୁ କିନ୍ତୁ ନିର୍ବୋଧଟାଏରେ ଅତନ୍ଦ୍ର। ପ୍ଲୁଟୋନିକ୍ ଲଭ୍‌ର କ’ଣ କିଛି ଅର୍ଥ ଅଛି ଆଜିକାଲି ? ଆଦର୍ଶର ନିକିତିରେ ପ୍ରେମକୁ ତଉଲୁଥିବାରେ ଠକି ଗଲୁ। ଇରାର ସୁସଜ୍ଜିତ ପଦ୍ମବନ ବିଧ୍ୱଂସୀ ଦେଲୁନି। ଲୁଟି ନେଲୁନି ତା’ର ବାଉନୁ ଭଣ୍ଡାର ? କିଏ ତୋତେ ମନା କରିଥିଲା ? ନା, ତୁ କିନ୍ତୁ ପାରିଲୁନି। ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳାର ପଘା ଛିଡ଼େଇ ପାରିଲୁ ନି।

ଏବେ ତୁ କ’ଣ କରିବୁରେ ଅତନ୍ଦ୍ର ? କ୍ରମାଗତ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସମାନଙ୍କୁ ଚାପିରଖି ବଞ୍ଚି ପାରିବୁ ତ ?

ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବୁ ?

କି ଲାଭ ପାଇବୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ? ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟର ରିକୋମିଆରେ, ରକ୍ତଚାପରେ ଦୈନିକ ମରୁଛନ୍ତି ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ। ସେମିତି ତୁ ବି ମରିଯିବୁ। ଗଛରେ ଫୁଲଫୁଟିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ନା ପ୍ରସୂତି ଭବନ ଫାଙ୍କା ପଡ଼ିବ ? ତୋ ଲାଗି ଶୋକସଭା ହବ ନା ତୋ ମୃତ୍ୟୁର ବିବରଣୀ ଛପାଯିବ କୋଉ ଖବରକାଗଜର ନିଷ୍ଠୁର ପୃଷ୍ଠାରେ।

କାମନାର ବିନାଶ ଲାଗି ବୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବୁ କିରେ ?

ହୁଃ....ବୁଦ୍ଧ ହେଲେ ନିରଞ୍ଜନା ତଟରେ ତୋର ସମସ୍ତ ଜୀବନ ବିତିଯିବ ସିନା କୋଉ ଅଶୋକ ଆଉ ଜନ୍ମ ହବନି ତୋ ବାଣୀ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ। ମେଟେରିଆଲିଜିମ୍‌ର ଧାବମାନ ଘୋଟକର ଦୃଷ୍ଟି ଉହାଡ଼ରେ ତୁ ରହିଯିବୁ ଉଇ ହୁଙ୍କାଟିଏ ପରି ସବୁଦିନ ପାଇଁ।

ଅତନ୍ଦ୍ର, ତୁ ଗୋଟେ କାମ କରିପାରିବୁ ?

ଅଫିସ୍ ତହବିଲ୍‌ରୁ ଅର୍ଥ ତୋଷରପାତ କରି ସ୍ପେଶାଲ କ୍ଲାସ କଣ୍ଟାକ୍ଟରଟିଏ ହୋଇପାରିବୁ ? ବର୍ଷଟିଏ ଭିତରେ ତୋର ଅର୍ଥ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯିବ ? ରାଜଧାନୀରେ ପେଲେସିଆଲ୍ ବିଲ୍‌ଡିଂ କରିପାରିବୁ। କାର୍ ଚଢ଼ି ପାରିବୁ। ମନ୍ତ୍ରୀ, ଏମେଲେମାନେ ଚାନ୍ଦାପାଇଁ ତୋ ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବେ। ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଟାଏ ବି କରିପାରିବୁ ବର୍ଷେ କେତୋଟି

ଭିତରେ। ଚାକିରିରୁ ସସ୍‌ପେଣ୍ଡ୍ ହେବାପରେ ଯୋଉ ହାଇକୋର୍ଟ ଚାଲିଥିବ, ସେଥିରେ ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜିତିବୁ। ପୁନର୍ନିଯୁକ୍ତିର ପତ୍ର ପାଇବୁ। ନିଜର ସାଧୁତା ଜାହିର୍ କରି ନିଯୁକ୍ତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବୁ। ସମାଜରେ ତୋର ପ୍ରତିପତ୍ତି ବଢ଼ିଯିବ। ତୋତେ ଆଉ କେହି ନାଲି ଆଖି ଦେଖେଇ ପାରିବେନିରେ। ବରଂ ତୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ପରିଚାଳିତ ହେବେ ଅଗଣିତ ବେତନଭୋଗୀ ଶିକ୍ଷିତ କର୍ମଚାରୀ। ତୁ ହେବୁ ଚାମ୍ବର ଅଫ୍ କମର୍ସର ସକ୍ରିୟ ସଦସ୍ୟ। ଭୋଟ୍ ଭିକ୍ଷାର କାକୁସ୍ଥତା ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ବି ତୁ ଟିପିବୁ ରାଜନୀତି କଳର ବଟନ୍।

ପାରିବୁ ନି ?

ତା’ହେଲେ ତୋ ଅଫିସର୍ ବଡ଼ ହାକିମ ପ୍ୟାରୀ ବାବୁଙ୍କ କଲେଜ ପଢୁଆ ଝିଅକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି କୁଆଡ଼େ ଗାଏବ୍ ହୋଇ ଯାଉନୁ। (ସତ କହିଲୁ କାଶତଣ୍ଡୀ ଫୁଲବନ ପରି ତୋଫାଦେହୀ ପ୍ୟାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଝିଅକୁ ଦେଖି ତୁ କ’ଣ କେବେ ମାନସିକ ମୈଥୁନରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇନୁ ?) ସହରରେ ଚହଳ ପଡ଼ିଯିବ। ଆଉ ଭକୁଆ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଖବରକାଗଜର ‘ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ତମ୍ଭରେ’ ସମ୍ବାଦଟି ଛାପିଦେବେ। ତୋର ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନେ ସମ୍ବାଦଟି ପଢ଼ି ତୋର ଦୁଃସାହସିକତାକୁ ତାରିଫ୍ କରିବେ।

ଯଦି ତା’ ବି କରି ନ ପାରିବୁ, ଯୋଉ ସମୟରେ ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ଅଫିସ୍ ଯାଉ, ଠିକ୍ ସେତିକି ବେଳେ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ରାଜରାସ୍ତାରେ ଦୌଡ଼ି ପାରିବୁ ??

ଏ ସମାଜ ତୋତେ ଚିହ୍ନିବ, ସ୍ୱୀକୃତି ଦବ।

□ □ □

।। ଆଦ୍ୟ-ଆଷାଢ଼ ।।

'ଢୋରା ପୀରତିର ଗୋପନ ଚିଠି' ପଢ଼ିବା ପରଠାରୁ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟକୁ ପିଥାଗୋରାସଂକ ଉପପାଦ୍ୟ, ନ୍ୟୁଟନଂଙ୍କ ଥାର୍ଡ ଲ' ବା ବେନ ଜନ୍‌ସନଙ୍କ 'ନୋବଲ ନେଚର' କବିତା କିଛି ବି ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ। ଆଗ ର ସ ଆଉ କ୍ଲାସର ଆଗ ସିଟ୍‌ରେ ବସି ଅରବିନ୍ଦ ସାର୍‌ଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀ ଗ୍ରାମାର ବିଷୟରେ ଅଳିକନ୍ଦି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବ ନାହିଁ ବା ଗଣିତ ପଢ଼ାଉଥିବା ବିରୂପାକ୍ଷ ସାର୍‌ଙ୍କୁ ଏଲଜାବ୍ରା ସମ୍ପର୍କିତ ଅତିରିକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ବିବ୍ରତ କରିବ ନାହିଁ। ତା'ଠାରୁ ମାତ୍ର ୩ ନମ୍ବର ଅଧିକ ରଖି କ୍ଲାସ୍‌ରେ ଫାଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ ସୁବ୍ରତ ସହ ତ୍ରିଗୋନୋମେଟ୍ରି ବିଷୟରେ ଯୁକ୍ତି କରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସ୍କୁଲ ହିକ ତର୍କ ସଭାରେ ଭାଷଣ ଦେବା ପାଇଁ ଆଗଭର ହେବ ନାହିଁ।

ନବମ ଶ୍ରେଣୀରେ ତିନିବର୍ଷ ଅଟକି ରହିଥିବା ଅମରେଶ ନାମଧାରୀ କିଶୋରଟି ସହ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବ ତା'ର ଘନିଷ୍ଠ ସଂପର୍କ। ଅମରେଶ କର୍ତ୍ତୃକ ପ୍ରାପ୍ତ ନାଲିଜରି ଦ୍ୱାରା ସୁସଂରକ୍ଷିତ ବହିଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ି ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ନିଜ ଭିତରେ ଅସମ୍ଭବ ଶିହରଣ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ। ଭୟଭୀତ ହେଉଥିବ ମଧ

ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ ବା ସାହିତ୍ୟ ବହିର ପଞ୍ଜୁରୀ ଭିତରେ କୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଶତଚେଷ୍ଟା କରି ବି ସେ ବିଫଳ ହେଉଥିବ। କ୍ଲାସ୍ ରୁମର ସମସ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳା ସତ୍ତ୍ୱେ କୋଉ ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ଉଡ଼ିଯାଉଥିବ ତା'ର ଅବୁଝାମନ। ଆଗ ସିଟରେ ବସିଥିବା ଝିଅମାନଙ୍କ ବିମୁକ୍ତ କେଶଗୁଚ୍ଛରେ କେବେବେଳେ ତା' ଦୃଷ୍ଟି ପିଟି ହୋଇ ଯାଉଥିବ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ଲେଖି ହାର

ଯାଉଥିବ ସୁରୁଚି ଦିଦିଙ୍କ ବିପୁଳ ଅଙ୍ଗଲତାରେ।

ହସଖୁସି ଗହଳ ଚହଳ ଅପେକ୍ଷା ନିଛକ ନିରବତା ଆଜିକାଲି ଅଧିକ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟକୁ। ଆଗତ ପ୍ରାୟ ବସନ୍ତର ଚୋରାମଳୟ ତାକୁ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ଲାଗୁଥିବ। ଆପଣାର ମନେ ହେଉଥିବ ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ର ଭିଜାମାଟିର ବାସ୍ନା। ସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଉତ୍ତାଳ ଛାତି ଉପରେ ଫୁଲେଇ ନଈର ଛଇ, କଳାମେଘର ଶକ୍ତ ବାହୁ ବନ୍ଧନରେ ନିଟୋଳ ଜହ୍ନର ସରୁହସ, ଶରଦର ଧୂଆଁଳିଆ କୁହୁଡ଼ି ଚଦରର ତଳେ ଜୀର୍ଣ୍ଣଚାଳ ସହ କଖାରୁ ଲଟାର ନିବିଡ଼ ଆଶ୍ଲେଷ - ସବୁକିଛି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଅର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଧହେବ ତାକୁ।

'ତୁ ଇମିତି ବିମର୍ଷ କାହିଁକି ଦିଶୁଚୁ (?)' ବୋଲି ବୋଉର ଉକ୍ତି, 'ତୁ କାହିଁକି ଆଜିକାଲି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହୁଚୁ' ବୋଲି ବାପାଙ୍କ ତାଗିଦା, 'ତମେ କାହିଁକି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଡଲ୍ ହୋଇଯାଉଚ', ବୋଲି ଅରବିନ୍ଦ ସାର୍‌ଙ୍କ ସତର୍କତା - ସବୁ ଘାରିବି ଘାରୁନଥିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟକୁ। କାଲିର 'ସେ' ଓ ଆଜିର 'ସେ' ଭିତରେ କାହିଁ କେତେ ତଫାତ୍ - ସେ ବୁଝି ବି ବୁଝିପାରୁ ନଥିବ। ନିଜ ଅଜାଣତରେ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିବ ନିଜ ଠାରୁ ନିଜେ।

ପଢ଼ି ବସିଲାକ୍ଷଣି କେଉଁ ଦୂର ନଈକୂଳର କାଶତଣ୍ଡୀ ଅରଣ୍ୟର ଶଙ୍ଖଧବଳ କାନ୍ତି ଭାସିଯାଉଥିବ ତା' ଆଖି ସାମ୍ନାରେ। ଗଣିତ କଷିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହିଁ ନାକରେ ବାଜୁଥିବ କୋଉ ଅଜଣା ଫୁଲର ଆମୋଦିତ ବାସ୍ନା, ଛାତି ଭିତରେ ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠୁଥିବ କେବେ କୋଉଠି ଶୁଣିଥିବା କୋଉ ଉନ୍ମାଦ ସଙ୍ଗୀତର ଆବେଗ ଭରା ମୂର୍ଚ୍ଛନା। ପଢ଼ାଘରେ ଆଲୁଅ ଲିଭାଇ ଜହ୍ନରାତିର ଶ୍ୱେତ ସମୁଦ୍ରରେ ଲହଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିବ ତା'ର, ମନ ହଉଥିବ ଦିଗନ୍ତର ସବୁ ନୀଳିମାକୁ ଆମୁଣ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ !

ଆଜିକାଲି ନିଜର ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛଦ ବିଷୟରେ ସେ ଅଧିକ ସଚେତନ ହୋଇ ପଡୁଥିବ। ବାରମ୍ବାର ପୋଷାକ ବଦଳାଇ ସହପାଠିନୀମାନଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବେପରୱା ଭାବରେ ଚାଲିଯିବାକୁ ସେ ବେଶ୍ ପସନ୍ଦ କରୁଥିବ। ନିଜ ମୁହଁରେ ଲଗାଇଥିବା ସୁଗନ୍ଧିତ ପ୍ରସାଧନର ଗୁରୁମହକରେ ତମାମ୍ ସ୍କୁଲକୁ ଚହଲେଇ ଦବା ପାଇଁ ସେ ସୁଖ ମଣୁଥିବ। ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଲାଇଫ୍‌ସାଇଜ ଦର୍ପଣ

ସାମ୍ନାରେ ଠିଆହୋଇ ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଧରି ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଉଥିବ। ଦର୍ପଣରେ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ନିଜର କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ଛାତି, ସ୍ଫୀତ ଜଘନ, ମୁହଁରେ ଗଜରୁଥିବା ସ୍ୱଳ୍ପ ନିଶ ଆଦିକୁ ନେଇ ଶିହରିତ ହେଉଥିବ ନିଜ ଭିତରେ।

ସେ ପଢୁ ପଢୁ ଶୋଉଥିବ, ଶୋଉ ଶୋଉ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବ, ପୁଣି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଚେଇଁ ଉଠୁଥିବ ରାତି ଅଧରେ। ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନଟିଏ ଅକସ୍ମାତ ହଜିଯିବାର ଦୁଃଖରେ ମ୍ରିୟମାଣ ହୋଇପଡୁଥିବ ଓ ଅସ୍ୱଷ୍ଟ ସ୍ୱପ୍ନର ପୃଷ୍ଠା ଲେଉଟାଉ ଥିବ ଚଦରରେ ମୁହଁ ଢାଙ୍କି ନିରବରେ- "ବେଗବାନ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଜର୍କେଟ୍ ପୋଷାକ ପରିହିତ ସେ। ପବନର ଗତିପରି ଘୋଡ଼ାର ଦୌଡ଼। ବିଲବଣ ନଈ ଡେଇଁ କୋଉ ଅଜଣା ରାଇଜରେ ପହଞ୍ଚୁଥିବ ଘୋଡ଼ା। ସାମ୍ନାରେ ପଦ୍ମ ବିମଣ୍ଡିତ ସରୋବର। ଘୋଡ଼ା ହ୍ରେସାରାବ କରି ସରୋବର ଭିତରକୁ ଲମ୍ଫ ଦେଲା ବେଳେ ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଯାଉଥିବ ସରୋବରର ନିଥର କାଚ୍‌କେନ୍ଦୁ ଜଳ। ସରୋବର ଭିତରେ ସୁରମ୍ୟ ପ୍ରାସାଦ। ପ୍ରାସାଦକୁ ଆବୋରି ରହିଥିବେ ସଶସ୍ତ୍ର ସାମନ୍ତ। ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ ପରେ, ପରାଜିତ ସାମନ୍ତମାନେ ପାଛୋଟି ନେଉଥିବେ ତାକୁ ଅନ୍ତପୁରକୁ। ଅନ୍ତପୁର ରାସ୍ତାର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଠିଆହୋଇ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କରୁଥିବେ ପ୍ରାସାଦ ଲଳନାଗଣ। ଅନ୍ତପୁରରୁ ପୁଷ୍ପମାଲ୍ୟ ଧରି ବାହାରି ଆସୁଥିବେ ଅବଗୁଣ୍ଠନବତୀ ଅବନତା ରାଜପୁତ୍ରୀ-"

ବାସ୍, ସେଇଠିହିଁ ଅଟକି ଯାଉଥିବ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟର ସ୍ୱପ୍ନବିଳାସ। କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ସେ ବାରମ୍ବାର ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ ସ୍ୱପ୍ନର ସେହି ଅବଗୁଣ୍ଠନବତୀ ରାଜପୁତ୍ରୀର ଅନିଂଦ୍ୟ ମୁଖମଣ୍ଡଳ। ଓଃ.... ଭାରି ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ସେ ମୁହଁ, ଭାରି ଆତ୍ମୀୟ। ଅସ୍ଥିର ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବ ପୁଣିଥରେ.... ପୁଣିଥରେ। ଅଥଚ ଚୈତ୍ରର ଘୂମନ୍ତ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ପରି ଘୁଞ୍ଚୁ ଘୁଞ୍ଚୁ ଯାଉଥିବ ସେ ମୁହଁର ଭୂଗୋଳ। ଆଃ... ଏମିତି ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ଅବଗୁଣ୍ଠନ ଭେଦି ଫୁଟି ଉଠିବ ସେ ନିଖୁଣ ମୁହଁଟି- ରବିସାର୍‌ଙ୍କ ସାନ ଝିଅ ତା'ର ସହପାଠିନୀ ତନ୍ଦ୍ରାର ସେ ତନ୍ଦ୍ରାଳସା ମୁହଁ; ଲାଜେଇ ଯିବ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ।

ଏମିତି ସବୁ ରାତିରେ ସ୍ୱପ୍ନ, ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ରାତି।

ସେଥର ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷାରେ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟର ରେଜଲ୍ଟ ତା'ର ବାପା ବୋଉ ଓ ସ୍କୁଲର ସବୁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବେଶ୍ ଆଘାତ ଦେବ। ଗଣିତରେ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଅନେଶତ ରଖୁଥିବା ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ସେଥର ରଖିଥିବ ସଇଁତ୍ରିଶ। ଇଂରାଜୀରେ ମାର୍କ ଶତଷଠିରୁ ଖସି ଆସିଥିବ ବତିଶକୁ। ଆଉ ସାଇନ୍‌ସରେ ଫେଲ୍-ସତେଇଶ।

ଅନୁବିଂଦ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ବେଶ କିଛି ଦିନ ଘାରିବ ପରୀକ୍ଷାର ଫଳାଫଳ। କିନ୍ତୁ ସେଥିଲାଗି ସେ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଦୋଷୀ କରୁଥିବ ତନ୍ଦ୍ରାକୁ। ତନ୍ଦ୍ରା କାହିଁକି ତା' ପାଖକୁ ବାରମ୍ବାର ଆସୁଥିଲା ବହି ନେବା ପାଇଁ? ଗଣିତ ବୁଝିବା ବାହାନାରେ ଆସି ଦ୍ୱିପ୍ରହରଟା କାହିଁକି କାଟୁଥିଲା ତା' ରୁମ୍‌ରେ? କାହିଁକି ଅନେକ ସମୟରେ ହସୁଥିଲା, କୌଣସି ବି କାରଣ ନଥାଇ। ଦିନେ କାହିଁକି ମୁଣ୍ଡରୁ ଧୂଳି ଝାଡ଼ିଦେବା ବାହାନାରେ ସେ ନିଜକୁ ପୂରାପୂରି ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଥିଲା ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ଉପରେ ଓ ତା'ର ମାଂସଳ ଛାତିର ସ୍ପର୍ଶରେ ହଠାତ୍ ଚେଇଁ ଉଠିଥିଲା ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ଭିତରେ ବହୁ ଦିନୁଁ ଦିକ୍ ଦିକ୍ ହୋଇ ଜଳୁଥିବା ଅଜଣା ନିଆଁର ଧାପଟିଏ। ଦିନେ ସଞ୍ଜରେ ପଢ଼ାଘରେ ବିଜୁଳି ଚାଲିଗଲା ପରେ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ତା' ମସୃଣ ଗାଲରେ ଚୁମାଟିଏ ଦେଲା, ସେ କାହିଁକି ପ୍ରତିବାଦ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖୁସି ହେଲା? ସେ କାହିଁକି ବାରମ୍ବାର କହି ହୁଏ ପୁଅମାନେ ଭାରି ବୋକା? କାହିଁକି?

ତନ୍ଦ୍ରାକୁ ମନେ ମନେ ଘୃଣାକରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ। କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ରାତିର ପ୍ରଲୁବ୍ଧ ଅନ୍ଧାରରେ ତନ୍ଦ୍ରା ତାକୁ ଘାରୁଥିବ ତନ୍ଦ୍ରା ପରି!

ସେଇ ବର୍ଷ ଖରା ଛୁଟିଟ୍ରେ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟକୁ ତା'ର ବାପା ବୋଉ ପଠେଇ ଦେବେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସହରକୁ ଯୋଉଠି ତା' ଭିଣୋଇ କୌଣସି ଏକ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଗଣିତ ଶିକ୍ଷକ। ଅନ୍ୟ ସହରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବଦିନ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ତନ୍ଦ୍ରାକୁ ନିରୋଳାରେ ସାକ୍ଷାତ କରିବ ଓ ତାକୁ ଅନ୍ୟ ସହରକୁ ଯିବା ବିଷୟରେ କହି ମନ ଦୁଃଖ କରିବ। ତନ୍ଦ୍ରା ବି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଓ ଚିଠିଦବା ପାଇଁ ଅଳି କରିବ। ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ଅନୁଚ୍ଚ ହଁ ଟିଏ ଭରି ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ତନ୍ଦ୍ରା ତାକୁ କୋଳେଇ ନେଇ ତା' ମୁହଁରେ ଅସଂଖ୍ୟ ତାରାର ଆକାଶ ଆଙ୍କିଦେବ। ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶୀତେଇ ଉଠିବ ଓ

ଏକ ଅସାଧାରଣ ଆତଙ୍କର ଭୂକମ୍ପରେ ଦୁଲୁକି ଉଠିବ, ତା' ସମଗ୍ର ଛାତିର ଅଭ୍ୟନ୍ତର।

ଅନ୍ୟ ସହରରେ ରହିବାର ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟର ଘର କଥା ଓ ତନ୍ଦ୍ରା କଥା ଭାରି ମନେ ପଡ଼ିବ। ଅମରେଷ ଓ ତା'ର ନାଲିଚରିମୁଦା ବହିକୁ ବି ସେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ପାଶୋରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ଆଗପରି, ତା'ର ପ୍ରତିଟି ଭାବନା ବାଟବଣା ହେଉଥିବ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ କଦମ୍ବ ବନରେ। ପ୍ରତିଟି ରାତିରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନର ନୀଳକଇଁ ଉଙ୍କିମାରୁଥିବେ ତା' ମନଗୋହିରିର ଅଥୟ ଢେଉରେ। କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନର ବଳୟ ଭିତରୁ ଗୋଧୂଳୀର ସର୍ଯ୍ୟପରି ଆସ୍ତେ ଅପସରି ଯାଉଥିବ ତନ୍ଦ୍ରା। ଢ଼େଉ ଢେଉଆ ରୋମାଞ୍ଚର ଦୂରନ୍ତ ଆକାଶରେ ଝଟକୁଥିବ ନୂଆ ମୁହଁଟିଏ - ରୁନିଅପାଙ୍କର - ନୂଆ ଜହ୍ନଟିଏ ଯେମିତି!

ରୁନିଅପା ତା' ଭିଣୋଇଙ୍କ ସାନ ଭଉଣୀ - ପ୍ଲସ୍ ଟୁ ଛାତ୍ରୀ। ରୁନିଅପା ତାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିବେ ଭାରି।

ଭିଣୋଇଙ୍କ ଦୁଇ ବଖୁରିଆ ଘରେ, ପ୍ରଥମଟି ଭଉଣୀ ଭିଣୋଇଙ୍କ ଶୋଇବା ଘର, ଅନ୍ୟଟିରେ ସେ ଓ ରୁନିଅପା। ସେଇଠି ସେ ଦୁହେଁ ପଢୁଥିବେ ଓ ଶୋଉଥିବେ ବି ସେଇଠି ଅଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ଖଟରେ। ପ୍ରାୟ ସଞ୍ଜରେ ଭିଣୋଇ ଗଣିତ ବୁଝାଉ ଥିବେ ଓ ତାଗିଦ୍ କରୁଥିବେ ମନଦେଇ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ। ରୁନିଅପା ବି ବେଳେବେଳେ ପାଠ କହି ଦେଉଥିବେ ପଚାରିଲେ। ସେ ଯେତେବେଳେ ମୋଟା ମୋଟା ବହିର ଆବର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ନିବିଷ୍ଟ ଥିବେ, ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଭୂଗୋଳ ବହି ଥୋଇ, ରୁନିଅପାଙ୍କ ଭୂଗୋଳକୁ ମୁଖସ୍ଥ କରୁଥିବ ମନେ ମନେ। ରୁନିଅପାଙ୍କ ବହିର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇବାର ଶବ୍ଦ ବା ଚୁଡ଼ିର ମୃଦୁ ଆବାଜ୍‌ରେ ବି ଚିହିଁକି ପଡୁଥିବ ସେ। ରୁନିଅପାଙ୍କ ମୁକୁଳା କେଶରେ ସେ ଖୋଜୁଥିବ ସମୁଦ୍ରର ଉଷ୍ମ କଲ୍ଲୋଳ, ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ହସରେ ଦେଖୁଥିବ ଜହ୍ନ ରାତିର ଝର୍ଣା ଓ ପ୍ରତିଟି କଥାରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବ ଝିପ୍‌ଝିପ୍ ବର୍ଷାର ମାଦକତା।

ପ୍ରତିଟି ସକାଳପରି ରୁନିଅପା ତାକୁ ଲାଗୁଥିବେ ନୂଆ ନୂଆ। ଭିଣୋଇଙ୍କ

ଘରେ କୋଳାହଳମୟ ଦୈନନ୍ଦିନୀ ଭିତରେ ମିଶି ବି ମିଶିପାରୁ ନଥିବ ସେ, ଭିନ୍ନ କେଉଁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷର ନିର୍ଲିପ୍ତ ନକ୍ଷତ୍ର ପରି। ତା'ର ପୃଥିବୀ ଫଗୁଣର ଲମ୍ବା ଦ୍ୱିପ୍ରହର ପରି ଏକ ସ୍ୱପ୍ନାବିଷ୍ଟ ନିରବତା, ଯାହା ଯୁଗପତ୍ ମୁଖରିତ ହେଉଥିବ ରୁନିଅପାଙ୍କ ନିଃଶବ୍ଦ ଭାଷାମୟତାରେ।

ମନ ଭିତରେ ସେ ରୁନିଅପାଙ୍କୁ ଯେତେ ପାଖେଇ ଆଣୁଥିବ, ସେତେ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିବ ତାଙ୍କସହ ମିଳାମିଶାରେ। ଇଂରାଜୀ କବିତା ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଠିଆହେଉଥିବ, ଯଦିଓ ତା' ମନ ହେଉଥିବ ତାଙ୍କ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଲେପି ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଚାରୁଚନ୍ଦନ ପରି। ହସଖୁସି ଗପସପ ବେଳେ ସେ ତାଙ୍କର ପାଖ ପଶୁ ନଥିବ, ଯଦିଓ ତାଙ୍କ ନିଃଶ୍ୱାସର ନିବିଡ଼ତାରେ ସେ ଗୋଟା ପଣେ ବୁଡୁ ବୁଡୁ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ। ତାଙ୍କ ଶାଢ଼ୀ ଶାୟା ବ୍ଲାଉଜ୍ ଆଦିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାରୁ ସେ ନିବୃତ ରହୁଥିବ, ଯଦିଓ ରୁନିଅପାଙ୍କର ସେହି ସବୁ ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବସ୍ତୁସବୁ ପ୍ରତି ତା' ମନରେ ଥିବ ଏକ ଅଦମ୍ୟ ଆତ୍ମୀୟତା।

ଦିନେ ରୁନିଅପା ଗାଧୋଉଥିବା ବେଳେ ହଠାତ୍ ଗାଧୁଆ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଯିବ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ। ପଛଆଡୁ ରୁନିଅପାଙ୍କୁ ଦେଖି ତା'ର ସମଗ୍ର ସତ୍ତା ବରଫ ଖଣ୍ଡଟିଏ ପାଲଟିଯିବ ଓ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ସେ ଫେରି ଆସିବ ସେଠୁ। ତା'ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସେଦିନର ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଅତି ସାଧାରଣ ଥିଲେ ବି; ଅବିରତ ନିଃଶବ୍ଦ ବିସ୍ଫୋରଣରେ ଦୋହଲି ଯାଉଥିବ ତା' କଅଁଳ ଛାତିର ଦୁର୍ବଳ ପରିଧି। ସେଦିନ କ୍ଲାସରେ ସେ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହିବ। ତା' ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ବାରମ୍ବାର ଝୁଲି ପଡୁଥିବ ରୁନି ଅପାଙ୍କ ବ୍ଲାଉଜ ବିହୀନ ଭିଜା ପିଠିର ଚମ୍ପାଗୋରା ଚୌହଦୀ, ଅଦୂରର ଯୁଗ୍ମ ଧୂମ୍ରାଭ ପାହାଡ଼ ପରି ଓଦାଲୁଗା ବିଜଡ଼ିତ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ନିତମ୍ବ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆର୍ଦ୍ରକେଶର ମେଘ ମହ୍ଲାର।

ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିବା ବେଳେ ଅନୁବିନ୍ଦ୍ୟ ଭୟରେ ଥରି ଥରି ଆସୁଥିବ। ଝାଳେଇ ଯାଉଥିବ ତା'ର ଦେହ, ହେମାଳି ଯାଉଥିବ ମନ। ତା'ର ମନେ ପଡୁଥିବା ସମସ୍ତ ଦେବାଦେବୀଙ୍କୁ ସେ ସ୍ମରଣ କରୁଥିବ ଓ ନଡ଼ିଆ କଦଳୀ ଠାରୁ କଳାବୋଦା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କିଛି ମାନସିକ ରଖୁଥିବ ତାଙ୍କ ପାଖରେ।

ତା'ର ଏକମାତ୍ର ଗୁହାରିଥିବ, ରୁନିଅପା ସକାଳର ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ଯେପରି କାହା ପାଖରେ ନ କହନ୍ତୁ କି ତାକୁ କିଛି ନପଚାରନ୍ତୁ ବା ସେ କଲେଜରୁ ନ ଫେରନ୍ତୁ ବା କଲେଜରୁ ଫେରି ଏହି ସଞ୍ଜରେ କୌଣସି ଜରୁରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେ ଗାଁକୁ ପଳାନ୍ତୁ ।

କିନ୍ତୁ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ପୁଣି ନିଜର ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବ ଓ ଭାବୁଥିବ, ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ ଦେବାଦେବୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତାପ ଯଥେଷ୍ଟ ହ୍ରାସ ପାଇଥିବାରୁ ତା'ର ପ୍ରାର୍ଥନାମତେ କୌଣସି ଘଟଣା ହୁଏତ ଘଟି ନପାରେ । ତେଣୁ ନିଜ ଘରକୁ ବାଟେ ବାଟେ ପଳାଇଯିବା ପାଇଁ ସେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବ । କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ଗଲେ, ସେ କାହିଁକି ଅକସ୍ମାତ୍ ଆସିଲା ବୋଲି ବାପା ବୋଉ ହୁଏତ ଓଲଟି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ । ଏଣେ ଭଉଣୀ ଭିଣୋଇ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଯାଇ ଘରେ ହାଜର ହୋଇଯିବେ । ଏଣୁତେଣୁ ଗୁଡ଼ାଏ ପ୍ରଶ୍ନର ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା' ଭିତରେ ହୁଏତ ଦୁର୍ଘଟଣାଟି ପଦାରେ ପଡ଼ି ଯାଇପାରେ । ତେଣୁ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ପଡୁଥିବ ଓ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିପାରୁ ନଥିବ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ମନକୁ ଦୃଢ଼ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ଓ ସେ ବିଷୟରେ ତାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଗଲେ, ସେ ନଜାଣି ଗାଧୁଆଘର ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଥିଲା ବୋଲି କୈଫିୟତ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିବ ।

ଘର ସାମ୍ନାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ତାକୁ ଲାଗିବ ସେ ଯେମିତି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଚାଲିପାରୁଥିବା ନିର୍ଜୀବ ବସ୍ତୁଟିଏ । ସ୍କ୍ରିନ ଠେଲି ଘର ଭିତରକୁ ପଶିବା କ୍ଷଣି ସେ ରୁନି ଅପାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ଭୂତ ଦେଖିଲା ପରି ଚିହିଁକି ପଡ଼ିବ ଓ ତାଙ୍କୁ କିଛି ନକହି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ବହିପତ୍ର ଥୋଇବ । ତା'ପରେ କଣେଇ କଣେଇ ରୁନି ଅପାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବ ଓ ସେ ହସୁଥିବାର ଦେଖି ସାମାନ୍ୟ ଦମ୍ଭ ଫେରି ପାଇବ । ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇ ଖାଇଲା ବେଳେ ସେ ବାରମ୍ବାର ତା' ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିବ ଓ ସେ କାଳେ ସକାଳର ଦୁର୍ଘଟଣା ବିଷୟରେ ପଚାରି ଦେବେ, ସେଇ ଆଶଙ୍କାରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଟି ଉଚ୍ଚାରଣରେ ଚମକି ଉଠୁଥିବ ।

ସେଦିନ ସଞ୍ଜରେ ତା' ଭିଣୋଇ ତାକୁ ଗଣିତ ବୁଝାଇବାକୁ

ଆସୁଥିବା ବେଳେ, ଜେରା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଓକିଲର ସାମ୍ନାସାମ୍ନି ହେଉଥିବା ନୂଆ ଆସାମୀଟି ଏପରି ସେ କାବୁଛ ହୋଇପଡ଼ିବ। କିନ୍ତୁ ଭିଣୋଇ ଯେତେବେଳେ ମେନ୍‌ସୁରେସନ୍ ବହି ଖୋଲିବାକୁ କହିବେ, ସେ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁର୍ଘଟଣାରୁ ବର୍ତ୍ତିଯାଇଥିବା ଲୋକଟେ ପରି ମନେ ମନେ ଖୁସି ହବ ଓ ଭିଣୋଇଙ୍କ ପଢ଼ା ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣିବ। କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇପଡ଼ିବ ଓ ଭିଣୋଇଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଉପରେ ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ସୁଯୋଗରେ ରୁନିଅପାଙ୍କ ଉପରେ ଆଖି ପହଁରେଇ ନବ।

ସେଦିନ ରାତିରେ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ଆଖିକୁ ଛମା ନିଦ ଅସିବ ନାହିଁ। ସକାଳର ସେ ଅଭାବନୀୟ ଦୃଶ୍ୟଟି ତଥାପି ନାଚୁଥିବ ତା' ଆଖିସାମ୍ନାରେ। ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଗମ୍ଭୀର ହେଉଥିବ ରାତି, ଉଚ୍ଚାଟ ହେଉଥିବ ଅନୁବିନ୍ଧ୍ୟର ମନ।

“ରୁନିଅପାଙ୍କ ମାଂସଳ ଦେହକୁ ଛୁଇଁଲେ କେମିତି ଲାଗନ୍ତା (?)” ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିରହି ଭାବୁଥିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ। ଏହା ଭାବିବା କ୍ଷଣି ହିଁ ତା'ର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶିହରିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିବ କଦମ୍ବ ଫୁଲପରି। ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ 'ଏମିତି ଭାବିବା ପାପ' ବୋଲି ମନେକରି ସେ ଆଖିବୁଜି ଶୋଇପଡୁଥିବ ଓ ଏମିତି ଆଉ କେବେବି ଭାବିବ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଥିବ। କିନ୍ତୁ ପୁଣି ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ତା'ର ପାପ ପୁଣ୍ୟର ଚେତନା କେଉଁ ଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଯାଉଥିବ ଓ ରୁନି ଅପା ଧସେଇ ପଶୁଥିବେ ତା' ଭିତରକୁ।

ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ମଶାରୀ ଭିତରୁ ବେକଟେକି ରୁନି ଅପାଙ୍କ ବିଛଣାକୁ ଚାହିଁବ। ଫାଙ୍କା ଝର୍କା ଦେଇ ଗଙ୍ଗଶିଉଳି ପରି ଝରିପଡୁଥିବ ଜହ୍ନାଲୋକ ରୁନି ଅପାଙ୍କୁ ଗୋଟାପଣେ ଭିଜେଇ ଦେଇଥିବ। ଅନୁବିନ୍ଧ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ ଉଠିବ ଓ ରୁନି ଅପାଙ୍କ ବିଛଣା ପାଖରେ ଯାଇ ଠିଆହବ। ହଠାତ୍ ରୁନି ଅପା କଡ଼ ଲେଉଟାଇବେ ଓ ଚିତ୍ ହୋଇ ଶୋଇଯିବେ। ରୁନିଅପା ଉଠିପଡ଼ିଲେ ବୋଲି ଭାବି ଅନୁବିଂଦ୍ୟ ଭୟ ପାଇଯିବ ଓ ରୁନି ଅପାଙ୍କ ଖଟକୁ ଲାଗି ବସିପଡ଼ିବ। କିନ୍ତୁ ରୁନିଅପାଙ୍କ ନିଦ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଥିବାର ଜାଣି ସେ ପୁଣି ତାଙ୍କ ବିଛଣା ପାଖରେ ଠିଆ ହେବ ଓ ତୀର୍ଯ୍ୟକ ଦୃଷ୍ଟି ଫିଙ୍ଗିବ ତାଙ୍କର ନିଦ୍ରିତ ଶରୀର ଉପରକୁ।

ଜହ୍ନଭିଜା ରୁନି ଅପାଙ୍କ ଦେହ ମନେ ହେଉଥିବ ଆଉ ଏକ ଜହ୍ନ ରାତିପରି ଲୋଭନୀୟ, ରହସ୍ୟାବୃତ ! ସକାଳର କଇଁପରି ରୁନି ଅପାଙ୍କ ଗୋରା ଏବଂ ନରମ ମୁହଁରେ ଚୁମା ଦେବାକୁ ଭାରି ଇଚ୍ଛାହେବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟର। କିନ୍ତୁ ଚୁମା ଦେଲେ ରୁନିଅପା କାଳେ ଉଠିପଡ଼ିବେ ଭାବି ସେ ଏଥିରୁ ନିବୃତ ରହିବ। ରୁନି ଅପାଙ୍କ ଶାଢ଼ୀ ଓ ବ୍ଲାଉଜର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅନାବୃତ ଅଂଶଟି ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଥିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟକୁ। ତା'ଠୁଁ ଭଲ ଲାଗୁଥିବ ରୁନି ଅପାଙ୍କ ପଦ୍ମ କେଶର ନିମ୍ନନାଭି। ତାଙ୍କ ନିମ୍ନନାଭିର ନିମ୍ନ ଭୂମି ଓ ଖରଶ୍ୱାସ ହେତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଢେଉ ପରି ହିଲ୍ଲୋଳିତ ବକ୍ଷୋଜଦ୍ୱୟ କଥା ଭାବିଲା କ୍ଷଣି, ଏକ ଅନନ୍ୟ ଅନୁଭବରେ ଆତ୍ମ-ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ପଡ଼ିବ ଅନୁବିଂଦ୍ୟ !

ସେ ସେଇଠି ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇ ରହିବ ସିନେମାର ସ୍ଥିର ଚିତ୍ରପରି।

□ □ □